

Giới thiệu Gươm Đàn Nửa Gánh

Nhắc đến thể loại kiếm hiệp chắc hẳn đối với mọi độc giả không còn xa lạ gì, thể loại này làm cho bạn đọc không thể không cảm thấy thú vị, đây là những truyện viết về chủ đề võ hiệp, những trận quần hùng tranh đấu những bí kíp võ công, những anh hùng thiên thể, những câu chuyện làm người đọc hào hứng khi theo dõi.

Hắn là Trần Hải có biệt danh là Hồ Đầu Từ, thường sách nhiễu tàn hại người Kinh Bắc lập công với bọn rợ Thanh, giết hại cướp đoạt ruộng đất của nhân dân gây oán than vô kể. Vừa rồi chúng bày thêm nhiều sắc thuế mới, thu góp để cung phụng lũ giặc Thanh, vét sạch tài sản của mọi người, bảo là đóng góp vào công quỹ để sửa sang dinh thự lâu đài của bọn chúng. Nay tại hạ mượn tạm cái đầu của tên thủ hạ Lê Chiêu Thông để cảnh cáo tên vua bù nhìn này. Cô nương thấy thế nào ?

Bị mắng, người ấy đứng nhìn nàng. Cô gái đẹp lúc này như có vẻ gì thanh kỳ cao ngạo của một người khác phẩm khiến cho chàng ta không còn vẻ cao ngạo nữa. Chàng nghĩ ít ra nàng đã có gan đuổi theo mình đến đây cũng phải là võ lâm kỳ tuyệt lắm. Chàng nhìn chuôi thanh bảo kiếm thò ra ngoài, chắc nàng phải là một tay nữ kiếm khách chứ chẳng phải tầm thường bèn dơ dợ đứng lại nhìn nàng không nói thêm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Gươm Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Khách Má Hồng Trong Cơn Gió Bụi

- Ta không ngờ học trò La Sơn Phu Tử là Phan Khải Đức lại mở cửa ải đầu hàng giặc trước tiên.

Nghe Đại tư mã Ngô Văn Sở nói, Ngô Thời Nhiệm đáp - Gặp cảnh quốc phá gia vong mới rõ ai là người trung liệt đôi khi thiên hạ vẫn lầm lẫn vì mấy cái hư danh mà thôi. Vừa rồi bọn võ sĩ về báo tin có một tên võ nghệ cao cường xưng tên là Nguyễn Phúc Chân, có vẻ coi thường quân Tây sơn của ta - Ngô Văn Sở nói :

- Những cái mầm nổi loạn luôn chờ tình hình trong nước rối ren thì phát lên.

Ta phải thu phục hoặc diệt ngay kéo về sau hối không kịp.

Ngô Thời Nhiệm cau mày :

Nhưng liệu trong đám võ sĩ Tây Sơn có ai là người đủ bản lĩnh để truy lùng và thắng nổi Nguyễn Phúc Chân?

Lúc đó chợt có một vị lão thần nhà Lê lên tiếng :

- Tiểu quan có một cháu gái tuổi vừa đôi tám nhưng tính khí không khác gì bọn tu mi nam tử. Thời tuổi trẻ nó đã tìm La Sơn Phu Tử học đạo, sau đó lại được một dị nhân ở non Hồng truyền cho ngọn "Bạch Quang Kiếm" có tài lấy đầu kẻ địch xa trăm bước. Vừa rồi nghe nói sư huynh nó là Phan Khải Đức đầu hàng giặc nó hết sức tức giận đòi quyết tâm diệt bọn Hứa Thế Hanh để trả cái nhục này.

- Sao lại đòi giết Hứa Thế Hanh?

Lão thần đáp:

Bởi họ Hứa là Đô đốc đạo tiền quân đánh ải quan nước ta đầu tiên đã chiêu hàng Phan Khải Đức.

Ngô Thời Nhiệm nói :

- Thế mới biết người học cùng một thầy cũng có kẻ trung lương, kẻ phản phúc. Không phải ai cũng như ai được Chúa thượng có phúc lớn đức dày nên được bề tôi trung lương nhiều người phò tá. Lão thần hãy về báo với tiểu thư mặc tướng xin mời tiểu thư vào hồ trưởng để bàn bạc quân tình. Xưa kia Trưng 1 Trắc, Triệu Trứth Nương cũng là phận nữ nhi mà làm nên công nghiệp cao cả một thời để tiếng thơm muôn thủa. Bây giờ ái nữ của quan đại thần có tài ba của anh thư nữ kiệt cũng nên dương danh giúp nước lắm!

Vị lão quan nói :

Được quan Đại tư mã chiếu cố chớ thật không uống công lão phu nuôi dưỡng nó nên người.

Nói rồi vị lão thần vội vàng ra về sắp đặt cho con gái ra mắt Đại tư mã Ngô Văn Sở. Vị lão thần ấy là Trần Bá Lãm vừa đi sứ nghị hòa bất thành, trở lại Tam Điệp Sơn.

Trên đường dọc theo bờ Tây Giang ra đến biên giới một đoàn người ngựa ngày đêm tung vó câu vun vút như chạy theo một bóng ma vô hình.

Đến chiều trong cát bụi bay mù mịt thì họ đến một ngã ba sông.

- Còn lâu lắm chúng ta mới đến biên giới Lạng Sơn và sang Long Châu trấn.

Vị nữ lang cỡi ngựa đi đầu, mặc hồng bào đeo bấu kiếm bên mình, nét mặt kiêu diễm, long lanh đôi mắt hồ thu như muốn hút tất cả ánh chiều dương vào trong ánh mắt.

Nàng đưa tay ra hiệu tho cả đoàn người gồm khoảng mười tay cao thủ trong dinh Đại tư mã dừng lại. Nữ lang bước xuống yên, giao ngựa cho một gã đàn ông mã phu giữ, còn nàng đi đi lại lại bên sông quan sát. Trên sông lơ thơ mấy con thuyền. Nàng nói với đám quân hùng Tây Sơn:

- Đã một tháng qua theo dõi con thuyền quái dị của Nguyễn Phúc Chân nhưng hầu như nó biến mất đâu rồi.

Một võ sĩ lên tiếng :

- Hay là hần đã lên bộ đi qua vùng biên địa ? Còn tên giặc họ Mạc cũng biến mất, hoặc vết thương quá nặng hần đã gục ngã ở trong đám rừng bụi nào rồi chăng ?

Nữ lang, tức người hiệp nữ áo hồng thở dài:

Đuổi theo một tay võ lâm đầu phải việc dễ. Và lại, họ Nguyễn Phúc là oan cừu của dòng họ Nguyễn Tây Sơn mà Đại tư mã tướng quân đã giao phó cho ta phải truy diệt bằng được 2 Núi rồi nàng chăm chú phóng tầm mắt qua bên kia bờ sông.

Buổi chiều, nắng chậm chậm xuống, chợt cả bọn nghe có hồi chuông công phu văng vẳng loang vào nơi âm u tịch mịch. Bỗng nhiên, nữ lang thấy ba cái bóng đồ sộ từ nơi "Sân San Tự" gần đó đi ra.

Đó là ba nhà sư Tây Tạng mặc áo vàng, mỗi người xách một cây thiền trượng. Một lúc sau lại thấy trong chùa đi ra một người mặc áo dạ hành màu đen, hui như chỉ còn một cánh tay. Trong đám võ sĩ Tây Sơn có người nhàn ra được, la lên:

- Mạc Thiên Hùng ! Con cháu dòng họ Mạc đó !

Nữ hiệp áo hồng tức là Trần Thị Phụng Trì con gái của Trần Bá Lãm đang lãnh trọng trách truy lùng Nguyễn Phúc Chân quát to:

Mạc Thiên Hùng, hần đi rước đám sư Côn Lôn từ châu Tư Minh sang đây !

U Bối hỏi :

- Tại sao cô nương biết được đó là bọn sư phái Côn Lôn?

Phụng Trì đáp:

Bọn họ ăn mặc như thế, tiểu muội đã gặp nhiều lần khi chúng từ Tây Tạng sang ở tại núi Côn Lôn với các vị võ lâm các phái khác như Thiếu Lâm Tung Sơn, Bạch Liên Giáo Tứ Xuyên, Nga Mi, Võ Đang Bạch Hạc, các danh phái này đều đã nhiều phen sang thăm sư phụ ở núi Hồng Sơn nên tiểu muội nhìn ra ngay Họ Mạc từ ngày bị thất thủ Cap Bằng chạy sang Yên Kinh cầu viện, nhiều lần nhờ bọn nhà Thanh can thiệp mới giữ lại được ngôi. Đến nay đã mấy đời rồi, từ ngày chúa Trịnh dẹp tan Cao Bằng ngờ đã tuyệt tự không ngờ lúc này lại ứng lên như thế Nếu không có Nguyễn Phúc Chân thì tên này đã chết chìm dưới dòng Tây Giang rồi. Chúng ta hãy chặn hần lại, lần này chớ để hần thoát thân.

Dứt lời, tất cả lập tức giăng hàng ngang dần dần vây chặt chàng họ Mạc và bọn võ sư phái Côn Lôn vào giữa.

Vừa lúc ấy trong Hân san tự, lại thấy một bọn sư sãi nữa kéo nhau ra, mỗi người mang một bình bát tròn, mặt mày dữ tợn đen như nhọ cháo. Vây mà chưa hết, một bọn khác trong chùa kéo ra sau, bọn này ăn mặc theo lối võ đạo Phù Tang, toàn đội mũ nhọn, đeo guơm dài lê thê. Cả bọn thấy quân Tây Sơn vây Mạc Thiên Hùng cùng nhau tiến đến quát tháo vang dậy, Phụng Trì lấy làm lạ hơi dừng vòng vây lại mà hỏi :

- Các người là ai, tụ tập ở đây định làm loạn chăng ?

- Mạc Thiên Hùng thấy một nương tử đẹp khuynh thành có tiếng nói lạnh.

lót như chuông ngân bèn đáp :

- Cô nương là phận nhi nữ ở chốn phong khuê, dân thân nơi can qua gió bụi làm gì cho uống hương ngà ngọc?

Phụng Trì nạt Mi :

- Có phải người là Mạc Thiên Hùng, cháu của Mạc Kính Cung hay không ?

Mạc Thiên Hùng không đáp mà Mi ngược lại :

- Thế cô nương vâng lệnh Tây Sơn tìm tại hạ có việc gì? Dù chỉ một thân một mình, tại hạ cũng xin thù tiếp tất cả những người Tây Sơn.

Phượng Trì quát tâm mắt phụng nói:

- Mạc Thiên Hùng ! Hãy cẩn thận đừng lộng ngôn đầy Tây Sơn nghĩa sĩ không bao giờ ý chúng hiệp cô mà chỉ đánh quân cường bạo, giúp người khổ đau khốn cùng, đến đâu ai nấy đều quy phục. Nay thấy ngươi tàn phế ta chẳng nỡ xuống tay, hãy nghe lời ta khuyên dụ đây :

Nay quân Thanh đã xâm phạm cương thổ, triều đình trọng đãi nhân tài, chiêu mộ nghĩa sĩ thiên hạ, ngươi mau đầu quân cùng giúp nước đánh đuổi kẻ thù chung, đừng nghĩ tới lợi riêng của dòng họ mà gây rối đất nước, lộn kết với lũ ngoại nhân như thế.

Ngay lúc ấy một nhà sư Tây Tạng tiến đến nói :

- Thạch Đà chủ đến đây rất lấy làm vạn hạnh được thụ giáo mỹ nhân Nam Việt.

Phượng Trì đáp :

Ngươi vô can, nhưng đến nước Nam phải quy phục luật pháp của triều đình nước Nam.

Mạc Thiên Hùng cười gằn :

- Triều đình nào ? Triều đình họ Nguyễn Phúc ở Gia Định hay nhà Lê ở Kinh Bắc, hoặc là Đề lại lễ Duy Cận do các ngươi dựng lên ? Nước Nam có bao nhiêu triều đình hiện nay, ngươi nói mơ hồ như thế ai mà hiểu được?

Phượng Trì quát mắt :

Kẻ nào còn mơ tưởng đến Lê Chiêu Thống ở nhà Thanh hay dòng Nguyễn Phúc ở Gia Định sẽ rước lấy sự bại vong nhục nhã mà thôi ! Các ngươi đã thấy ba mươi vạn quân Xiêm La đã tan tành mây khói ở Rạch Gầm, Xoài Mút. Chúa Xiêm co đầu rút cổ không dám nhìn về phía nước Việt thì Nguyễn Phúc ánh lâm 4 gì nên chuyện mà hồng hươu vọng đến hán(l). Giờ này hán đã bôn đảo biệt tâm và chắc sẽ chết già nơi hải đảo nào đó rồi. Còn Lê Chiêu Thống để lộ bản tâm hèn nhát bất tài, phụ công nghiệp cha ông dựng Nước để lại, công răn Thanh về cảnh dân Nam thật là nhục nhã cho dòng họ Lê, còn họ Mạc nhà ngươi thì tệ hại cũng chẳng kém gì!

Mạc Thiên Hùng la lên :

- Người chỉ là con vẹt học theo lời xảo quyết của đám người miệng lưỡi ở núi Tây Sơn chứ biết quái gì về thiên hạ sự ? Khôn hồn thì theo ta về Cao Bằng, sau này lấy lại được ngôi báu ta sẽ phong cho làm Bắc cung hoàng hậu không kém gì Ngọc Hân công chúa đâu.

Phượng Trì đỏ mặt cả thẹn vùng nạt lớn :

- Chớ để cho hán sảm sờ nữa ! Mau bắt hán về nạp cho chúa công !

Bọn sư áo vàng mang bình bát nhìn đoàn Tây Sơn chăm chăm một lát rồi khoanh chân múa tay bỏ đi luôn về hướng tây Bắc. Nhưng còn bọn Phù Tang lê kiếm dài ở lại.

Bọn Phù Tang này ở dưới thuyền buôn từ miệt Ban Lân, Mỹ Tho lên bến Hội An rồi đi đường bộ ra Bắc, cuối cùng chúng đến Hàn San Tự này, chúng tránh đi đường bộ vào vì sợ gặp quân Thanh tấn công nước Nam bằng chiến thuyền.

Mỗi lần di chuyển, đám võ sĩ Phù Tang hết sức thần tốc Khi người của Tây Sơn vây đánh Mạc Thiên Hùng, bọn Phù Tang không nói gì chỉ phóng mình vào cuộc chiến, đường gươm của họ như chớp lóe, trong phút chốc đã áp đảo được số người Tây Sơn, chỉ có Phượng Trì với Bạch Quang Kiếm của nàng đột hiện đột biến như phụng múa rồng bay. Trong khoảnh khắc đã chém gãy hai thanh kiếm dài của bọn Phù Tang. Trong lúc hai bọn hỗn chiến, Mạc Thiên Hùng cướp được ngựa, ra rồi chạy lên hướng Kinh Bắc, sau đó thấy thế đoàn võ sĩ Phù Tang lướt mình dùng thuật phi hành bỏ chạy theo, phút chốc mất dạng nơi cánh rừng phía trước.

Những nghĩa sĩ Tây Sơn đành ngẩn ngơ ở lại Phượng Trì thờ dài :

- Lại thêm lần sơ sẩy nữa, hán thoát mất rồi!

Một võ sĩ hỏi :

- Đây là lần đầu nữ hiệp gặp bọn họ Mạc chăng ?

Phượng Trì khẽ cười không đáp, thực ra nàng muốn giấu việc đầu tiên mình ra khỏi phòng khuê. Con đường gió bụi trước mắt còn nhiều gian truân. Và nàng cũng chẳng Phải là người lịch lãm trên chốn giang hồ.

Vì thế mà nàng để lỡ việc lớn, không tóm được Mạc Thiên Hùng để hán phi ngựa tẩu thoát một lần nữa. Các võ sĩ Tây Sơn cũng lấy làm tiếc về việc này Phượng Trì đành an ủi họ:

- Không ngờ chúng ta phóng tầm một chút để cho họ Mạc chạy thoát. Lần sau ta sẽ vây chặt hơn nữa.

Một võ sĩ thắc mắc :

- Điều lạ lùng là hần lại có võ sĩ Phù Tang tiếp chiến.

Phượng Tri nói :

- Võ nghệ bọn Phù Tang khá cao cường, may nhờ thanh Bạch Quang Kiếm chém gãy trường kiếm nên chúng mới bỏ đi đấy.

Lê Bối nói :

- Chúng lên Kinh Bắc, chắc về Mãnh Thiên động. Chúng ta cũng nên lên Kinh Bắc, có thể vừa gặp Mạc Thiên Hùng vừa gặp cả bọn Phúc Chân.

Phượng Tri mỉm cười, bao giờ nàng cũng toát ra một niềm vui và nụ cười như đóa hoa hồng không bao giờ ngưng nở.

Bùi Trọng Sơn còn tức khí vì bọn Phù Tang xen vào bèn nói :

- Tại sao bọn Phù Tang lại có mặt ở đây ? Và điều quan trọng là tại sao bọn này lại quen thân tến họ Mạc?

Phượng Tri giải thích.

- Bọn Phù Tang xưa nay thích chiếm lĩnh các cửa quan và các vùng hải phận để buôn bán. Đến đâu chúng cũng làm quen, liên kết và xây dựng Thần Cung miếu đền thờ Thái Đường thần nữ ! Ta có nghe sư phụ từng kể có một nữ chủ nhân của bọn Bắc Hải đạo Phù Tang từng diết nhập vào Trung Quốc và nước ta, sử dụng Thái Dương kiếm hết sức vi diệu.

- Rồi đây Bạch Quang kiếm của đại tỷ sẽ được tìm với nhiều danh gia kiếm sĩ trong chốn hải hồ.

Phượng Tri vuốt lại mái tóc bay lộng lộng trong gió, cử chỉ của nàng hết sức duyên dáng và có chút gì còn thơ ngây ! Nàng mới mười tám xuân xanh, bước gian truân chưa từng trải chỉ mới xuất sơn ở núi Hồng về, việc va chạm với các tay kiếm lừng lẫy cũng còn rất hiếm hoi, vì thế nàng chưa thi thố hết sở học do sư phụ truyền dạy.

Phượng Tri hỏi Hoàng Hoa Bằng, một tay võ sĩ đất An Khê quê hương võ đạo Tây Sơn :

- Đại huynh thấy tiểu muội đi kiếm thế nào ?

Hoa Bằng đáp :

Kẻ địch công thì hiền muội đỡ rồi mới công lại. Bao nhiêu lần cứ như thế.

Kiểm pháp thì rất tuyệt cang cách giao đấu còn vụng về lắm ! Hình như hiền muội chưa giao đấu với ai lần nào hay sao ?

- Xưa chỉ có tiểu muội tập võ với sư phụ, sư phụ thường dạy lý thuyết chứ ít khi cùng tiểu muội thực hành bằng đao kiếm song đấu. Sư phụ bảo rằng đệ tử cứ học đỡ được kiếm rồi sau đó xuống núi có va chạm với đối phương đệ tử sẽ học hỏi thêm kinh nghiệm. Gần như ngày nào sư phụ cũng chỉ bắt múa kiếm cho thuần nhả thôi chớ không động thủ song đấu nhiều. Bởi vậy các đòn tấn công tiểu muội ngượng tay quá. Đôi khi lại ngại phạm nhảm có thể gây đổ máu cho nên tiểu muội không đánh hết chiêu ra thật mạnh.

Hoàng Hoa Bằng bảo :

Đó là vì hiền muội còn nhát tay kiếm. Cầm kiếm nhát tay thì nguy cho mạng mình lắm. Như một thế đánh ngấp ngừng, địch sẽ đoán được ý ta mà phản công thắng lợi ngay. Đó là kinh nghiệm vừa rồi với tên họ Mạc, hiền muội chớ coi thường !

Lê Bối hỏi :

Chúng ta xuôi Kinh Bắc hay về Tam Điệp sơn ?

Hoa Bằng đáp :

- Đi lên Kinh Bắc. Sao lại trở về ? Họ Mạc đã thoát, Nguyễn Phúc Chân chưa tìm ra dấu vết, chẳng lẽ đi lại trở về không sao ?

Chợt Hoa Hồng nói :

- Chúng ta đi đông thế này cũng có phần bất tiện, bản lãnh của ta thêm thanh Bạch Quang kiếm của Phượng Tri cũng đủ đối phó được với chúng rồi.

Lê Bối nói :

Vậy chúng đệ nên về Tam Điệp chờ tin đại huynh. Hoa Bằng vừa hỏi vừa cười :

- Lê hiền đệ về Tam Điệp hay lên Thăng Long thành?

Lê Bối có vẻ "sượng" lại một chút rồi cười ha hả mà rằng:

Tiểu đệ lên Thăng Long làm gì ? Thăng Long nay đã bỏ ngõ chờ quân Thanh vào cõi rồi mà.

Lên Thăng Long để vui đùa với ả ca nhi Yến Tuyết và sòng bạc của mấy tên thế bào gì đó. Huynh còn lạ gì cái tài bay bướm của đệ nữa.

U Bối cãi lớn:

Đại ca nói oan cho đệ lắm!

Oan ư ? Thế đã hai ba phen chờ hiền đệ về Tam Điệp sơn mà hiền đệ có về đâu, cứ lẻo đẻo trở lại thành Thăng Long đó thôi.

Lê Bối nói :

- Nhưng lần này đại quân đã rút cả. Về Thăng Long cho bọn Chiêu Thống và Trúch Bồng cắt cổ ư ?

Nếu biết vậy thì khá lắm. Mau về Tam Điệp sơn với các huynh đệ đi. Nhớ bảo với Ngô đại tướng quân là Phụng Trì và tiểu huynh đuổi theo họ Mạc lên Kinh Bắc.

Sau đó hai bên từ giã nhau chỉ để lại Phụng Trì và Hoàng Hoa Bàng. Đợi đồng bọn đi rồi, Phụng Trì mới đề nghị :

- Theo tiểu muội, chúng ta tìm một cỗ xe đi cho tiện. Bây giờ chắc bọn thám mã nhà Thanh đổ qua nườm nượp, còn bọn Lê Chiêu Thống nhon díp này cũng nổi lên khắp nơi trú đóng các quan ải và các yếu lộ chính. Vừa rồi nơi tư dinh Đại tư mã, người đã cho tiểu muội biết rõ hình như thế nên chuyến đi này chắc khó mà tránh được bọn phù Lê ở khắp nơi.

Hoa Bàng có vẻ buồn buồn :

- Đại vương(l) ta thường nói một tấc đất của nhà Lê cũng không phạm đến, ý tôn sùng nhà Lê vì người nghĩ tới công lao Lê Thái Tổ khi xưa đuổi giặc Minh dựng nước. Nay Lê Chiêu Thống và bọn Lê Quýnh sang Tàu xin quân Thanh cướp nước như vậy ... Nghĩ tới công lao Lê Thái Tổ mà đánh đuổi Lê Chiêu Thống thì chuyện quả là ... vạ bất đắc dĩ mà thôi !

Hai người vừa đi vừa nói lúc đó đã đến một xóm chài ven sông. Xóm này phần đông là dân Triều Châu cư ngụ Hoa Bàng bảo:

- Chúng ta đi khá xa thành Thăng Long rồi, ở đây gần giáp giới Trung Nguyên. Bọn Triều Châu và các sắc dân Nùng ở vùng Lai Châu, Thái Nguyên đã được bọn Hứa Thế Hanh chiêu mộ theo hần hàng vạn. Nay họ Hứa dẫn toán quân này đi tiền đạo, bọn Triều Châu ở đất này đều đứng lên để giúp quân họ 8 Hứa tức là toán quân mộ ở Diên Châu. Chúng theo họ Lê và giặc Thanh mà chống lại Tây Sơn nếu chúng biết ta là Tây Sơn sẽ khó khăn lắm !

Phụng Trì nói :

- Chỉ có bọn Mạc nói ra chúng mới biết ta mà thôi, còn bọn Mạc không nói thì ai mà biết ta là Tây Sơn được, và lại ai chẳng giống ai. Chúng ta cứ giấu tông tích đi là xong.

Hai người đi vào xóm, thấy một vài cỗ xe đậu ở ven đường dưới bóng cây cạnh các mảng lưới của dân chài treo dài bên sông.

- Chúng ta nên hỏi mua cỗ xe hai ngựa này. Những con ngựa Bắc thảo cao lớn của bọn phương Bắc, chó ở miền núi non biên giới này loại ngựa thảo rất nhỏ con đi chậm không tiện cho việc giao thông.

Hoa Bàng vừa nói xong, chợt thấy từ trong xóm chài đi ra ba tên hảo hớn ăn mặc theo lối quân Thanh tóc thắt bím lưng đeo đoản đao, lại có mấy người Triều Châu ở trong một căn nhà lớn đi ra.

Đoàn người này cùng trèo lên xe. Một tên đánh xe cầm roi ngựa to lớn trạc ba mươi tuổi giục ngựa, ra roi cho cỗ xe lao đi.

Hoa Bàng vội nói :

- Bọn thám tử nhà Thanh đây. Hãy chặn chúng lại Hai người nhảy vọt lên cỗ xe gần đó đuổi theo. Xe quanh qua một ngã tư, đường trở nên gập ghềnh rất khó đi Họ vừa tới đầu thôn thì đằng sau đã nghe tiếng la lối:

Bọn ăn cắp xe ! Mau đuổi theo bắt lại ! .

Nhưng bọn Triều Châu không còn xe sẵn nên đành giương mắt nhìn theo và chửi đồng.

Đường qua biên giới chập chùng rừng núi, nhưng nhờ cỗ xe sau ít người nên hai con ngựa đuổi theo gần kịp.

Đến vùng rừng bụi hoang dã, cỗ xe trước dừng lại chặn ngang đường. Tất cả bọn ba người ngồi trên xe đều nhảy xuống ngựa. Một tên nói :

.

- Từ Đại Minh hãy hỏi thử xem bọn kia là ai mà bám sát theo ta vậy ?

Từ Đại Minh cầm đao bản lớn bước đến gần hết lớn :

- Hai tên nghịch đồ kia dừng xe lại. Chúng bây ở đâu, qua biên giới có tin chỉ thông hành không ?

Hoa Bằng dẫn Phượng Trì :

Hiền muội ở đây giữ ngựa chớ cho chúng chạy mất.

Đề mặc huynh đối phó !

Phượng Trì nói :

- Ngựa đã quen không chạy đâu. Để tiểu muội giúp một tay !

Hoa Bằng nói:

Cũng được, nhưng khi nào tiểu huynh núng thế hãy tiếp Xem ra bọn này khó thắng được tiểu huynh lắm !

Lúc này Từ Đại Minh đã đến gần, lơ mắt nhìn Phượng Trì rồi cười ha hả mà rằng :

- Có tiên nữ hạ phàm mà chúng ta không biết Xin mời tiên nữ về ra mắt Hứa Đô Đốc, chắc ngài sẽ bằng lòng lắm.

Phượng Trì còn đang thẹn thùng chưa biết nói sao đã nghe Hoa Bằng nạt :

- Bọn thám mã, các người dám cả gan tưng tiền đội đến dòm ngó liên lạc gì với đám Triều Châu ở xóm chài kia ?

- Ta đến làm cái gì ... mặc ta ! Các người cứ liệu hồn đây ! Muốn sung thì hãy theo bọn ta về Châu Tư Minh.

Phượng Trì chột cười nụ. Nàng có cái duyên dáng là dù cho gặp kẻ thù, nàng vẫn có một cái giọng cợt đùa, vui vẻ :

Châu Tư Minh thì quá xa !

Từ Đại Minh đưa mắt hỏi :

- Thế về ... đâu gần ?

Phượng Trì đáp :

- Về Tam Điệp sơn gần hơn !

- Tam Điệp sơn ? ở đâu vậy ?

- Người không biết thật ư ?

- Ngộ không biết !

Phượng Trì cười :

- Muốn biết thì dễ thôi.

- Dễ à ? Các người nói g~ thế ta không hiểu nói !

Thấy cô gái xinh đẹp ăn nói hồn nhiên, Từ Đại tin tưởng là cô gái bình thường dân dã tình cờ đi cùng đường mà thôi, nên y lại hỏi :

- Tam Điệp sơn là ở đâu nói cho ta rõ - Tam Điệp ... ở gần đây thôi ! các người mau quỳ xuống lạy bản cô nương cô nương sẽ mang về đó cho biết.

Nghe cô gái đôi giọng đang vui vẻ lại ra chiều gay gắt một tên trong bọn là Tào Phủ Tung nói với Từ Đại Minh:

Đừng nói dài dòng nữa, cứ bắt chúng bỏ lên xe đi cho được việc ! Chúng ta còn gặp tướng quân để phúc đáp nữa chứ !

Nói rồi hấn xông lại đưa đao lên, hét :

- Nào hai tên kia ! Có chịu lên xe chưa ?

Hoa Bằng cũng đùa cợt :

Lên thì được chứ !

- Thế thì lên mau !

Hoa Bằng lắc đầu :

Nhưng mà ... cái này đây ! Nó không chịu !

Dứt lời vót liền một đao Thế đao như chớp loé khiến mấy tên Thanh gươm mình nhảy ra xa, quát lớn :

Khá lắm !

Hà ! Đỡ tiếp đường thứ hai này !

Đường đao vừa vụt đi đã nghe Từ Đại Minh quát :

- Chớ hung hăng, có ta đây !

Hắn vừa nói vừa hươi đoản đao chặn lại. Nhưng "vút" một cái, thế đao của Hoa Bằng đảo ngược lại rồi phóng qua một thế "cuồng đao phạt mộc". Đao bứt qua cổ họng tên giặc Thanh, hất tung đầu hắn lăn long lóc trên bãi cỏ.

Lần đầu tiên Phụng Trì thấy chiếc đầu người chưa kịp nhắm mắt, nhấp nháy đôi hàng mi như chưa kịp nhận ra mình đã sang ... thế giới khác ! Nàng tái mặt đi. Nhưng lúc đó thấy họ Từ bị hại, tên đứng gần cả giận rút đao chém lia lịa, rồi cả tên đánh xe cũng lao xuống. Hai tên nhà Thanh vây Hoàng Hoa Bằng vào giữa.

Lúc này Phụng Trì quên cả sợ, nàng hét lên một tiếng, rút soạt thanh "Bạch Quang Kiếm" đeo bên mình ra hét lớn:

Chớ hại đại ca ta!

Thanh kiếm báu vừa tung chiều đầu, một luồng ánh sáng xẹt ngang mặt tên cầm roi ngựa. Hắn té bật ngựa ra, lưỡi kiếm đã đi qua đầu hắn rất ngọt. Toàn thân hắn giã giữa trên vũng máu. Còn một tên vội vàng bỏ chạy.

Hoa Bằng vội đuổi theo hét lên :

Dừng lại ! ... Tiếng hét lớn quá khiến tên nọ thất đảm kinh hồn té khuỵu xuống. Hoa Bằng chụp lấy cái đuôi sam của hắn nạt lớn :

- Tên khốn kiếp muốn sống chăng ?

Hắn van xin :

- Đại vương ôi ! Xin tha mạng cho tiểu tử, tiểu tử không có tội gì cả !

Hãy nói thật, bọn bay qua nước Nam làm gì ?

- Dạ ... đi gặp Lê Duy Đàm Hoa Bằng cho hắn ngồi dậy rồi hỏi :

- Hãy bình tĩnh rồi nghe ta hỏi đây. Và nhớ nói thật, không thì cái đao này cho roi đầu đó.

Tên giặc nói tiếng Việt rất sôi:

- Dạ dạ ... con không dám nói láo đâu đại vương:

- Người tên họ là gì ?

- Dạ ... Phùng Khang !

Người từ đâu đến đây ?

- Dạ từ Kinh Bắc.

- sao lúc này nói là từ dinh. Hứa Đô đốc ?

Hắn sợ sệt nói :

- Dạ dạ ! Con từ dinh Đô đốc tới Kinh Bắc, rồi từ Kinh Bắc trở sang Nam Quan.

- Đến Kinh Bắc làm gì ?

- Dạ ... gặp An Nam Quốc vương Lê Chiêu Thống.

- Vậy Quốc vương đang ở Kùth Bắc, người đến về việc gì?

- Dạ về việc đi cùng Lê Duy Đàm là thống của Quốc vương.

- Để làm gì ?

- Dạ để thông báo tình hình nước Nam cho Đô đốc biết.

Hoàng .Hoa Bằng vội hỏi:

tình hình như thế nào ? Còn tên Lê Duy Đàm bây giờ ở đâu ?

Phùng Khang nói :

Dạ ! ... Duy Đàm đã đi trước độ một ngày đường rồi.

Trong toán đi trước có những ai ?

- Dạ .. đi với Triệu Công Minh và bọn đạo tăng Côn Lôn quan.

Mấy người ? .

- Tất cả hai mươi người. Chắc đã đến ải Nam Quan rồi.

Hoa Bằng hỏi tiếp:

- Lê Duy Đàm và người biết tình hình vua tôi Lê Chiêu Thống ra sao hãy nói mau.

- Dạ lúc con vừa đến nghe đám tùy tùng của Lê Duy Đàm nói chuyện với nhau rất hứng khởi.

Về việc gì ?

Tây Sơn rút toàn bộ quân binh về núi Tam Điệp, họ bảo Tây Sơn cũng đã rút chạy khỏi các trấn Kinh Bắc, Hải Đường Sơn Tây và Sơn Nam. Nay Quốc 13 vương đã cho tướng Nguyễn Đạo đánh chiếm Hải Dương, Hoàng Phùng Tử đánh chiếm Sơn Tây, Hoàng Tứ Nghĩa đánh chiếm Sơn Nam còn Kinh Bắc thuộc Quyền Trần Quang Châu trấn đóng - Quốc vương An Nam ở đâu ?

- Con ... nghe nói Quốc vương cùng với Trần Quang Châu lãnh một ngàn quân túc vệ về trấn Kinh Bắc rồi. Còn đạo quân Tôn sĩ Nghị hiện ở đâu ?

- Dạ, đại quân của Tổng binh đóng ở Hoà Lạc huyện Hữu Lũng phía nam Lạng Sơn - Còn gì nữa ?

- Con đâu còn nhớ gì nữa đâu ! Xin đại vương tha cho con làm phúc Hoa Bằng cười :

Ừ thì tha cho người đấy ! Nhưng lần sau mà vác xác qua dò thám nữa thì mất mạng nghe chưa.

Phùng Khang đứng bật dậy co đầu rút cò chạy nhanh như bị ma đuổi.

Bấy giờ Phụng Trì nhoen miệng cười rất xinh xắn ; và trong đôi mắt nàng vẫn biếc xanh như ngọc, hình như nàng đã quên hết gian khổ vừa qua ...

Hoàng Hoa Bằng thấy gương mặt hoa ấy như có chút xao động trong lòng, chàng nói lớn :

Chúng ta lên xe đi thôi !

Phụng Trì im lặng lên xe, Hoa Bằng ngồi bên ngoài ra roi cho ngựa phi nước kiệu.

- Dường như đại huynh quay trở về ?

Hoa Bằng đáp :

Phải, chúng ta về Kinh Bắc. Chúng ta không đến Mãnh Thiên động, hay là đến ải Nam Quan. Đông Tây Giang chưa đến đầu nguồn của nó. Biết đâu chúng ta sẽ gặp chiếc thuyền con của Nguyễn Phúc Chân.

- Hãy về Kinh Bắc để theo sát xem bọn Chiêu Thống đón quân Thanh ra sao.

Phụng Trì nói:

- Chiêu Thống cho quan quân cướp thời cơ trấn nhậm các vùng từ Kinh Bắc đến Thăng Long. Như thế hẳn cũng đã có tổ chức tiến hành với nhịp độ thần tốc rồi.

- Chiêu Thống dựa on đức tổ tiên kêu gọi mọi người cần vương ai mà chẳng theo. Tuy nhiên, đám này chỉ ăn hại thôi, chỉ là đám bắc cầu cho quân

Thanh tiến vào nước ta thôi cho bọn chúng không có chút tinh thần tự chủ nào.

Phượng Tri nói trong chiếc xe chạy :

Ta về Kinh Bắc vậy !

Xe lao nhanh trên con đường nhắm hướng Kinh Bắc.

Khi đến nơi Hoàng Hoa Bàng cho ngựa dừng lại, cùng Phượng Tri đi vào thị trấn.

Bây giờ Chiêu Thống được bọn nhà Thanh phong làm An Nam Quốc vương bù nhìn, mặc cho bọn chúng bóc lột dân Nam.

Quang cảnh trong thành nhộn nhịp lắm. Thiên hạ lớp lo đón tiếp chủ mới, Trần Quang Châu và cả Chiêu Thống Hoàng đế nữa, lớp lo sửa soạn đón một mùa xuân sắp về.

Họ tin rằng nhà Lê lại trung hưng lên được lần nữa. Nhưng không ai ngờ ngoài chiêu bài phủ Lê "diệt cường bạo Tây Sơn" quân Thanh cũng tang tóc tràn ngập Kinh Bắc và các nơi khác đến tận kàithành Thăng Long.

Việc đóng quân ở Tây Long cung là ý định rất nham hiểm của Tôn Sĩ Nghị.

Không ở tại nội thành Thăng Long mà để cho đám cựu thần nhà Lê với Lê Chiêu Thống ở đây tránh thiên hạ dị nghị là chiếm lĩnh kinh thành. Quân Thanh chỉ "hộ vệ" nhà vua ở bốn cửa thành mà thôi. Lê Chiêu Thống làm An Nam Quốc vương vẫn trị vì nước Nam chứ không phải nhà Thanh cai trị nước Việt .

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dòng Tây Giang Rộn Khúc Nhạc Lòng

Hoàng Hoa Bàng và Phượng Tri khi về đến Kinh Bắc liền tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó trăng rằm sáng rực. Hoa Bàng và Phượng Tri rủ nhau ngồi ngoài hiên ngắm cảnh đẹp, ngoài cửa quán trọ là một khu vườn lớn sức nước hương hoa.

Bỗng nhiên họ phát hiện một luồng ánh sáng màu xanh biếc chớp chớp thoáng qua phía ngoài tường. Hoa Bàng vội đứng bật dậy nói :

- Phượng Tri hãy ngồi chờ tiểu huynh thám thính bên ngoài một lát. Dường như có kẻ do thám chúng ta ở bên ngoài kia.

Nói rồi xách đoản đao nhảy ra khỏi phòng. Lúc Hoàng Hoa Bàng đến bờ tường phía sau quán trọ thì thấy bóng xanh ấy lướt qua trước mặt một lần nữa rồi kéo thành một vệt sáng ra ngoài hàng cây rậm rạp bên đường về Thăng Long.

Họ Hoàng lấy làm lạ vội phóng mình lên ngựa đuổi theo.

Đêm khuya, dưới ánh Trăng , cái bóng ấy chớp chớp như ẩn như hiện phía trước mà sức ngựa phi thần tốc của tay kỵ mã đại tài như họ Hoàng đuổi theo vẫn không kịp.

Hoàng đành phải âm ức quay trở lại.

Khi Hoàng Hoa Bàng trở về đến quán trọ thì trời đã sáng hẳn. Chàng thả ngựa ở ngoài vườn bước vào ngõ sau nhưng đến khi vào phòng trọ không thấy Phượng Tri đâu cả Hoàng cả sợ đi tìm khắp phòng, từ quán trọ đến quan lộ hỏi han nhưng không ai thấy Phượng Tri đâu. Chàng lo lắng lại nghĩ Phượng Tri ra ngoài phố chợ Kinh Bắc mua sắm vật dụng chi đó nên cứ thấp thòm suốt ngày mà vẫn không thấy bóng nàg.

Hoàng sốt ruột quá chạy ra khu phố chợ chợt nghe có một số người đang xôn xao bàn tán về một tin lạ. Chàng xen vào nghe lỏm câu chuyện, vừa lúc có kẻ nói:

- Đêm qua tại dinh ngài Tổng trấn Trần Quang Châu, phó Tổng trấn là Trần Hải bị mất đầu.

- Ủa! Trần Hải chỉ huy quân tức vệ của Lê Chiêu Thống mà.

- Nơi thiết đại triều của Lê Chiêu Thống ở tại giữa Kinh Bắc đâu dễ gì kẻ lạ vào lọt. Thế mà tay thích khách này lại mang đầu Trần Hải đi mất. Thật là quái lạ !

Ghê gớm vô cùng !

Kẻ khác nói :

Người lấy đầu Trần Hải phải là một đại kiếm khách vì muốn giết Trần Hải đầu phải dễ. Võ nghệ đã mức tiếng đế đô mà lại chịu mất đầu một cách êm thấm không ai hay biết. Đến sáng thiên hạ mới hay được, cái thân còn nằm nóng hổi ngay trước đại doanh Quốc vương Lê Chiêu Thống đặt tạm làm hành cung của mình.

Ở đầu việc Trần Hải bị mất đầu cũng được bàn tán sôi nổi và rồi tin lan cả đến khắp các thành phố, kinh kỳ nữa.

Họ Hoàng nghe tin giật mình lắm lắm :

- việc này không phải do Tây Sơn nghĩa sĩ tạo ra. Nếu quả là do Tây Sơn thì mình đã biết.

Lại qua một ngày, Hoàng trở lại phòng trọ hỏi thăm nhưng không ai biết tông tích của Phụng Tri.

Nóng ruột nhưng không biết làm sao, Hoàng đành cười ngửa trở lại Thăng Long.

Nhắc lại lúc họ Hoàng ở nhà trọ đuổi theo luồng ánh sáng "thanh quang" nọ để Phụng Tri ngồi chờ một mình thì nàng thấy từ trong khu vườn sau nhà trọ lại có một đạo hồng quang khác xuất hiện.

Phụng Tri vội đeo kiếm báu lao nhanh ra đuổi theo. Khi ra tới cổng sau, đạo hồng quang đó lại chấp chòn đi về hướng Tây của vùng Kinh Bắc ngoại thành.

Tới nơi ấy là một vùng hoang vắng, rừng núi mịt mù, sương núi chấp chòn giăng khắp nơi. Rồi đạo hồng quang đó tắt phụt đi, hiện ra một thanh niên tuấn tú khôi ngô dưới bóng trăng.

Người đó đứng lại, trên tay cầm một vật như một chiếc đầu lâu còn tươi.

Chàng ta ném chiếc đầu lâu vào bụi rậm rồi quay phắt lại hỏi :

- Chào cô nương ! Nàng theo tại hạ từ lâu rồi thì phải?

Phụng Tri đang đi trờ tới, giật mình và hơi e thẹn, cúi đầu trả lời:

- Chào tráng sĩ, có phải tráng sĩ vừa từ quán trọ ở thành kinh Bắc ra đây ?

- Phải Cô nương theo tại hạ làm gì?

Phụng Tri hỏi lại :

- Thế tráng sĩ làm việc gì trông có vẻ ám muội ?

Người nọ lại ngồi trên bờ đất nói :

- Tại hạ đang làm một việc tét chữ ! Thanh toán một tên bán nước hại dân !

- Hẳn là ai ?

Tráng sĩ nói khẽ :

Hắn là Trần Hải có biệt danh là Hồ Đầu Tử, thường sách nhiễu tàn hại người Kinh Bắc lập công với bọn rợ Thanh, giết hại cướp đoạt ruộng đất của nhân dân gây oán than vô kể. Vừa rồi chúng bày thêm nhiều sắc thuế mới, thu góp để cung phụng lũ giặc Thanh, vét sạch tài sản của mọi người, bảo là đóng góp vào công quỹ để sửa sang dinh thự lâu đài của bọn chúng. Nay tại hạ mượn tạm cái đầu của tên thù hạ Lê Chiêu Thống để cảnh cáo tên vua bù nhìn này. Cô nương thấy thế nào ?

Phụng Tri cau mày nói:

- Hành động giữa đêm khuya như vậy không thể gọi là hạng quang minh chính đại.

Người ấy như bị xúc phạm hỏi gần :

- Cô nương tuy có chút nhan sắc nhưng nhận xét còn ...ngây thơ quá.

Phụng Tri đùa :

- Sao mới là lịch lãm chứ ?

- Diệt kẻ thù nước, hại dân giữa hàng ngàn tên quan binh vũ khí canh thủ khắp nơi, liệu cô nương có làm được ban ngày trước mặt mọi người không ?

- Thế mà tôi biết có người sẽ đường đường chính chính làm được và còn làm hơn thế gấp nghìn lần nữa !

Tráng sĩ lạ lùng vì câu nói của cô gái bèn hỏi gần :

- Cô nương bảo ai có thể làm được việc ấy ?

Phượng Trì đáp ngay :

Người đó tráng sĩ đã biết, khắp nước Nam rồi cũng sẽ biết.

Tráng sĩ hỏi ?

- Ai mà đại tài thế Tôi muốn được biết người ấy ngay?

Phượng Trì mỉm cười làm ra vẻ "bí ẩn" Tráng sĩ ơi ! Bây giờ hóa ra tráng sĩ lại "ngây thơ" hơn tiện nữ rồi đó. Thôi tôi đi đây !

Tráng sĩ phẩy tay áo đứng lại chặn đường :

- Cô nương không nói ra, tại hạ không dám ... để cho cô nương đi khỏi nơi này.

- Tráng sĩ làm rồi !

Làm thế nào ?

- Tráng sĩ ngỡ muốn vào cung đình lấy đầu ai cũng được cả thì ở nơi hoang địa này chắc là làm việc đó dễ như trở bàn tay !

Bị mắng, người ấy đứng nhìn nàng. Cô gái đẹp lúc này như có vẻ gì thanh kỳ cao ngạo của một người khác phàm khiến cho chàng ta không còn vẻ cao ngạo nữa. Chàng nghĩ ít ra nàng đã có gan đuổi theo mình đến đây cũng phải là võ lâm kỳ tuyệt lắm. Chàng nhìn chuôi thanh bảo kiếm thò ra ngoài, chắc nàng phải là một tay nữ kiếm khách chứ chẳng phải tầm thường bèn dờ dự đứng lại nhìn nàng không nói thêm gì cả.

Còn Phượng Trì lại muốn biết chàng ta là ai, chàng có phải là người của Tây Sơn hay của Mãnh Thiên động. Hay là chàng chính là Nguyễn Phúc Chân ?

Nàng hỏi :

- Nếu tráng sĩ là kẻ quang minh chính đại có thể cho tiện nữ biết cao danh quý tánh được không ?

Chàng hỏi :

- Để nàng tiện việc tìm hiểu xem có phải tại hạ là người làm việc mờ ám hay không ? Tại hạ thật tình chẳng có "cao danh quý tánh" gì rườm rà. Nhưng cũng chẳng cần giấu chi nàng lát nữa tại hạ cho biết sau. Có điều nàng cần biết là ông cha của tại hạ là công thần của vua Lê Thái Tổ.

Phượng Trì hỏi :

- Như thế sao tráng sĩ lại giết quan quân nhà Lê ?

Người ấy nói :

- Lê Chiêu Thống gây mối nhục cho tổ tông nên là kẻ có tội với tổ tông.

Bọn triều thần của nhà Lê bây giờ có nhiều tên gian tà bất chính, bất nghĩa, bất nhân nên tại hạ mới hành động như vậy.

Phượng Trì nói :

- Tráng sĩ nói dài dòng quá. .

Người thanh niên điểm một nụ cười :

- Tại hạ ... không ngờ đêm nay lại có được hai điều sinh thú kỳ tuyệt nhất trong đời !

- Điều gì như vậy ? Chắc tráng sĩ mãn nguyện lắm ?

- Phải ! Tại hạ rất lấy làm mãn nguyện, dù đến chết cũng không quên được !

Phượng Trì nói :

- Tráng sĩ có thể cho tiện nữ biết được không ?

- Điều mà cô nương muốn biết đối với cô nương nó lại là những việc "mò ám" cả, cô nương không nên biết điều "mò ám" đó làm chi.

Phượng Trì nói :

- Tiệp nữ cứ muốn biết điều "mò ám" đó thì sao ?

Chợt tráng sĩ nhìn nàng có vẻ khác lạ và nói :

- Thâm ý của cô nương làm cho tại hạ khá sợ.

Phượng Trì lắc đầu :

- Tiệp nữ không có thâm ý gì cả. Tráng sĩ đừng sợ.

Thanh niên nói :

- Điều cô nương nói khi nãy, tôi đã đoán ra và có thể hiểu được hành vi của cô nương rồi.

Phượng Trì hỏi :

- Tráng sĩ nghĩ như thế nào về những gì tôi đã nói ?

Thanh niên không dài dòng mà nói thẳng :

- Cô nương vừa ám chỉ về ... Tây Sơn Nguyễn Huệ phải không ? Và tất nhiên là Tây Sơn thì phải chống nhà Lê và quân Thanh ?

- Chúng tôi không chống nhà Lê mà chỉ chống tên bán nước Lê Chiêu Thống.

- Lời nói của cô nương nghe gần giống lời của Nguyễn Nhạc khi ra đất Bắc nói với vua Lê Hiến Tông ... Một tác đất của nhà Lê cũng không chạm đến ...

Phượng Trì cười bảo :

- Đó là lời thật tình ! Và ngay lúc đó Nguyễn Nhạc đã rút quân khỏi Bắc Hà.

- Còn hiện nay ?

- Lê Hiến Tông đã mất. Chiêu Thống thì yếu hèn, sự nghiệp nhà Lê đến đây vừa đủ. Đòi có lúc thịnh lúc suy. Nên để nhường cho kẻ khác có tài giúp nước an dân. Bọn ngòi cao tham quyền cố vị mãi thì người áo vải nông dân cùng khổ sẽ có dịp phát ngọn cờ đảo chứ sao?

Tráng sĩ chợt hỏi :

- À ! Cô nương chắc từ Tây Sơn đến đây ?

Phượng Trì lắc đầu :

- Không, gia đình tôi vốn nhỏ phong cưu quan triều Lê.

Thanh niên chỉ vào bảo kiếm của nàng mà hỏi :

- Cô nương đeo một thanh kiếm quý Tại hạ bình sinh rất mê kiếm thuật, cô nương có thể cho tại hạ được xem thanh kiếm ấy hay không ?

Phượng Trì nói :

- Tráng sĩ quanh co thì làm sao cho xem kiếm được ?

Người ấy cười hỏi lại :

- Cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh ?

- Về đạo lý nước ta từ xưa đến nay bao giờ người thanh niên cũng hành động trước, sao tráng sĩ lại muốn biết tên họ tiệp nữ trước khi cho biết tên họ của mình ?

Thật là một "cô nương" khó tính. Thôi để tại hạ thông báo tên cho nàng biết nhé. Tại hạ tên là Nguyễn phúc Chân, là người mà Tây Sơn đang truy lùng đấy.

Cô nương muốn dâng công thì cứ bắt giữ lấy.

Phượng Tri nhìn chăm chú vào mặt Phúc Chân. Nét mặt chàng thanh kỳ tuấn tú. Lời nói chàng khẳng khái tuy có quanh co mà mục đích chỉ để ... cầu vui" chứ không ác ý gì. Nàng cũng bắt gặp ánh mắt của Phúc Chân nhìn lại đầy long 21 lạnh triu mến. Đôi lòng tuổi trẻ tự nhiên cùng dâng lên những nhịp sóng tình cảm đẹp mộng lung.

Chợt Phúc Chân nói :

- Nếu cô nương không tị hiềm thì tại hạ xin mời cô nương xuống bến Tây Giang. Tại hạ sẽ tấu đàn a bà, đàn thập lục, thổi tiêu, sáo cho cô nương nghe, có lẽ thích hợp với tâm hồn cao nhã của cô nương hơn.

- Từ đây đến Tây Giang còn xa nghìn trùng.

- Không đâu ! Bến Tây Giang ở trong lòng ta đó thôi Nếu lòng ta muốn đến thì nó sẽ đến ngay thôi.

Phượng Tri thấy trong lòng vui vui, bèn gật đầu nói :

- Tiểu nữ sẽ cùng huynh đến bến Tây Giang để nghe hiền huynh dạo đàn.

Phúc Chân mừng lộ ra nét mặt nói :

- Trước đây tại hạ dạo khúc "Phượng cầu Hoàng" thì xảy ra chuyện họ Mạc bị chặt đứt cánh tay trở thành phế nhân. Khúc ấy chưa dạo hết, tại hạ định bỏ phần sau không đàn đến nữa. Nay có người bạn thanh tân như vậy là niềm vui lớn nhất trần gian. Tại hạ sẽ đàn lại trọn khúc cho ... quý nương nghe.

Phượng Tri đẩy về duyên dáng nở một nụ cười. Lúc này nàng không còn nghĩ chi đến "kẻ thù của Tây Sơn" nữa mà thấy Nguyễn Phúc Chân đã trở nên một người bạn mới đầy nhiệt tình, tài hoa ... Và có phần cao thượng hơn là nàng đã nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kể Lại Trên Bờ Bến Tây Giang

Gió như đẩy vầng trăng trôi trên một biển cả mênh mang dát bằng bạc.

Bên sông vắng một con thuyền gác mái bên bờ như đậu lại một dòng sông đầy ánh trăng. Và ánh trăng vàng vạc đêm nay soi rõ trong khoang thuyền bóng hai người trẻ tuổi đang lặng lẽ ngồi bên nhau.

Tiếng đàn trong như dòng nước, thanh thoát và u buồn như trăng khuya réo rắt như ru lòng người rời xa thế tục.

Sau khi khúc "Phượng cầu Hoàng" chấm dứt, âm thanh như lan theo lớp sóng trùng trùng chạy đến chân mây.

Phượng Tri như còn bàng hoàng chưa qua cơn mộng đẹp chợt tỉnh lại lên tiếng hỏi :

- Hiền huynh vừa gảy xong khúc đàn hết sức diệu kỳ! Tiểu muội nghe như tiếng phụng gáy đầu non, hoàng kêu biển Bắc ... Thương nhớ xa xăm lạ lùng ...

Phúc Chân vẫn lạnh lùng, đôi mắt chàng sáng rực trong đêm, không biết chàng có nghe lời Phượng Tri nói hay không chàng không đáp lại gì cả. Một lúc khá lâu, bỗng Phúc Chân trao cây đàn tỳ bà cho Phượng Tri và nói:

- Nàng giữ hộ tôi chiếc đàn này. Bên bờ có kẻ lạ đang rình mò. Để xem hắn định làm gì ta ?

Nói vừa dứt lời, Phúc Chân cho tay vào túi áo rộng và nhanh như chớp vẩy tay ra một cái. Một luồng ánh sáng như bạc loáng như sao sa bay về hướng bụi cây bên sông.

Choeng t Một tiếng va chạm nhau tóe lửa. Mũi độc tiêu của Phúc Chân bị kẻ lạ đánh bật ra, văng dội lại rơi tòm xuống nước.

Phúc Chân tưởng là kẻ lạ ấy không tài nào đỡ được mũi độc tiêu phóng cực kỳ bất ngờ và nhanh như tên bay của chàng.

- Giỏi lắm !

Khen rồi toàn thân chàng đã lao vút lên đứng gọn bên bờ sông trước một bóng đen từ trên bụi cây lao xuống.

Bóng đen ấy mặc toàn đồ dạ hành đen tuyền, lưng đeo kiếm, chuôi kiếm nhô lên khỏi vai. Bỗng nhiên bóng đen vụt quãng mình chạy đi như bay. Phúc

Chân tức giận trở thuật phi hành đuổi theo bén gót. Cả hai phút chốc rời khỏi bến Tây Giang đến ba bốn dặm đường.

Lúc này, trên bờ sông lại chợt có một bóng người cũng mặc áo dạ hành phóng mình đánh vù xuống dòng nước trong ngần lạnh lẽo.

Chiếc thuyền bỗng nhiên quay tít như chong chóng.

Trên thuyền Phụng Trì lão đảo như say rượu và hoảng hốt vì bất ngờ không biết phải đối phó ra sao. Rồi thuyền bị lật úp xuống dòng sông, Phụng Trì chưa kịp nhảy lên bên toàn thân nàng đã rơi xuống dòng nước.

Nàng vốn không quen bơi lội, mà kẻ lạ hình như là tay có thủy tính lạ lùng.

Hắn bơi như rai cá, một tay chộp lấy nàng vừa lôi vào bờ còn tay kia cầm cả chiếc đàn tỳ bà làm bằng loại gỗ ngô đồng cần ngọc quý.

Lên đến bờ sông Phụng Trì còn sặc sụa, ói ra mấy ngụm nước. Người nàng mệt mỏi như muốn bất tỉnh Kẻ lạ bế nàng lên, lao vút về hướng hạ lưu dòng sông. Phút chốc đến một nơi hoang rậm có sẵn một cỗ xe màu đen tuyền, trên xe cấm một hiệu kỳ trong đêm cũng đen thẫm phát phờ như một chiếc phướn chiều hồng.

Hắn đặt nàng lên xe, chiếc đàn thì hắn cất trong chiếc túi vải xanh đeo sau lưng. Sau đó hắn lập tức ra roi cho cỗ xe, quay lại theo đường mòn chạy về hướng Long Châu trấn.

Khi qua các ải quan, các trạm chứa quân lương của bọn lính Thanh, chiếc hiệu kỳ như một dấu hiệu tối mật mà bọn quân canh hề trông thấy đều vội vàng tránh sang một bên mở cửa ải cho xe qua không dám hỏi han một tiếng.

Xe đã dừng lại bên mặt lộ vắng trong khi Phụng Trì còn chấp chớn mê mẫn, hai tay nàng bị trói chặt bằng một loại dây gân thú rắn chắc và bên ngoài toàn thân nàng bị bao phủ bởi một lớp vải đen kín mít. Chỉ thỉnh thoảng xe mới dừng để vừa nghỉ ngơi, vừa lấy thêm thực phẩm rồi lại lao vùn vút về hướng Long Châu. Đôi khi Phụng Trì cũng thử vùng vẫy để xem thử sức chặt của sợi dây trói. Nhưng rồi nàng tuyệt vọng ngay vì biết chắc rằng với loại dây gân này càng vùng vẫy, nút thắt càng siết lại thêm chứ không ích gì. Nàng cũng đã thử chửi rủa, gào thét nhưng trả lời nàng chỉ có tiếng gió rít và tiếng cười khi khi đáng ghét của kẻ lạ đã bắt cóc nàng. Nhưng cuối cùng cũng tới trấn Long Châu, chiếc xe hình như vẫn không chú ý gì đến cảnh vật chung quanh hoặc là nó đã có mục đích rõ ràng của nó. Nó lao vút đi rồi đứng sững lại trước dinh Tổng trấn Long Châu. Còn Phúc Chân khi đã đuổi theo kẻ lạ ngoài năm dặm, chàng mới sực nhớ những dấu hiệu lạ lùng và kêu thảm trong bụng :

"Thôi rồi !

Ta đã làm mưu kẻ gian phi rồi ! Chàng vội vàng quay quả trở lại.

Trăng vẫn lạnh lùng soi trên bến Tây Giang, ánh trăng giúp chàng nhìn rõ chiếc thuyền của chàng nằm lật úp giữa dòng vẫn còn bập bềnh như một xác chết và sóng lăn tăn vẫn còn đập vào bên bờ cỏ như không hề có chuyện lạ xảy ra cả.

Dưới ánh trăng, Phúc Chân nhặt được một chiếc hài thêu của Phụng Trì rơi lại trong đám cỏ hỗn loạn vì bị dầy xéo. Lăn theo vết cỏ xơ xác ấy, Phúc Châu đi dần về phía hạ lưu Tây Giang và ở đoạn này chàng phát hiện thêm những vết bánh xe cày mặt đất lên còn tươi rói như nó vừa mới rời khỏi đây thôi. Phúc Chân hồi hận vì sự sơ sẩy của mình, chàng còn biết chuộc lại lỗi lầm bằng cách nào khác hơn là phải quyết tâm tìm cho ra con người ngọc ấy GÁI VIỆT GIỮA THANH CUNG Tổng trấn Long Châu vừa rời khỏi hoàng môn liền hỏi viên Điện tiền chỉ huy sứ vốn là bạn đồng liêu với mình:

- Hoàng thượng đã hỏi cung rồi phải không hiền huynh?

Viên quan coi điện trả lời :

- Trương Triều Hồ đến chậm quá, đức Kim thượng vừa tới Bảo Hòa điện ngự tiệc với các vị hoàng tử rồi.

- Hôm nay có lẽ lạc gì mà đức Kim thượng ra đây với các hoàng tử ?

Điện tiền chỉ huy sứ Viên Phục nói :

- Được tin Tôn Sĩ Nghị đại thắng tiến vào Thăng Long thành nên đức Kim thượng rất hoan hỉ ban yến cho các triều thần đến cùng hưởng những giờ phút hoan lạc đó. Trong lễ mừng công này hình như người có cất nhắc tướng Trương Triều Long và ban thêm một tước hiệu cao quý nữa.

- Gia đình chúng tôi cũng thơm lây vì chiến thắng này trong đó có sự đóng góp của Trương Triều Long, hiền Vả với một cử chỉ rất đắt ý Trương Triều Hồ nói thêm:

- Chắc ngài Tể tướng cũng có mặt tại Bảo Hòa điện?

Viên Phục hỏi lại:

Ừa ! Ngài tìm Tể tướng có việc gì ?

- Trương Triều Long có đưa về đình dâng lên đức Kim thượng ba vật quý ở nước Nam có lẽ ngài sẽ đại hoan hỉ đấy Những vật quý ấy tôi còn để ở ngoài khách quan.

Viên Điện tiền chỉ huy sứ nói:

- Hãy đưa đến Bảo Hòa điện ngay. Ta có nghe Người vừa nhắc đến việc này.

Người rất ưa kiêu bấu và đàn tì bà. Còn nàng thiếu nữ thanh tân của quần Tây Sơn tuyệt đẹp . thì tất nhiên là ngài sẽ đưa vào việc "ngự thiện" ở tẩm cung. Ba món đồ Trương tướng quân đã có đưa tin về triều từ hôm qua phải không ?

- Đa tạ ! Đó là tin riêng ở biên cương, triều đệ cũng chưa được biết.

Nói rồi bái từ nhau, Trương Triều Hồ lập tức đi về Ma điện Bảo Hòa.

Ngày hôm sau vua Càn Long ngự đến Tây nội. Đó là một tòa lầu đài trong hoa viên rộng lớn của vườn thượng uyển mệnh mông. Những người tuyệt sắc từ khắp đất Trung Nguyên hoặc từ các nước khác bị bắt, bị mua hoặc dâng về triều đình cho vua Càn Long nhiều không kể xiết. Người đẹp nào có giá trị "đặc biệt" khuyên quốc khuyên thành mới được đưa vào Tây cung này. Nơi đây, cũng còn một vài cung nữ già từ đời Khang Hi, Ung Chính hoàng đế còn sót lại. Họ dặn dấy kinh nghiệm về khoa "chuốt lục tô hồng" cho các vị nữ nhân hiếm quý mới được đưa đến.

Tần Muội, một nữ cung nhân già nói với Phụng Trì:

Tại cung Tây nội này xưa nay những mỹ nhân tuyệt sắc và được thánh Thượng sủng ái lắm mới đặc biệt đưa vào Nếu vừa lòng chúa thượng thì việc gì trên đời này lại chẳng được. Nay mỹ nhân ta đất Việt sang mà được trọng vọng như vậy, mỹ nhân có biết chăng ... nàng đã khiến cho hàng ngàn cung phi mỹ nữ được chọn ở chính quốc lấy làm ghen tức. Chắc có lẽ nàng đã toại nguyện rồi ?

Thấy Phụng Trì lẳng lặng không nói, bà ngờ nâng vì vừa mới đến nên còn thẹn thùng e sợ ...

Bà cùng bọn nữ cung nhân chọn màu áo thích hợp với làn da mịn như nhung màu da óng như mỡ gà tươi thắm yêu kiều của nàng. Đồng thời bới lại kiểu tóc cho thanh tân sang quý nhất của cung đình Mãn Thanh cùng tô son điểm phấn và như tắm nắng trong những lớp hương liệu thơm tho quyền quý mà nhà vua ưa thích nhất rồi đưa vào ngự cung, nơi đó chờ vua Càn Long đến ngự. Cuối cùng, bà không quên dặn dò:

- Nàng hãy biết rằng để được Thánh thượng yêu vì thì sống còn giàu sang bốn bề, ghét thì tan ngọc nát vàng, tấm thân suốt đời chịu giam hãm trong lãnh cung dưới tòa mặt thất toàn đá xanh lạnh lẽo để rồi làm quý vô thường mà thôi .

Phụng Trì vẫn lạnh lùng im lặng.

Nhân dịp đưa khay vàng trà sen vào cho nàng, Tần Muội đã kín đáo rắc vào đó một ít hương liệu, ấy là loại hương mê hồn để cho thần trí con người sẽ hoàn toàn bị điều khiển bởi lạc thú ái ân hầu thỏa mãn tính dâm ác của một ông vua trần trệ thú tính như Càn Long.

Khi Tần Muội và lũ cung phi lui ra ngoài thì lão thái giám họ Điền nhỏ thó lùn tịt tới nơi. Lão ta nhìn cô gái Việt không chớp mắt vì sắc đẹp long lanh của nàng. Lão có nhiệm vụ kiểm tra lần cuối bất cứ người đẹp nào lần đầu được dâng hiến cho đảng quân vương.

Lão ta tỉ mỉ xem xét từ vạt áo mỏng, từ hàm răng trắng như ngọc đến những cái móng tay nhỏ nhỏ được cắt thon như quân bút dài và cả đến thái độ cử chỉ của từng mỹ nhân.

Đột nhiên, lão ta tiến sát gần Phụng Trì mà hỏi :

- Cô nương từ Thăng Long thành sang phải không ?

Lần đầu tiên từ khi vào đây, Phụng Trì gật đầu mát rôm rớm lệ.

- Cô nương có thích cảnh giàu sang tốt đỉnh trong nội cung này không ?

Vẫn im lặng nàng lắc đầu.

Lão nhìn quanh, khi đã biết chắc chung quanh không còn một bóng người, lão mới nói khẽ:

Cô nương yên lòng ... tôi cũng là người Thăng Long sang đây đã bốn mươi năm rồi.

Phụng Trì nghe giọng nói khàn khàn trong họng tên thái giám già nua. Lão vừa nói giọng Thăng Long lơ lớ vì cô em giọng cho thật nhỏ.

- Nương tử ơi, đức Hoàng Thượng không có thói quen hành lạc với người đẹp nào trong buổi gặp gỡ đầu tiên cả và nương tử phải biết Hoàng thượng có máu lạ là rất ưa chuộng các mỹ nhân có mái tóc đẹp như sóng gọn của nương tử đây ! Buổi đầu tiên ngài thường ưa nhìn ngắm mái tóc huyền phôi phới ấy rất lâu ... và hít thở hương vị nồng nàn của nó. Nếu nương tử quyết tâm không muốn nhơ thân với nhà vua thì tiểu thần sẽ cho biết một mẹo khác ...

Phụng Trì nhìn dò dẫm lão rồi hỏi :

- Nếu cùng là người quê hương Thăng Long, xin lão hãy giúp tôi thoát khỏi ngục hình này.

Tên thái giám nói:

Giúp thi đấu có khó. Gặp người cùng quê hương lão cũng sẵn sàng liều cái mạng già này lắm chứ. Nhưng theo ý lão nương tử hãy gắng gượng một đêm nay. Nhất là đêm nay đức Kim thượng sẽ chỉ "chiêm ngưỡng thường thức" mái tóc đẹp của nương tử mà thôi Đấy lão cho nương tử vật này dùng thoa lên mái tóc rồi cứ ngồi trơ như đá Hãy cố gắng để chống lại cơn cuồng vọng của nhà vua.

Phượng Trì cảm lấy chiếc hạp sấp nhỏ mà lão thái giám vừa trao vừa dặn dò Hãy bôi lên mái tóc và hãy chịu mùi tanh hôi một chút, nhất định nó sẽ làm cho "lão vung" nôn oẹ chạy xa còn sau đó, hãy để lão sắp đặt ... Nhưng nên kín miệng kéo lão và nương tử cùng chịu bay đầu đấy ...

Phượng Trì tạ ơn lão, tiễn lão ra rồi ngồi lặng lẽ, thần thờ . Bỗng có tiếng hô vang:

Hoàng thượng giá lâm !

Lời hô vang đội uy nghi của lão thái giám già hầu cận vua Càn Long làm tăng thêm vẻ long trọng của từng bước rờn xuống ngự. Về tuổi tác, tên thái giám này lớn hơn vua Càn Long cả một con giáp đáng lẽ đã bị thải ra khỏi nội cung rồi nhưng từ lâu nhờ tài mẫn cán phục vụ nên y rất được quần vương tín cẩn nên đến bây giờ lão vẫn bảo toàn được vị trí trong nội cung. Đám phi tần và thị vệ đều chịu dưới quyền cai quản của hắn. Khi bước vào nội cung, như thường lệ, Càn Long hỏi:

- Nhà người đã xong "bồn phận" chưa ?

Lão thái giám làm vẻ ngập ngừng thưa :

Nàng tuyệt sắc ... nhưng tàu bệ hạ ...dòng như nàng có chút bệnh gì đó mà ...

mồ hôi không được thanh lấm. Xin bệ hạ hãy lưu tâm về chi tiết nhỏ ấy.

Càn Long câu này :

- Không lẽ Trương Triều Long lại dâng một "cống phẩm" chưa hoàn hảo đến cho ta ?

Lão thái giám khúm núm :

Tàu bệ hạnàng có thể nói tuyệt sắc và gần như toàn hảo ... duy có mùi mồ hôi ... hoặc mùi mái tóc có hơi là lạ hoặc giả các người đẹp Nam man đều có cái vị hương Nam ấy ?

Càn Long bị gọi tỉnh tò mò, lòng lão già tám mươi thích của lạ kích thích hẳn lên. Lão vua này tuy tuổi cao nhưng còn rất cường tráng vì lão thường dùng các loại sâm nhung quý hiếm, các vị thuốc "cải lão hoàn đồng" và các toa thuốc tăng lực tốt nhất của các danh y được thử thách tuyển chọn trong nước.

Cộng vào đó, Càn Long cũng như vua cha là Ung Chính đã bị Lã Tứ Nương và Ngự Nương hành thích là hai tay đại cao thủ đã được các đại sư Thiếu Lâm, Côn Lôn và các vị Phật sống Tây Tạng truyền cho nội công và võ học vì thế mà nội lực của các vị vua này hết sức sung mãn. Trước đây Ung Chính là tay đệ nhị Thiếu Lâm võ công Càn Long ra lệnh cho bọn thị vệ theo hầu được ra khỏi cung Tây nội chỉ để lại lão thái giám già ngồi đợi nơi tòa bát giác trước Tây cung để phòng nhận lệnh khẩn cấp.

Lão vua già Càn Long tới giờ "lâm hạnh" bước vào Tây nội trong giáng bệ vệ của vị chủ nhân khắp cả thiên hạ. Nhà vua tuy râu tóc đã bạc nhưng vẫn còn phương phi và màu da vẫn ửng hồng láng lẩy. Thoáng thấy mỹ nhân ngồi quay lưng ra ngoài, mái tóc mây xoắn tràn như dòng suối chảy, dưới ánh đèn như những viên ngọc lưa lưa sáng rực, nhà vua kêu lên :

- Ái nương, có phải nàng là người đẹp nhất của Tây Sơn Nguyễn Huệ ?

Nét mặt ửng ửng của Phượng Trì phản chiếu trong tấm gương lớn sáng ngời và nàng vẫn lặng yên.

- Ái nương, nàng quay mặt ngọc lại đây cho trẫm xem nào ! Chao ôi, thật là một mưu vật trên đời này. Hãy nói họ tên cho trẫm được biết ...

Phượng Trì vẫn ngồi thần thờ như người mất hồn ... Càn Long đến cạnh nàng đưa tay vuốt nhẹ dài trên làn tóc mây huyền ảo. Lúc đó Phượng Trì lại xích xa nhà vua một khoảng. Càn Long là vị vua già bay bướm, lão đưa tay chạm vào vai nàng và khẽ xoay người nàng lại.

Phượng Trì cứ nhìn sững vào mặt vua, điều đó không có một ai, kể cả các sủng phi dám làm như vậy.

Nàng khẽ kêu lên:

- Xin bệ hạ miễn tội, trong người thiếp đang có bệnh ... Vị vua già vẫn không có phản ứng gì vì lão đã gặp biết bao người đẹp lần đầu nhập cung, người nào lần đầu cũng tưởng tượng ra một bệnh gì đó. Nhà vua cũng sợ rồi thường thức vẻ đẹp kỳ ảo của người cung phi mới rồi sau khi thỏa mãn cặp mắt, lão lại tiến sát bên nàng đưa bàn tay gân guốc to lớn ve vuốt ốt trắng ngần của mỹ nhân.

Chợt lão sặc lên một cái, dụi mũi rờn lia lia rồi đứng bật dậy. Một mùi kinh tởm như mùi thây ma vừa tanh vừa hăng hắc bốc ra dưới mái tóc nàng. Cũng chính cái mùi ấy đã làm Phượng Trì như muốn mê loạn, thần trí ghé tởm vô cùng nhưng vì muốn giữ thân nàng phải cố gắng bặm gan ngồi lì như kẻ hoạch của lão thái giám đồng hương. Càn Long bước như chạy ra cửa cung đứng gọi lớn :

- Lão quái tử !

Giọng của Càn Long lúc này vừa chế nhạo vừa như khinh bỉ. Cái hỗn danh do Càn Long gọi ấy mãi thành quen, lão lại thấy nó có vẻ thân mật đặc biệt. Lão thái giám ì ạch chạy đến, miệng thừa vang lên :

Muôn tâu Thánh thượng, có hạ thần đây!

- Lão đến ta hỏi mau !

Lão thái giám đã biết việc gì rồi nên rất bình tĩnh giả vờ làm ra vẻ kinh ngạc quỳ xuống chờ lệnh. Vua Càn Long khoát tay rồi lấy khăn lau mũi lia lia nói :

- Thật là thói tha bản thủ chưa từng thấy !

Lão thái giám giả vờ run rẩy, nhưng trong lòng thì lão lại cố ghìm tiếng cười trong cổ họng. Cố dần dần lão mới tâu được :

- Thánh thượng truyền dạy điều gì?

Càn Long một tay phe phẩy quạt long bào trước mũi, một tay vịn đai ngọc nói - Người thì đẹp như ngọc ngà không kém gì Tây Thi, Bao Tự vậy mà ...sao thói quá ! Thối quá !

Lão thái giám lần này không ngăn được tiếng cười, lão vội vờ ho lên hỏn hển và cố gằn giọng tâu :

- Hạ thần đã có báo trước ... tâu thánh thượng ... cô gái Việt này có cái mùi ... là lạ ...Càn Long chửi đồng nạt lớn :

- Cái gì là lạ ... nó thói tha như một xác chết chưa chôn làm sao ta chịu được ...?

- Dạ nhưng hạ thần tiếc nàng quá đẹp ... có lẽ chưa có mỹ nữ nào hơn !

Càn Long ầm ức :

Người coi lại thử xem, hãy xét y phục xem có được sạch sẽ chẳng. Ta mới đụng tới mái tóc đã chịu hết nổi rồi. Thôi hãy đưa ta qua Nam Thanh cùng đọc sách chứ ta mất thú để "lâm hạnh", "lâm sàng" rồi.

Nói xong vội vã bỏ đi. Lão lùn lạch bạch chạy theo sau kéo theo bảy thị vệ cũng rầm rập vội vàng theo để ... bảo vệ thần rồng. Tuy là vua chúa nhưng trước đây đã có lần Càn Long tự ý một mình vi hành xuống miền Giang Nam. Lão ta từng giả làm dân đi quan sát việc thi hành pháp lệ của nhà Thanh, trừng phạt các quan lại tham nhũng và trên bước giang hồ ấy, Càn Long đã chạm trán và lẫn lộn khá nhiều với đám dân đen nghèo khổ, gian trá, cường đạo hiểm nguy đủ mọi chuyện. Cũng vì vậy, Càn Long có phần nào chịu ảnh hưởng của đám "đầu đen" ấy nên nói có phần kém văn vẻ trang trọng hơn các bậc tiền đế. Càn Long cũng là người phá vỡ nhiều cơ chế lạc hậu rườm rà, thực thi trực tiếp, giải quyết nhanh gọn nhiều việc phức tạp do các vương triều phong kiến cổ hủ trước để lại. Lão đã quen ăn nói bộc trực thô bạo của bọn hào hán Giang Nam, và cũng do đó, Càn Long gần như lập tức nghe lời Tôn Sĩ Nghị xua quân đánh chiếm nước Nam.

Lão thái giám chạy gần như muốn đứt hơi mới theo kịp nhà vua già nhưng mạnh mẽ ấy.

Càn Long dừng chân quay đầu hỏi :

- Theo ta làm chi nữa ! Mau về xem xét lại coi nàng ra làm sao ? Ngày mai không thể như thế được nữa. Phải tắm gội cho nàng và chải chuốt thật sạch sẽ thanh nhã ...

- Dạ dạ xin kính vâng thánh chỉ. .

- Ta cho về tất cả, để mình ta đọc sách !

Càn Long bước vào tòa Bích Động viện, hôm nay vì còn tức tối cái mùi hôi của tần mỹ nữ nên quát nạt cả đám thị nữ, thái giám và đuổi hết, chẳng cần tên nào canh gác cả.

Lão vua già cúi gằm trên án thư, nhưng những hàng chữ cứ to phồng lên không ra hình dáng gì cả.

Càn Long bỗng nhớ đến Ung Chính cũng bị mất đầu trong lúc ngồi trước án thư và cũng ở Bích Động viện này. Lão nổi cười lên khanh khách.

- Từng hồi này, ta còn sợ kẻ nào ám sát ta được !

Càn Long làm vua đã lâu, việc triều chính đã ổn định. Tộc Hán đang chịu nhục làm ăn yên ổn, thời đại lão tương đối thanh bình thịnh trị. Cả nhà vua, cả tộc Mãn đã hòa cùng tộc nhà Hán cùng vui thú vui của Hán tộc và lão đã, làm chúa tể thiên hạ, hưởng phúc lộc bạc nhất. Nay gần tám mươi, sai quân đánh chiếm nước Nam thì Tôn Sĩ Nghị đã đánh đến kinh đô báo tiếp thắng lợi liên tiếp quá là xứng đáng sự nghiệp của vị hoàng đế anh minh thần võ. Càn long càng nghĩ càng khoái trá cười vang như sấm ...

Bọn thị vệ tuy bị đuổi ra khỏi Bích Động viện nhưng cũng chỉ lén quần chung quanh chứ không dám đi xa để phòng khi Hoàng đế có nỗi con cho gọi thì ứng tiếng kịp ngay.

Càn Long còn cho thuê một bọn sư phụ sư bá Lạt Ma Tây Tạng, võ sĩ nhà Thanh và cả hiệp sĩ Phù Tang đều có mặt trong đền viên minh để đề

phòng toán vệ sĩ này toàn những tay trung thành, được ân sủng hậu, luôn luôn sẵn sàng chết vì chúa thượng. Hắn vừa rất tin cẩn bọn vệ sĩ ấy lại, vừa lúc nào cũng bị ám ảnh bởi "thiên mệnh" do cái chết mất đầu của vua Ung Chính.

Càn Long đọc sách đến khuya rồi trở về Bắc cung nghỉ ngơi cùng hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mưu Đoạt Lại Bạt Quang Kiếm

- Nương tử ôi, không phải đức vua nào cũng đường bệ huy hoàng ... và sạch sẽ đâu, vì thế cái mưu của ta đêm qua chỉ là kế mọn qua đờ một đêm. Khi Hoàng thượng đã quen cái mùi khốn khổ ấy thì nương tử liệu làm sao.

Phượng Trì xấu hổ cúi mặt tẩn ngần khi nghe lão thái giám già nói. Đợi cho nàng bình tâm trở lại, lão tiếp Sau buổi tan châu, Hoàng thượng vẫn nhắc đến nương tử Nếu nàng.. thom tho hơn chút nữa chắc chắn sẽ trở thành ái phi của Hoàng đế.

Ái phi của một ông già như ... cụ thể thì thật là khổ Nếu lão giúp ta một việc tự ta sẽ thoát được nơi này.

Lão thái giám.

- Lão biết cô nương là một kiếm khách. Nếu muốn định tảo Nương tử cho cô uống tách trà do bọn cung nữ dâng trước giờ Hoàng đế lâm hạnh đó.

Phượng Trì gật gù:

Cảm ơn lão. Nhưng chàng lẽ suốt ngày ta không được uống gì sạo ?

- Nương tử hãy ăn tạm những trái cây có sẵn cũng đủ chất nước cần thiết.

Sáng sớm mai, lão sẽ đem nước lọc đến, nương tử cứ uống dù có mùi vị hơi khác một chút. Đó là loại nước giải độc nếu chẳng may nương tử ăn phải khi dùng các thức ăn tối.

Phượng Trì hỏi :

- Lão có biết thanh kiếm vàng của ta bị cất giấu nơi nào không ? Thanh kiếm có chuôi nạm vàng đó.

- À thanh báu kiếm mà Trương Triều Long đem về dâng, vua rất thích và đã sai cất vào kho báu vật. Kho này chỉ có Hòa Thân là được giữ chìa khóa thôi. ở đó báu vật khắp nước chất cao như núi và so với muôn vạn báu vật khác thì thanh kiếm trở lên bình thường.

Lão hãy cố gắng tìm lại giùm tôi, ở chuôi có khắc ba chữ Bạch Quang Kiếm. Lão thái giám hơi tự lự rồi nói:

- Việc này ắt phải nhờ đến Vương tử Hòa Thân, để lão sẽ lập mưu cho Hoàng đế hạ chỉ bắt Hòa Thân dâng kiếm thì mới mong tìm lại được. .

- Lập mưu để Hoàng đế hạ chỉ dâng kiếm quả là khó quá!

Lão thái giám nhếch đôi mép nhăn nhó :

- Mưu này chỉ có nương tử mới thực hành được. Hãy chịu khó một chút. Tối nay khi vua đến, nương tử nhân cơ hội ngoài trời tuyết phủ đầy hãy làm bộ vui vẻ xin vua bày tiệc múa kiếm và xin được ân ban kiếm cho nàng. Vua Càn Long có một thú vui là xem các phi tần múa kiếm trước khi giao hoan nên thỉnh thoảng cũng có mời các đạo sĩ vào cung dạy các cung nữ vũ điệu lông trong các bài kiếm rất đẹp mắt. Chỉ có kẻ ấy mới mong nhìn thấy được Bạch Quang kiếm mà thôi.

Phượng Trì vui mừng lộ ra nét mặt :

Có Bạch Quang kiếm trong tay tôi sẽ tự tin hơn nhiều. Lúc ấy tôi sẽ tự thoát thân mà không để liên lụy cho lão.

Lão thái giám cẩn thận dặn dò :

Nương tử chớ khinh thường. Càn Long nội ngoại công phu đều tuyệt đỉnh, chung quanh lại có bọn Ban Thiên, Đại Lạt Ma và bọn Sài Điều Thực, Đào Hoa Anh Tử, nhà sư phái Côn Lôn là Đoàn Châu bảo vệ khổ mà thoát được đó.

- việc Đó hậu sự sẽ hay. Lão hãy biết cố giúp ỏm Bạch Quang kiếm đi đã. Cả hai đang bàn định thì có cung nữ đem lệnh gọi của Càn Long đến.

Hiện nay Càn Long đang ngự yến ở điện Tập Hiền với các hoàng tử. Đêm xuống dần, trời lạnh giá và Càn Long đang say sưa trong rượu nồng với hoàng tử và các quan đại thần về tin vui thắng trận liên tiếp gọi về tạo niềm phấn khởi cho mọi người.

Khắp cung điện hiện nay đầy những lời chúc tụng, tâng bốc, tâng công ào ào tuôn ra theo những vò mỹ tửu trong cuộc chinh phục nước Nam. Các cuộc truy hoan được phép mở tự do trong cung cấm và các trò vui cũng được tổ chức, nào múa hát, đàn địch, đánh vật, múa gươm và đủ loại bài bạc sát phạt lẫn nhau.

Trong con cao hứng, Hoàng đế cho triệu lão thái giám tới Trong con say chếch choáng, lão vua nhìn lão thái giám bằng đôi mắt đỏ ngầu:

- Lệnh cho gọi tất cả cung phi mỹ nữ và đội nữ nhạc ở Tây cung đến đây múa hát cho ta và các đại thần xem đêm nay.

Lão thái giám vâng lệnh và mang đi thực hiện ngay Lát sau một toán cung nữ nghe thường vũ y lộng lẫy mùi thơm sực nức kéo vào điện Tập Hiền. Hắn nhìn quanh một lúc rồi phán :

- Sao không thấy Càn Chánh điện học sĩ Hòa Thân có mặt trong đêm vui này . Hãy gọi hắn đến ngay cho ta !

Thực ra trong triều không ai được nhiều ân sủng, bằng Hòa Thân, y nói gì vua cũng nghe và khi đón nhận được bất cứ phẩm vật gì, vua đều chia xẻ cho tên nịnh thần ấy. Hắn còn được vua tin cậy trao giữ chìa khóa kho báu vật nội cung.

Trong triều tính đa số không ai ưa tính khi gian xảo lại cao ngạo của y nhưng cũng không có ai dám can đảm chống lại y Tuy vậy, Hòa Thân lại thích kết bạn với đám hoạn quan để nắm được mọi bí mật của nội cung và do đó y rất coi trọng lão họ Điền là lão thái giám già nhất trong cung.

Đức Hoàng thượng hạ chỉ triệu ngài đến dự yến.

Hòa Thân trở mặt :

- Triệu ta đến điện Tập Hiền để đánh bạc trong khi cung Chiêu Dương lại bỏ trống rỗng. Tập Hiền điện là nơi chỉ tổ chức những lễ nghi trang trọng sao lại cho tụ tập làm những cuộc ăn chơi bê bối như thế được ?

Lão thái giám họ Điền cười nói :

- Mời Vương gia cứ việc đến châu Hoàng thượng mà biện bác về việc ấy.

- Hòa Thân đành lạng lẽ vào thay áo mũ ra đi. Càng về đêm trời càng lạnh thấu xương. Tuyết rơi từng mảng lớn và đóng thành một lớp băng trên khắp hoàng cung.

- Mấy tên khiêng kiệu tề công nên Hòa Thân đành đánh xe ngựa cùng lão thái giám đến điện Tập Hiền. Dọc đường nhìn lão thái giám già ngồi yên nhìn tuyết phủ, Hòa Thân hỏi:

- Dường như lão không cảm thấy lạnh ?

Lão cười khẩy :

- Lạnh nhiều quá rồi, đầu còn cảm giác nữa. Loại ngựa quý Hắc Long Giang đã quen chịu lạnh mà đêm nay hai đôi chân còn run lập cập phải cố gắng lắm mới đưa được hai người đến điện Tập Hiền.

Lúc này trong tòa đại sảnh đèn nến sáng như ban ngày, vua quan ngã nghiêng say sưa rượu thịt gái đẹp to bóng lò sưởi nên không ai cảm thấy lạnh. Đầy cung điện là tiếng cười khanh khách, tiếng chúc tụng, tiếng ní non của các kỹ nữ và tiếng cầu chỉ nhau của các trò chơi .chợt Cảnh huy hoàng xa hoa khác hẳn cảnh gió vùi tuyết đập những con người lấm than nheo nhóc chết gục vì đói lạnh bên đường Yên Kinh ...

Chợt Càn Long nửa anh nửa say cất tiếng hỏi lão thái giám họ Điền Vẫn còn thiếu một người, ta muốn nàng gái Việt đến vui cùng ta đêm nay!

- Dạ ! Dạ !

Mau đem khinh kiệu rước nàng đến ngự yến với trẫm!

- Tâu vâng !

Lão thái giám vội vàng gọi kiệu, tám tên thị vệ toàn những tên hộ pháp nội cung cao điệu, chúng hầu như coi thường cái rét chỉ mặc một áo da theo kiểu vệ sĩ, lập tức nâng kiệu chạy như bay đến Tây hội.

Phượng Trì đang ngồi khoan chân trên giường ngà, nàng vẫn mặc chiếc áo mỏng bằng lụa Hàng Châu vàng óng ả Nàng ngồi khép chân như các vị sư tịnh tọa, hai mắt nhắm, hai bàn tay đặt vào nhau trước huyệt đan điền, nghĩa là nàng đang tập trung công phu luyện khí cho hơi thở điều hòa. Càng lúc nàng càng không quan tâm gì đến cái rét nứt da ngoài trời đến khi gió lùa qua khe cửa nội cung, khi lão thái giám đẩy cửa bước vào :

- Nương tử ! Nương tử !

Nghe tiếng gọi, Phụng Trì xỏ chân vào đôi hài bước xuống giường :

Trời lạnh thế này mà lão đến đây làm gì ?

Lão lùn khoát tay nói vội :

- Mau mau mặc triều phục đến điện Tập Hiền ngay !

Có cả Hòa Thân nữa đấy!

Nàng hiểu ý vội vã trang điểm ra đi, việc này cũng mau thôi vì chung quanh nàng luôn luôn có bốn ả cung phi lo việc trau chuốt cho nàng.

Lão lùn dặn:

- Nương tử nhớ mặc áo ấm, bên ngoài trời lạnh kinh khủng lắm !

Phụng Trì gật đi :

Để mặc ta, cứ cho áo ấm vào kiệu khi đến ta sẽ dùng tới. Lão thái giám hạ giọng :

Nhớ những lời dặn của lão nhé ! Đêm nay rất ... đẹp trời!

Phụng Trì lẳng lặng gật đầu bước lên kiệu.

Bọn vệ sĩ lại liều mình trong giá rét phóng như bay qua vườn Viên Minh trở lại điện Tập Hiền.

Quả nhiên khi nàng đến, vẻ đẹp long lanh của nàng sáng rực như một vầng trăng hiện giữa ánh lư ly mờ mờ.

Càn Long kêu lên:

Mỹ nhân ! Nàng tiên hãy đến bên trẫm.

Phụng Trì đến bên hần làm lễ và cúi đầu im lặng. - Nàng hãy vì trẫm múa hát một điệu của người nước Việt cho trẫm xem. Thâm ý của lão vua già muốn khoe cái "chiến lợi phẩm này từ nước Việt mang về để chứng tỏ với các quan đại thần về việc chinh thảo nước Nam là có lợi lớn.

Phụng Trì ngẩng lên, nét mặt ngọc ửng đỏ, đôi mắt long lanh, nàng thò thè nói :

Kính tâu Hoàng đế, nếu ngài thích điệu Luân vũ kiếm thì tiện thiếp xin hiến một khúc hầu hoàng thượng.

Càn Long đắc ý vui vẻ nói :

Hay lắm ! Nàng hãy múa điệu Luân vũ kiếm cho trẫm và các đại thần xem thử !

- Tàu Hoàng thượng ! Xin ngài ban cho thanh kiếm của thiếp để khi múa ánh kiếm mới tỏa ra những luồng ánh sáng đẹp Càn Long hỏi - Thanh kiếm ấy có sẵn đây không ?

Nàng lắc đầu đáp :

- Tàu Thánh thượng, thanh kiếm "Bạch Quang" đã được cất vào kho báu.

Càn Long định nói gì thì đúng lúc lão thái giám lùn quỳ xuống tâu :

- Tàu Thánh thượng, xin ngài hạ chỉ cho hạ thần đến kho báu lấy kiếm mang về ngay.

Càn Long thấy mỹ nhân đêm nay có vẻ hứng khởi nên rất tự mãn nói ngay :

Ta cho lệnh !

- Lão thái giám vọt đi liền.

Lão đến gặp Hòa Thân truyền lại ý của Càn Long đã sai lấy kiếm. Hòa Thân lắp bắp:

Đến kho báu ... tìm sao giờ này cho tiện ...

Rồi lão cười khẩy, hạ giọng :

- Nhà ngươi hãy về dinh của ta mà lấy ... Thấy kiếm đẹp ta treo nó ở thư phòng để ngắm chơi ... nhớ đừng tiết lộ nghe.

Lão thái giám lại lôi bọn khiêng kiệu dầm tuyết ra đi. Đúng là lão đã vì chút tình với người cùng quê hương chứ bình thường lão đời nào chịu khổ cực trong cái đêm tê cóng như thế này ... chỉ một lát sau bọn nữ vũ công trong đội múa cung đình đã phải đứng dạt hai bên dành một khoảng giữa sân Tập Hiền điện.

Các quan văn võ ngồi quanh sân còn vua Càn Long thì ngồi ngất ngưỡng ở giữa nhìn Phụng Trì múa kiếm. Chợt quan Tể tướng đến bên vua nói nhỏ :

- Bệ hạ nên cẩn thận ! Cái kinh nghiệm xương máu của tiền vương xin Bệ Hạ chớ quên.

Ý vị đại thần muốn nhắc đến việc Lã Tử Nương đã ám sát Ung Chính trước đây.

Vua Càn Long cười ha hả :

- Giữa tất cả thị vệ và võ sĩ của ta cô bé đó làm gì được. Hãy để gái nước Việt làm đẹp lòng trăm đêm nay và để chứng minh rằng trăm đã thu phục cả dân tộc Việt trong tay rồi.

Điệu Luân vũ kiếm" là một bài "Phụng Long kỳ kiếm" lúc múa nhẹ nhàng như gió lướt, đảo lượn như mây vờn, ai nấy thường ngoạn đều hết sức ngạc nhiên thích thú.

Vừa xong bài kiếm từ ngoài tiền điện có hai bóng người lần dò bước vào Ngoài cửa điện đã có bọn thị vệ, võ sĩ ngự lâm canh phòng cẩn mật mà không hiểu tại sao hai lão hành khất này lại mò lăm vào được toà điện mới lạ lùng.

Khi ô trước điện bọn võ sĩ cản lại thì lão ăn mày râu rẽ tre, mặt vàng bủng, tóc tai rũ rượi cất giọng ồ ồ nói:

- Chúng ta là Cái Bang nhị lão ở Giang Nam, trước đây vua Càn Long vì hành đến Giang Nam ngự yến ở hành cung Trường Xuân có mời chúng ta đến dự. Các người hãy thông báo giùm với nhà vua có chúng ta đến vì nghe hôm nay ở đây có gái nước Việt múa kiếm.

Tên Điện tiền chỉ huy sứ nạt :

- Bọn ăn mày lếu láo đến đây vòi hỏi chuyện tày đình. Khôn hồn hãy đi nơi khác mà kiếm ăn ...

Lão ăn mày chợt mắt nói :

Vua Càn Long có lòng nhân hậu thích chuyện giang hồ không có vẻ cao kỳ của bọn đế vương ngu đốt vì thế chúng ta chẳng ngại xa xôi đến thăm chứ không đòi hỏi gì cả. Tên chỉ huy cả giận quát :

Ta thương các người hèn mọn mà tha cho tội chết.

Thôi đi đi, đừng có quấy rối ...

Lão mặt vàng buột miệng:

- Vui thật ! Xưa nay chưa từng thấy có con rùa nào lại ngu hơn thế ! Tên chỉ huy nghe lão mắng mình là con rùa uất quá, lão chợt mắt còn để thêm:

Đã là rùa ắt ngu xuẩn chậm chạp rồi còn gì !

Tên quân không nhìn được nữa, nạt lớn rồi dùng tay đẩy cả hai lão già một cái thật mạnh. Sức đánh muôn người của hán tướng làm hai lão già té chết ngay.

Nhưng thật lạ lùng, khi hán đưa hai bàn tay hộ pháp ra đẩy vào ngực hai lão già thì hán cảm thấy tê và nóng như chạm tay vào lửa ! Chỉ phút chốc, tay hán sưng mọng lên, nhức nhối đau au. Hán cố dằn tiếng kêu đau đớn nhìn hai lão già gầy yếu vẫn đứng trơ giữa trời tuyết giá.

Hai lão già giống như hai gốc cổ thụ sần sùi, bây giờ râu tóc quần tuyết đã bám trắng xóa. Mấy tên ngự lâm quần hung dữ cũng đứng đực mắt ra nhìn ngạc nhiên không kém. Có vài ba tên lại cười lên sùng sục. Chợt lão thái giám già bước ra hỏi lớn :

Chốn triều đình nghiêm mật mà bọn vệ sĩ đâu cả để cho hai lão hành khất vào làm ồn vậy ?

Tên chỉ huy sùng sùng nói :

Ba bốn vòng gác bao bọc như nêm mà hai lão này vẫn tới trước điện được mới quái đản. Hai lão này chắc là bọn quỷ chứ không phải người !

- Nay con rùa kia không được mắng chúng ta, vua Càn Long là bạn của hai ta từ lúc gặp Hồ Huệ Can và Phụng Thế Ngọc đã lôi dãi ở Giang Nam kia đây ! Không có bọn Cái Bang nhị lão này thì Càn Long của bọn bây cũng đã ra ma với bọn Bạch Liên Giáo ở Tứ Xuyên rồi còn đâu mà yên ổn. Chúng ta chỉ muốn xem gái Việt múa "Bạch Quang kiếm cho biết vậy thôi. Lão thái giám kinh ngạc tự nghĩ việc này củ có mình lão và Phụng Trì biết được thôi có sao bọn Cái Bang này biết được.

Thấy lão thái giám trở mặt đứng im, nhị lão nói :

Chẳng có gì ngạc nhiên cả ! Hai ta tình cờ qua đây thấy vườn Viên Minh đèn đuốc sáng rực trong lão tuyết mà bọn quan quyền xe ngựa dập dìu nên

cũng thử vào xem có chuyện lạ gì đó thôi. Và lại, hai ta cũng đang còn thèm rượu ngon nên định vào xin Càn Long ít chung mỹ tửu rồi tình cờ nghe chuyện gái nước Việt nên càng thú vị!

Lão chợt mất tiếp :

Vua Càn Long là chỗ cổ giao, các người cứ tâu lại thì lão vua già sẽ vốn vả tiếp bọn ta liền.

Lão thái giám tự nghĩ cứ đem việc này vào điện cho mọi việc rồi beng lên có lẽ có lợi cho Phụng Trĩ hơn vì nàng sẽ thừa cơ bôn tẩu. ý đã định nên lão nói :

- Nhị vị hãy chờ đây một lát. Tôi sẽ thử tâu cùng Hoàng đế xem ngài bảo sao Vua tôi nhà Thanh lúc này đã quá chén, nghiêng ngã, rệu rã, ôm ấp các vũ nữ làm rượu thịt đồ lênh láng Cả điện hỗn loạn như một cái chợ. Riêng vua Càn Long lúc này đã có vẻ say khướt vất cả chòm râu bạc lên vai, đôi mắt lơ đãng ngầu nhìn về phía Phụng Trĩ. Vừa lúc đó lão thái giám bước vào tâu:

- Tâu Thánh. thượng ! Có hai tên.Cái Bang nhị lão ở Giang Nam nhận trước đây có quen biết Thánh thượng lúc ngài vi hành xem Phụng. Thế Ngọc đã lôi dãi Vua Càn Long như chợt tỉnh cơn mơ, cười vang cả điện Tập Hiền :

- Phải ! Ta nhớ lúc trẻ có vi hành một mình giả làm thường dân lên Giang Nam thì gặp các môn phái võ lâm đã lôi dãi Phái Bạch Mi thắng phái Thiếu Lâm tự, những cao tăng danh thủ lúc đó có bọn Bạch Mi đạo nhân, Hồ Huệ Càng phụng Thế Mai Ngũ Mai và Vĩnh Xuân nữ hiệp. Sau võ công của Bạch Hạc thiền sư coi như đệ nhất võ lâm Trung Nguyên, do vị sư tổ phái Bạch Hạc dấy Nhà vua vì hám mê võ công nên nói thao thao Lúc đó không ngờ bọn Bạch Liên Giáo ở anh Tử Xuyên cũng có mặt, chúng khám phá ra ta bao vây quyết bắt cho được, may mắn ta được bọn ăn mày ở Giang Nam xông vào giải thoát, hai tên ăn mày trước điện Tập Hiền có lẽ là hai lão Bang chúa ở Giang Nam hãy mời vào để ta trả chút ơn ngày trước

Lão thái giám ra ngoài với thái độ kính cẩn hơn - Kính thưa nhị vị Bang chúa, Thánh thượng hạ chỉ mời vị vào nội điện !

Hai tên ăn mày vừa bước vào, vua Càn Long trông thấy đã chạy lại ngay la lớn:

- Mau mau mang cầm đôn mời hai vị cái Bang chủ ngồi cùng ta dự yến !Hai lão cái Bang không làm lễ triều bái mà chỉ cười ha hả - Nhờ lộc trời hôm nay còn gặp lại bề hạ khi bọn này đều đã ngoài chín mươi cả ...

Thấy vua Càn Long và bọn ăn mày chuyện trò vui vẻ tự nhiên như các câu chuyện ngoài chợ bán hàng quán, các đại thần vừa ngạc nhiên, vừa bất bình nhưng chẳng ai dám hó hé phê bình một câu nào. Lão chợt mất nói vai vang:

Hoàng đế đại Thanh năm nay đã tám mươi mà càn lực còn uống đến mười vò mỹ tửu thật là ghê gớm ! Bọn già này chưa có một giọt nào cả, chắc nhà vua đã cạn hết mỹ tửu rồi ư?

Vua Càn Long lấy làm thích chí liếc nhìn Phụng Trĩ rồi quát thị vệ mau mang bình rượu lớn mới đến. Cả ba quay ra chén tạc thù như quên cả bọn đại thần đang chứng hứng ở chung quanh.

Ta sẽ mời nhà vua vi hành Giang Nam lần nữa có được không ?

Càn Long cười thông khoái:

- Nếu nhị vị lão huynh bảo giá thì ta sẽ đi khắp thiên hạ cũng không sợ gì Cả ba như đã quên hết đây là chốn triều nghi nghiêm túc mà nhập thân .thành một bọn giang hồ hảo hán ngồi ngả nghiêng nơi trà đình tửu điểm hào, hứng cùng nhau nhắc lại những giai thoại lưu lạc trên võ lâm xưa kia.

Trời bên ngoài tuyết xuống mỗi lúc một dày hơn. Vua Càn Long chợt nhớ đến Phụng Trĩ liền nói với nhị lão:

Này nhị vị lão huynh, đất Giang Nam xưa. cũng có nhiều giai nhân tuyệt sắc thế mà so với giai nhân đất Việt còn kém xa vô cùng !

Lão mặt vàng búng nói.

Chúng tôi từ lâu đã quên cả đẹp và xấu rồi, chỉ thích đánh bạn với các bảo hữu võ lâm mà thôi.

Nhà vua gợi ý - Nàng múa kiếm rất tuyệt vời.

Lúc này hai lão ăn mày mới nói :

- , Nghe có thanh "Bạch Quang kiếm" danh trấn giang hồ nên bọn tôi mới đến xin được chiêm ngưỡng. Mong nhà vua cho thưởng thức tuyệt kỹ của mỹ nhân.

Càn Long với Phụng Trĩ đến :

- Ái phi ơi ! Nàng hãy vì trẫm mà cho xem lại khúc Luân vũ kiếm lần nữa đi !

Lúc này đầu óc Phụng Trĩ đang rối bời vì suy tính cách thoát thân, nghe Càn Long ra lệnh nàng liền bước ra sảnh điện vùng thanh Bạch Quang kiếm lên, lần này nàng múa bài Thái cực kiếm của phái Võ Đang.

Lão chốt mắt reo lên :

- Thật là hào kiếm pháp Không sợ hờ một li nào cả!

Lão mặt vàng :

Kiếm pháp đã tuyệt mà nội lực còn ghê hồn ! Nếu không có khinh công cao thâm thì không múa nổi Thái Cực kiếm, nhưng tại sao cô gái Việt lại học được Thái Cực kiếm của chân phái Võ Đang sơn ?

Vua Càn Long cười lớn, giải thích ra bộ âm tường :

Có lạ gì chuyện người Việt biết tường tận võ học hay văn học Trung Quốc ?

Võ Đang tạ Thái Cực quyền, Thái Cực kiếm theo tinh thần Nhu thắng Cương của Lão Học, mà hai lão có biết chăng ?

Lão vua dùng lời ngang làm lão chốt sứt ruột :

Nhà vua bảo chúng tôi biết gì ?

Vua Càn Long nói :

Có biết Lão Tử là người nước Việt thuở xưa ở phương Nam không ?

- Sao có chuyện lạ thế ?

Đông Bách Việt từ thời Xuân Thu chiến quốc đã làm chúa Trung Nguyên khá lâu. Họ ở rải rác khắp nước ta từ Ngũ Đài sơn đến vùng Lưỡng Quảng ngày nay. Vì thế mà ... Nguyễn Huệ dọ đầm sang đòi đất Lưỡng Quảng cho người Việt. Quyền kỳ thư cổ nhất của người Việt là quyền Lạc thư. Lạc là Lạc Việt, thư là sách. Sách của người Việt, Lạc thư với Hà đồ là nền tảng để Khổng Tử soạn ra bài Dịch về vũ trụ quan đời cổ.

Lão mặt vàng hỏi gần :

Thế nhà vua có định trả đất Lưỡng Quảng cho Nguyễn Huệ hay không ?

Vua Càn Long ngoảnh lại nhli Phụng Trì mà nói :

Người đẹp vừa dừng tay. Ta tiếc nay đã tám mươi rồi mà người đẹp nhất thiên hạ hãy còn quá trẻ. Nếu ta còn sống đến trăm năm nữa, ta sẽ đem Lưỡng Quảng mà tặng cho kiều nữ này đây.

Càn Long trong cơn cao hứng ba hoa cười nói :

Không biết lão vua già này nói thật hay đùa nữa. Phụng Trì đã dừng tay lại, mắt không hề đổi sắc. Lão mặt nhăn:

Người đã đẹp lại càng tài hoa !

Lúc này đêm đã hầu tàn, tất cả đều có vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ. Vua Càn Long hạ lệnh cho mọi người cứ tự nhiên nghỉ ngơi ở đây hoặc ra về tùy ý.

Nhưng bên ngoài trời lạnh thấu xương nên không ai muốn lặn lội trong tuyết rơi ra về cả. Còn Càn Long và hai lão hành khất vẫn như quên cả tuổi già và đêm sâu giá lạnh, cùng ngồi tụm lại với nhau mà tiếp tục hồi ức miên man về câu chuyện ngày xưa ở Giang Nam...

THOÁT KHỎI ĐIỆN TẬP HIỀN Kiếm pháp múa thì đẹp lắm ! Nhưng chẳng biết nàng có giỏi phép giao đấu hay chăng ?

Nghe lão già mặt vàng nói, Càn Long bèn gật gù :

Ta cũng muốn thử xem tài giao đấu của người đẹp Còn võ công của nhị vị, chắc có hơn hồi xưa chứ ?

Hai lão cùng đáp :

Mặc dù tuổi càng ngày càng già, nhưng chúng tôi cũng vẫn thường xuyên luyện tập. Hay nhà vua muốn chúng tôi thử kiếm với ái phi của nhà vua?

Càn Long nói:

- Không phải ta coi thường tài nghệ của nhị vị lão huynh nhưng ta ngại nhị vị đã bỏ nghiệp võ để hòa nhập với cỏ cây sự vật hòa nhập với tạo hóa mà sống an nhiên tự tại cả rồi, Nay vị lão huynh cho ta được thưởng thức tuyệt kỹ công phu ngày nào thì đại hồng phúc cho ta lắm !

Nhà vua quay sang Phụng Trì vẫn còn ở sân :

Các đại thần đã vào nghỉ. Ta mong ái phi hãy vì ta mà biểu diễn vài đường tuyệt nghệ với nhị vị lão huynh đây.

Ta rất yêu quý nàng, xin đừng từ chối ý ta Phụng Trì đã có chủ tâm bèn nói :

- Xin thánh thượng cho phép tiện thiếp ra trước tiền đình lộng rãi để "đổi kiếm" cùng nhị vị lão sư phụ đây.

Vua Càn Long ưng thuận ngay, còn bảo thị vệ lấy thêm áo da cừu ban tặng người đẹp và cả hai lão tiên bối.

Dưới ánh đuốc và đèn lưu ly sáng loáng, Phụng Trì mặc áo ngự hàn trắng như tuyết càng làm cho nhan sắc nàng ửng sáng hẳn lên, rực rỡ như một nàng tiên trong thần thoại.

Phụng Trì cầm ngang ngọn Bạch Quang kiếm bước ra sân. Còn hai lão hành khất sau khi bàn định ai sẽ đấu trước lão mặt vàng bèn nói với Càn Long :

- Xin bệ hạ cho lão mượn đỡ thanh Long Tuyền kiếm.

Càn Long lập tức đưa ngay gươm báu của mình cho lão hành khất. Sở dĩ cử chỉ nhà vua không chút e ngại vì chính trước kia, hai người này đã từng cứu Càn Long thoát chết ở Giang Nam để sau đó trở thành đôi bạn chân thành.

Lão trượng nhân tuốt thanh Long Tuyền kiếm, một luồng hồng quang đỏ rực như lửa, dường như tự thân báu kiếm bốc ra sức nóng làm tan cả khí lạnh quanh mình.

Đó là báu kiếm có trên đời, nhờ có nó mà nhà vua đã bao nhiêu lần thoát khỏi sự ám toán của kẻ thù. Lão chợt mắt có vẻ khấp khểnh mừng thầm:

- Với "Long Tuyền báu kiếm", thanh "Bạch Quang kiếm" của Tây Sơn khó bề đối địch. Càn Long bảo :

- Trẫm nhờ "Long Tuyền báu kiếm" mà vô văn trăm họ, từ lâu giữ vững được ngôi trời. Nay có dịp thử xem Long Tuyền còn kì diệu nữa không ?

Lão chợt nói với vào tai lão mặt vàng :

Đây chỉ là cuộc thử tay kiếm, lão huynh nên nhẹ tay với ái phi của đức Hoàng đế một chút. Nàng là cả một rừng hương sắc của Thanh triều Hoàng đế, có hề gì, tan ngọc nát vàng khiến Hoàng thượng buồn lòng thì mất đi lễ đạo vua tôi.

Lão mặt vàng tỏ ra không chú ý đến yêu cầu đó, cú điều động thanh kiếm liên hồi ... Phụng Trì thừa biết các tay lão hiệp khách, tài ba và tính khí siêu việt nhưng thương ân tài trong dáng dấp của hạ nhân, bèn hành khất hoặc các sư sãi tà toại cùng khổ ... Vì thế nàng không dám khinh thường.

Đây chỉ là một dịp thử kiếm, nàng biết dù được hay thua cũng không quan trọng với danh dự của nàng, nàng thấy phần khích trong lòng vô cùng. Phụng Trì múa Bạch Quang kiếm lướt đến tung ra một thế "Nghinh phong chiết liễu", lưỡi kiếm la đà như cành liễu đương ra đón ngọn gió xuân, luồng Bạch Quang kiếm chói rộng ánh sáng như soi thủng qua lớp hồng quang của Long Tuyền báu kiếm.

- Reng ! Reng ! ...

Hai thanh kiếm chạm nhau ngân lên những tiếng lạnh mình, gió kiếm khuếch vi vu tiết ra những âm ba ghê rợn, rền rĩ làm sồn gáy những tên thị vệ và các võ tướng cận thân của nhà vua. Lúc này Càn Long đã thức táo hân lại.

Cuộc giao chiến ban đầu chầm chậm, về sau nhanh dần, đến một lúc cả hai tay bảo thủ như vô hình vô ảnh chỉ thấy hai đạo hồng - bạch - quang bay lượn vi vu xoắn tít vào nhau tạo nên thiên hình vạn trạng tư thế, càng phút càng linh diệu mãi thôi ...

Thái cực kiếm ! Đã qua rồi. Thái hư kiếm ! Cũng qua luôn âm dương kiếm pháp cũng đã lướt qua ! Võ học kỳ thư về kiếm pháp của phái Võ Đang của lão mặt vàng đã xuất đủ 108 đường tuyệt chiêu mà lạ thay, cũng chưa hạ nổi nàng thiếu nữ đất Việt.

Đối phó lại Phụng Trì chỉ sử dụng có pho "Điều tri nữ tiên kiếm", đó là một bài kiếm tiên của vị sư phụ ở vùng Tây Sơn lĩnh truyền thụ. Toàn thân nàng bây giờ như một nàng tiên đang vỗ cánh bay lượn khắp năm non bảy núi.

Thế kiếm là tả như tuyết rơi ngàn ngút bốn phương ... Càng lúc đạo bạch quang càng mở rộng chu vi, vẽ cuộn cuộn như gió vờn trăng, như mây đùa núi.

- Thật tuyệt diệu ! Xưa nay ta chưa từng thưởng thức danh thủ nào lại múa kiếm lạ thường kỳ ảo như thế ! Tự nhiên ánh hồng quang đi phụt rồi cái bóng của lão Cái Bang như chiếc pháo thăng thiên bay vút khỏi vòng kiếm quang đỏ, mặt mây thất sắc, đứng trơ như khúc gỗ nhưng hai chân bắt đầu run lên bần bật.

- Hào kiếm pháp . Hào kiếm pháp !

Lão chợt mắt vừa la lớn khiến bọn nội thị và bọn đại thần đang trùm áo da cừu, quần khăn lông thú trốn lạnh đều bừng tỉnh lại cả. Càn Long đứng bật dậy đưa tay lấy lại thanh Long Tuyền báu kiếm. Lão tra kiếm vào vỏ hỏi:

- Mỹ nhân của trăm tài nghệ thật cao diệu. Ha, ha ! Hai vị Bang chủ thành Giang Nam tài ba thế ấy mà không khuất phục được nàng ! Ha ha ! Nàng muốn đòi ta thưởng cho gì nào ?

Một lão Cái Bang tự nhiên trầm hẳn giọng xuống như nói riêng với Phụng Trì :

- Cô nương chờ lúc nào nữa mới thoát ra cái ngục Mãn Thanh này ? Nguyễn Phúc Chân đang chờ cô nương ở tại Quảng Tây thành nơi trấn Nam Ninh,

hãy đi mau !

Phượng Trì sùng sốt vì không ngờ hai lão Bang chủ này định muốn gì ?

Đang do dự thì đã nghe giục :

- Đi nhanh lên ! Con thần mã đi tuyết bờm lông trắng như bông đang chờ nàng ngoài cửa điện Càn Long vì đứng xa chấp chồn trong ánh đuốc nên tưởng họ đang thi thảo luận về kiếm pháp, bắt đó cả ba cái bóng thoát phóng vút ra khỏi dãy tường, cao ngoài bờ thành, sau đó bóng họ chấp chồn lẫn khuất trên nền tuyết.

- Đến đây, Càn Long và bọn thị vệ đã tỉnh ngộ Lão vua già gầm lên như sấm - Điện tiền chỉ huy sứ Ngự lâm quân ! Các đại hiệp khách ! Tất cả hãy đuổi theo bắt cả bọn về cho trẫm.

Hàng trăm dũng sĩ, ngự lâm quân, hiệp khách vũ khí đầy mình vội vã phóng ngựa đuổi theo ba người đã chìm sâu trong tuyết không màu.

Xa tít ngoài thành Yên Khi bên những ngọn núi mờ mờ trong tuyết phủ, sau khi chia tay công hai lão hiệp ăn mày, Phượng Trì sai tuần mã nhắm hướng Quảng Tây ...

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quảng Tây Thành Gặp Cao Đồ Bạch Liên Giáo

Vó ngựa cứ khua như bay liền trên đường, còn cách thành Quảng Tây độ mười dặm, Phượng Trì chợt thấy từ phía sau có vài ba kỵ mã đuổi theo sát nàng với tốc độ thần tốc. Qua những thặng trầm tà bến Tây Giang đến diễn biến trong nội cung nhà Thanh, nàng đã trở nên dày dạn nên nàng bình tĩnh giữ ngựa lại lặng lẽ đợi chờ. Từ một nữ nhi khuê các, bây giờ trở thành một nữ hiệp giang hồ lại mang trong lòng một mối tình thầm lặng trong đời làm nàng đau thương biết mấy ! Hình bóng của Phúc Chân từ khi gặp gỡ đến nay cứ lờ lờ ám ảnh làm nàng xót xa thương nhớ.

Trong thoáng chốc, đã có ba người mặc áo đạo sĩ Bạch Uyên Giáo đến nơi.

Nàng cả mừng vì biết đó không phải là phe truy kích nàng. Ba đạo nhân Bạch Liên Giáo gồm một lão bà và hai nam trung niên. Họ đứng cương, nhìn nàng rồi cúi đầu thi lễ :

Có phải cô nương từ Yên Kinh đến đây ?

Phượng Trì đáp lễ :

- Tiểu nữ đến từ Yên Kinh các vị, gặp tiểu nữ cô việc gì xin cho biết ?

Bạch Liên lão bà Huyền Nham nói :

- Chúng tôi từ Quảng Đông đến. Trên đường có gặp các hiệp sĩ Tây Sơn đang đi tìm Phượng Trì bị Mãn Thanh bắt về Yên Kinh, vì họ có thông báo hình dạng cô nương rất rõ nên chúng tôi nhận ra được.

Phượng Trì vội nói :

Lão tiên bối có lòng giúp tin ấy, tiểu nữ rất biết ơn.

Huyền Nham lão ni nói :

Hiện nay Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ đang trọng đãi giáo phái chúng tôi tại nước Nam. Nếu lần này Tây Sơn làm cỏ được quân Thanh, chúng tôi cũng xin góp chút công hân mã với ngài.

Nhân đó, Huyền Nham hỏi luôn Phượng Trì đang định đi đâu Phượng Trì đành đáp thật :

Tiểu nữ đang cần tìm một người ...

- Là ai thế ?

- Người đó tên là Phúc Chân ...

Huyền Nham buột miệng :

- Chúng tôi có nghe các nghĩa sĩ Tây Sơn cũng đi tìm Mạc Thiên Hùng và Phúc Chân. Họ bảo rằng hai người này nguy hiểm còn hơn cả Trịnh Kiểm Cung của dòng chúa Trịnh Bồng nữa ...

Phượng Trì hỏi ngay :

Các vị có biết họ ở đâu không ?

- Nếu gặp họ chúng tôi đã bắt nạp cho tướng Ngô Văn Sở rồi, tuy nhiên với mức độ truy lùng như hiện nay, họ có cánh họ mới thoát được.

Phượng Trì im lặng vì lòng nàng lúc này đang xao động như cơn gió bão.

Nàng cũng như các nghĩa sĩ Tây Sơn khác đều đang đi sớm bắt Phúc Chân. Thế mà chỉ một đêm nghe tiếng đàn trên bến Tây Giang, nàng đã để lòng mềm yếu ngã vào vòng tay kẻ thù Tây Sơn. Mặc dầu Phúc Chân bảo với nàng rằng chàng không hề nghĩ tới mưu đồ nghiệp bá vương, nhưng biết đâu lòng người, vì chàng cũng biết rõ Phượng Trì là người của Tây Sơn, biết đâu chàng nói tráo để chiêu dụ chút tình yêu của nàng ? Mà không biết Phúc Chân có yêu nàng chăng Tiếng đàn trên bến Tây Giang có thật sẽ là tiếng đàn lòng hay tiếng đàn quốc hận của dòng họ Nguyễn Phúc?

Lòng Phượng Trì ngổn ngang trăm mối, tình yêu của Phúc Chân, sự trung thành với Tây Sơn, mối thù với đồng môn Phan Khải Đức ...

Nàng biết so với cơ xảo của lòng người trong giới giang hồ, có lẽ nàng cũng chỉ như con nai tơ mà thôi ...

- Tất cả là một mối rối bung mà nàng không sao phân giải được. Chi bằng nàng hãy cứ nghĩ đến việc trước mắt là hiện nay quân xâm lược đã chiếm đoạt bờ cõi và bốn phận của tất cả mọi người là phải đánh đuổi chúng ra khỏi tổ quốc Kê cả sự phụ nàng chắc cũng phải nghĩ vậy thôi. Tin như vậy, Phượng Trì thấy nàng trung thành với Tây Sơn là đúng ...

TÂY GIANG SÓNG LẤP GIANG HỒ Phượng Trì đã vượt biên giới Quảng Tây, trên đường về Thăng Long giữa đường gặp lão hiệp Đinh Hoành Sơn đi ngược lại. Lão hiệp này ở dưới trướng Đồ đốc Nguyễn Tuyết của Tây Sơn nên Phượng Trì có biết. Từ lâu nàng đã khờng gặp Nguyễn Phúc Chân nên lòng rất xốn xang, nay gặp Đinh Hoành Sơn nàng nói ngay:

Lão bá ôi ! Chắc tiểu nữ phải quay ra ái Nam Quan một lần nữa !

- Ôi chao ! Con nhạn trắng của Tây Sơn, nàng không nên mạo hiểm như thế !

- Nhưng dù sao tiểu nữ cũng phải tìm cho ra đại huynh để hỏi tội tại sao lại hàng giặc.

Đinh Hoành Sơn gật gù :

- Khi quân Thanh vào cõi, Phan Khải Đức hàng giặc đến nay nghe nói đã theo đoàn quân tiền phong của giặc làm nhiều việc phi nhân nghĩa, chỉ điểm bắt các nhóm chống cự và giết hại nhiều anh hùng nghĩa sĩ nước Nam ta. Tội cũng đáng chết, nhưng dù sao cũng là đồng môn nên ta còn nhân nhượng ... Hay là ta trở lại Lạng Sơn tàn thám mã Tây Sơn cũng đi đến đây.

Phượng Trì lắc đầu :

Nếu thấy cần, lão huynh cứ việc đi, để mặc tiểu muội ở đây Cả hai cùng đang đứng trên bến Tây Giang. Đêm nay sương lạnh nhiều mà vàng trăng càng khuya càng sáng vàng vạc. Lòng nàng băng khuâng với cảnh cũ, vắng vắng trong ảo giác nàng, tiếng đàn đêm nào như chưa từng dứt tiếng ... Nàng thét kêu lên :

- Ôi ! Khúc Phượng Cầu Hoàng ...

Nhưng hình như đó chỉ là ảo giác mà thôi. Khúc đàn ấy chỉ là dư âm lòng thương nhớ của nàng, dư âm của đêm nào khi hai người còn chung hình chung bóng trên bến Tây Giang. Tai nạn đã dồn dập kéo tới đẩy hai người đi hai ngã ...

Nàng nhớ đến lời hai lão hành khất ân nhân đã dẫn nàng đến Quảng Tây thành gặp Nguyễn Phúc Chân nhưng cho đến nay vẫn chỉ là bóng chim tăm cá, chẳng những nàng đã đến Quảng Tây thành để tìm chàng mà còn quay trở lại bến Tây Giang. Phượng Trì thỏn thức:

- Thôi lão huynh hãy về Lạng Sơn đi, tiểu nữ xin ở lại vì chút việc riêng ...

Lão Đinh như đoán biết chút ít tâm sự của nàng, nên giọng nói cũng có vẻ ngậm ngùi :

Nếu vậy lão xin cáo từ. Tuy nhiên trước khi chia tay, lão khuyên cô nương hai điều. Thứ nhất Phan Khải Đức không phải vô công tầm thường, cô nương chớ nên vọng động ... Thứ hai ... Thấy lão ngập ngừng, Phượng Trì hỏi dồn :

- Thứ hai là sao ?

Đinh Hoành Sơn vuốt chòm râu bạc :

Thứ hai ... là cô nương nên thận trọng theo dõi ... biết đâu việc Phan Khải Đức hàng giặc chỉ là việc ... trá hàng?

Phượng Trì nóng nảy :

- Chắc việc trả hàng không có vì căn cứ vào tính khí và tham vọng của hắn ta. Chính ngày trước, khi đưa tiểu nữ xuống núi, sư phụ đã có dặn nên đề chừng Phan Khải Đức - Ở mà việc đó chưa biết ra sao. Tuy nhiên lão dặn lại, khi làm bất cứ điều gì cô nương cũng nên cân trọng giữ thân ...

Lúc này đột nhiên gió lớn nổi lên, đôi bờ Tây Giang cảnh lá khua động ào ào sóng găm lên như muốn chồm tới tận ngàn mây. Lão họ Đinh nói :

- Trời sắp nổi phong ba, thôi ta về đây !Phượng Trì còn nói vói theo một câu - Xin lão hiệp hãy về Tam Điệp nói với Ngô tướng quân rằng, khi nào đã bắt được đầu Phan Khải Đức, tiểu nữ xin mang về nạp tướng quân ...

Lời nàng có về gì đó sắt đá khiến Đinh lão hiệp cũng phải nê trọng.

Lão nhìn lên không trung, nhìn muôn ngàn lớp mây theo gió cuốn nhau đi.

Con đông đã qua, nhả ra vàng trắng sáng như ban ngày. Một con nhạn trắng bay ngang kéo thành một vệt mờ trong bóng trắng. Lão vừa lên mình ngựa vừa lăm bắm :

- Thật nàng là một con bạch nhạn ... một con nhạn trắng ... một con nhạn chúa tể trong đoàn nghĩa dũng Tây sơn một con thần ưng Ồ, phải rồi, một con Bạch Vương nhạn thì đúng nghĩa hơn hết.

Chỉ phút chốc, bóng lão kỵ mã đã chìm trong bóng sương đêm dài ...

- Ngài Điện tiền chỉ huy sứ Viên Phục nói không sai.Ngựa Hồ, dùm Việt mã. Thế nào con chim Việt sở lồng lại không quay về đậu nơi cành cũ hay sao ?

- Chúng ta chỉ tốn công có một tháng thôi thì đã tìm gặp lại nàng ái phi của đức vua ?

Kẻ lạ mặt lại nói :

Súng Hào, lần này đại quân của Tổng Đốc Tôn đã đóng quân tại núi Tam Tầng, Tổng binh Trương Triều Long đã tiến đến mạn Bắc sông Thị Cầu rồi. Lân trước họ Trương nhờ có Mạc Thiên Hùng bày mưu bắt được Phượng Trì, còn đêm nay chúng ta khó mà dùng mưu ấy được nữa, vả lại Phượng Trì đã cô thanh Bạch Quang kiếm, tài nghệ nàng như thế kia ta đã khó bề đối địch.

Sùng Hào nói :

Chúng ta phải làm sao thông báo cho Tổng binh Trương Triều Long đến vây toàn khu vực Tây Giang này mới xong.

- Tổng binh Trương đang đánh nhau với quân Phan Văn Un, tướng Tây Sơn ở sông Cầu, đâu có rảnh mà trợ chiến.

- Nhưng đây là ái phi của Thánh thượng, dù việc có gấp tây trời đi nữa cũng phải bỏ đó để lo cho Hoàng thượng trước đã.

- Nếu vậy người ở đây theo dấu mỹ nhân, để ta đi tìm Tổng binh Trương Triều Long thông báo.

- Nhớ đừng để lạc mất dấu của nàng đấy !

Cô nàng có vẻ ưu tư sầu muộn lắm, chắc là nhớ người tình cũ ở chốn này.

Cứ lẩn thẩn quanh bãi còn thớ dài mà thôi. Đại ca cứ đi đi ...

Sùng Hào lập tức ra roi cho ngựa chạy như bay về hướng núi Tam Tầng ở Bắc Kinh. Dọc đường hắn nghe tiếng súng trần nổ liên hồi, bên đồn Thị Cầu khói lửa bốc ngùn ngụt. .

Quân Tây Sơn đang tấn công vào đại bản doanh Tôn Sĩ Nghị. Nơi đó hàng vạn quân Lương Quang do họ Tôn trấn đóng. Tướng lĩnh của Tây Sơn kéo một ngàn quân đột kích đang đụng độ với đạo tiền quân của Trương Triều Long.

NGUYỄN PHÚC CHÂN GẶP GIANG NAM NHỊ LAO N hắc lại khi Nguyễn Phúc Chân bị địch lừa đuổi theo để cho Phượng Trì ngồi giữ đàn tỳ bà trên thuyền đến khi quay trở lại chỉ còn có chiếc thuyền lật úp nổi bập bềnh trên sông. Phượng Trì đã bị địch bí lật mang đi khỏi bến Tây Giang. Bây giờ họ Nguyễn không còn đủ bình tĩnh nữa. Chàng lập tức theo dấu vết lên ngựa đuổi theo ngay tới biên giới, chàng thay đổi y phục người Trung Nguyên, rong ruổi sang Yên Kinh định vào thăm thành vườn Viên Minh thì gặp hai lão Cái Bang từ Giang Nam đi ngang đường. Cả ba đụng nhau trong một túp quán và khi gặp họ, Phúc Chân lấy làm mừng bảm sát theo nghe ngóng chuyện vì chàng biết bọn ăn mày võ hiệp này thường biết hết mọi chuyện trên đời. Yên Kinh là một đế đô trải qua nhiều triều đại vì thế đường phố san sát, rộng rãi, lầu đài dinh thự lộng lẫy san sát nhau tạo thành một cảnh phồn vinh đệ nhất của Trung Nguyên.

Chàng đang chú tâm theo dõi thì nghe lão mặt vàng bụng nói với lão chốt :

- Ở Văn Nam, tin tức đưa về nói quân Tây Sơn đã lui về giữ Tam Điệp bỏ cả La thành. Quân Tôn Đề đốc chỉ mười hai ngày đã chiếm được đế đô nước Nam

Tôn Sĩ nghị và các tướng tòng chinh đều được tuyên phong trọng hậu, vừa rồi tướng tiên phong Trương Triều Long đã bắt được trên bến Tây Giang một mỹ nhân tuyệt đẹp đem về dâng cho Càn Long.

Lão độc nhãn long đáp :

- Người đẹp thiên hạ không hiếm Tuy nhiên điều đáng quan tâm là chiếc đàn tỳ bà nạm ngọc Tị hỏa châu và thanh Bạch Quang kiếm. Lão vua già có thể quý mấy vật này mà khen thưởng họ Tôn, họ Trương nhiều hơn nữa.

Lão mặt vàng vừa ực Xong chén rượu lớn, khề khà nói:

Trời đóng băng như thế này vào điện Tập Hiền ăn nhậu với Càn Long có lẽ tuyệt vời hơn ngồi co lo ở tửu quán này:

Nhân tiện tự mình cũng cần "rửa mắt" bởi bọn nữ nhạc xinh đẹp trong ấy nữa chứ !

Phúc Chân lấy làm lạ vì không hiểu hai lão di bần này quen biết gì mà nói tới Càn Long một cách tự nhiên vậy.

Chàng bèn hỏi thẳng :

- Kính thưa nhị vị lão hiệp, nhị vị chắc có quen biết với đức Kim Thượng ?

Cả hai cười ngất nhìn Phúc Chân :

- Nếu tráng sĩ không ngại bọn này bẩn thỉu, xin mời qua ngồi cùng bàn uống rượu cho đỡ rét.

Phúc Chân vòng tay thi lễ rồi bước sang liền :

Xin lỗi nhị vị tiền bối, năm nay niên kỷ bao nhiêu mà có vẻ còn khỏe mạnh đến thế này ?

Chàng có ý nhấn mạnh đến khí trời rất lạnh, khắp thành ai nấy đều mặc áo ấm thế mà hai lão hành khất ăn mặc vẫn mỏng manh, lòi thoi như đang giữa mùa hè vậy.

Lão chốt mắt nói :

Bọn ta nghèo hèn khốn khổ đã quen gần trăm năm qua nên cát bụi nó làm dày thêm lớp da này, vì thế gặp lạnh cũng không hề chi Ha ha !

Phúc Chân càng ngạc nhiên hơn :

- Nhị vị tiền bối đã trăm tuổi thọ ư ?

- Cũng gần thế, chỉ thiếu một, hai tuổi chi đó.

Lão mặt vàng có giọng cao ngạo:

- Sở dĩ chúng ta quen với Càn Long vì trước đây lão vi hành xuống phương Nam bị bọn Bạch Liên Giáo vây đánh, nhờ bọn ta vô anh cứu lão thoát hiểm. Vì thế lão vua ưa trác táng chơi bởi ấy rất quý trọng chúng ta. Lão đã có chiếu dặn bọn quan Mãn Thanh cứ để Giang Nam nhị lão muốn rong chơi nhậu nhẹt tốn kém đến đâu cũng không được lấy tiền ... Nhưng tiếc thay ngay tại Yên Kinh này thì bọn ta hình như ... hết linh vì lúc này chủ quán vẫn cứ lấy bọn ta tiến như thường.

Phúc Chân vừa gọi thêm rượu thịt vừa hỏi:

- Thế nhị vị có định vào điện Tập Hiền hay không.

Nhị lão cùng đáp:

- Vào chứ ! Không phải vì thêm rượu đâu mà để xem người đẹp nước Việt múa kiếm ra sao vì thế nào Càn Long cũng sẽ bắt nó múa kiếm vì đây là bệnh mê cuồng của lão vua đó.

Tiện dịp Phúc Chân uớms thử :

- Nhị vị vào điện Tập Hiền cho vạ bối vào theo được không ?

Lão mặt vàng bĩu môi:

- Càn Long biết ta chứ đâu có biết ngươi, làm sao mà vào được ?

Như thế thì rất ân hận !

Lão già kinh ngạc:

- Ân hận điều chi?

Phúc Chân lộ vẻ buồn:

- Phụng Tri là hiền muội của tiểu bối, nay nàng bị Trương Triều Long bắt đem dâng Càn Long làm ái phi, không buồn sao được !

Nghe Phúc Chân than thở, lão một mặt cảm động:

- Chúng ta cũng có cảm tình với người đẹp nước Nam, để ta liệu việc này cho. Thế nào rồi cũng được giải thoát.

- Nhị vị có ý ấy thì thật là đáng mừng. Tiểu bối cảm đội ơn đức ấy lắm.

Lão mặt vàng khiêm tốn :

- Có gì đâu ! Chỉ cần một bữa rượu là nên bạn rồi, huống gì này giờ người bao chúng ta uống rượu gần chết rồi.

Phúc Chân dặn :

- Nếu lão bối gặp Phụng Tri xin cho nhắn một lời :

văn bối sẽ đợi nàng ở lầu quán Tân Sinh Kiều, Quảng Tây thành.

- Người cứ yên tâm, bọn ta đã giúp là giúp tới nơi tới chốn. Mai kia bọn ta có lừa lạc sang đất Nam nhớ dẫn bọn ta đi uống rượu nhé.

- Kính thưa lão bối, nếu có điều ấy văn bối xin báo lãnh cho nhị vị uống hết rượu nước Nam. Sau khi chia tay, Phúc Chân vội vã trở về Quảng Tây nơi chàng vừa chờ Phụng Tri vừa có hẹn với một lãnh tụ Thiên Địa Hội định sang đảo Thổ Chu để mưu đồ việc lớn.

Nhưng đến Quảng Tây người này lại đã đến Thăng Long theo đoàn quân Điền Châu, Phúc Chân đành đến lầu quán "Tân Sinh Kiều" là nơi Bạch Liên Giáo Tứ Xuyên mật ước với quần hùng tại Quảng Tây.

Nguyễn Phúc Chân vừa vào quán ngồi một lát chưa uống hết bầu rượu thì ngoài quán có một bọn rầm rập bước vào, người đi đầu cụt một cánh tay.

Phúc Chân vừa thấy đã vội kêu lên :

- Mạc hiền huynh ! Có việc gì mà trôi dạt đến đây ?

Đứng là Mạc Thiên Hùng và bọn tráng sĩ Lạng Sơn định qua gặp Phúc Khang An mưu cầu giúp khôi phục nhà Mạc:

Họ Mạc reo lớn:

Ân huynh ! Cũng có mặt tại đất Quảng Tây này ư ? Thật là "Cửu hạn phùng cam vũ, tha hương ngộ cố tri" Chúng ta phải say một bữa cho thỏa niềm hoài vọng.

Nói xong gọi tửu bảo mang thêm rượu thịt đầy mâm ra cùng Phúc Chân ăn uống. Các thủ hạ của họ Mạc thì ngồi cả ở dãy bàn bên ngoài, Phúc Chân hỏi:

- Sau việc chẳng may đó rồi tức hạ về đâu ?

- Lận đận mãi rồi cũng về Cao Bằng tìm cách phục lại nghiệp nhà như xưa, vì ở đây tổ phụ đã mấy đời có ơn nghĩa chút ít với người Lạng Sơn, Cao Bằng nên khi hữu sự cũng còn nhiều kẻ trung thành.

Họ Mạc quay sang hỏi:

Còn đại ân nhân, tôi cũng nghe trên giang hồ đồn đãi về ân nhân rất nhiều.

Phúc Chân hỏi:

Người ta đồn ra làm sao ?

Họ nói về một cô chủ rất đẹp.

- Cô chủ nào ?

- Cô chủ nhân của chàng trai đa tình trên bến Tây Giang.

Mạc Thiên Hùng nói câu ấy xong cười lên thống khoái, Phúc Chân đính chính:

- Hiền huynh chớ nghĩ lầm ! Nàng là người đang đi tìm tên phản nghịch Phan Khôi Đửc đó:

- Tại sao gọi Phan Khôi Đửc học trò La Sơn Phu Tử là tên phản nghịch ?

- Vì hán ta trấn ải địa đầu của quân Tây Sơn lại đầu hàng tiền đạo của nhà Thanh.

Ân huynh có làm chăng?

- Tại sao lại làm?

Họ Mạc hỏi tiếp:

Thế ân huynh là người của Tây Sơn ư ?

- Không Nhưng sao lại bảo ta là người của Tây Sơn chứ được ?

Mạc Thiên Hùng nốc cạn rượu rồi nói:

- Không phải người của Nhạc, Huệ thì sao nói giọng có vẻ Tây Sơn thế được?

Phúc Chân chặc lưỡi nói:

- Hiện giờ Phan Khải Đức ở đâu, nhân huynh có biết chăng?

- Đã theo Lãnh binh Thang Hùng Nghiệp đến phòng ngự ở phía nam thành Thăng Long rồi.

Phúc Chân thờ dài:

- Thế mà nàng cứ bôn tẩu ở miền Lạng Sơn Cao Bằng rồi đến Tam Tầng thật là vô ích.

Mạc Thiên Hùng hỏi :

- Còn ân huynh, trước vận nước như vậy, ân huynh định tính sao cho phải chí người anh hùng ?

Phúc Chân chột lệ về u uất :

- Ta không phải là người ham cái tiếng anh hùng. Cũng không phải là loại người có đức lớn vỗ yên trăm họ, vì thế ta đành chịu mình vô tài, chỉ muốn sống với cỏ cây, ngao du sơn thủy mà thôi.

Mạc Thiên Hùng đột ngột:

- Thế còn dòng họ Nguyễn Phúc ?

- Dòng Nguyễn Phúc cũng đang tranh vương vị tại Gia Định giữa Phúc Thuần và Phúc Dương. Nội bộ họ đang rối bời chưa biết ra sao ...

Phúc Chân cố về tư lự tiếp :

- Ta không giống tính tranh giành của những người ấy. Ông cha xưa thì anh hùng chống ngoại xâm nhưng biết đâu con cháu lại mang giặc về giày xéo quê hương ... Công về ai, tội về ai, điều đó chỉ là lịch sử mới phán xét được thôi ...

Mạc Thiên Hùng cười ngất nói lớn tiếng :

- Lịch sử ư ? Lịch sử của kẻ thắng, của bạo lực. Chúng ta đã thua rồi !

Nghe họ Mạc nói lời chua xót, Phúc Chân biết là thâm tâm, hấn cay cú vì dòng họ Mạc đã bị diệt vong. Chàng an ủi :

Chuyện của thời thế thôi hãy để đấy. Nay gặp nhau giữa đất khách này, ta cũng nên vui trọn cho khuây nỗi sầu xa xứ.

Mạc Thiên Hùng rót đầy chén rượu nâng cao lên và nói:

- Người ta thường bảo uống rượu say làm hồng việc, sanh ra thói hư tật xấu, còn kẻ trượng phu uống rượu vào lại càng thêm sáng suốt, hoạt bát hơn lên. Xưa kia Lưu Linh là thần ma men mà được tiếng ở đời. Lý Thái Bạch suốt đời làm thơ ca tụng rượu, thế rượu đâu phải là thứ xấu Chỉ tại con người uống rượu vào tâm tính xấu lộ hẳn ra đó thôi ! Kẻ tài hoa đâu có vì rượu mà mất cao nghĩa ở đời Nào ta hãy cùng chung chén với nhau. Sao ân huynh lại có vẻ buồn như thế?

Phúc Chân không đáp, chàng muốn giấu đi tâm sự của mình bởi vậy chàng mỉm cười cùng họ Mạc nâng chén rượu. Nhưng cùng lúc ấy, mắt Phúc Chân không rời khỏi hai tên có vẻ võ hiệp vừa bước vào quán ngồi ở ngay cái bàn trước cửa ra vào. Đó là hai tên cao thủ dưới trướng của Trương Triều Long, tên là Mạnh Hải Công và Tiêu Hắc Quỷ ... chúng chỉ uống vài hớp rượu rồi vội vã đứng lên. Phúc Chân cũng vội vã đứng lên nhìn dõi theo chúng.

Họ Mạc ngạc nhiên hỏi :

Ân huynh,đỉnh đi ư ?

Phúc Chân đáp :

- Bọn này có chút ân oán với tiểu đệ, nay gặp chúng ở đất này cũng là dịp may mắn.

Mạc Thiên Hùng bảo:

Nếu cần, tiểu đệ xin sẵn sàng giúp một .tay này để đền lại ơn cứu tử khi xưa, lại còn thêm một đám tử đệ ngồi bên kia nữa !

- Không nên ! Làm to chuyện, bọn quân trần ở đây biết thì lời thôi to. Để hai tên này tiểu đệ tự giải quyết được rồi.

Mạc Thiên Hùng bỗng nhiên trở nên trầm ngâm :

- Quân Thanh vào cõi, đông họ Trịnh và bọn cự thần nhà Lê đều ứng lên cả. Vì thế tiểu đệ rất lấy làm lo lắng về sự nghiệp của tiền nhân(l).

Phúc Chân gật đầu nói:

- Thế là đại huynh đoán trước sự thất bại của lê Chiêu Thống và Tôn Sĩ Nghị rồi sao ?

Mạc Thiên Hùng nói:

- Triều đình Càn long rất đề cao Phúc Khang An, có dư luận nói vì họ Phúc là con roi của Càn Long nên được yêu thương rất mực. .Tôn Sĩ Nghị và Lê Chiêu Thống lẽ tất nhiên sẽ thất bại đến nơi lúc ấy có sẽ đến tay Phúc Khang An và Hòa Thân.

- Tại sao đại huynh chắc là họ lê và quân Thanh sẽ bại vong?

- Chỉ Xem việc bày binh bố trận chỉ có thủ mà không dám tấn công, ý lại tự dắc, gây nhiều tàn bạo giết hại bá tánh làm muôn ngàn điều phi nhân phi nghĩa thì bền lâu làm sao được ? Huynh đã thấy ở Thăng Long, các dinh thự lâu đài của chúa Trịnh đều bị Lê Chiêu Thống đốt cháy hàng tuần chưa dứt còn bọn Tôn Sĩ Nghị thì cướp phá hãm hiếp nhân dân gây tiếng oán đầy trời làm sao mà có cơ tồn tại ? Đến như người cung nữ già nua ở Trường Yên làm biểu tâu lên Chiêu Thống về đại cuộc mà họ Tôn cứ làm ngơ, chỉ lo truy lạc bê tha suốt đêm ngày tại Tây Long cung.

Phúc Chân vội hỏi :

Nàng cung nữ ở Trường Yên ?

Mạc Thiên Hùng gật đầu :

- Bà ấy ở Trường Yên trong vùng núi Tam Điệp bên cạnh quân Tây Sơn hùng mạnh chuẩn bị thế công. Ngày trước bà ta là cung nhân của nhà Lê nên rất lo cho chủ cũ ...

Phúc Chân hỏi:

Bà ấy biểu nói gì.

Mạc Thiên Hùng cười đáp:

- Bà ta xứng đáng là một người có kiến thức đặc biệt ... bà làm biểu nói rõ tình hình, phê bình quân Lê và quân Thanh là thụ động và sẽ thất bại ... Bọn cự thần nhà Lê thì sốt ruột mà tên Tôn Sĩ Nghị cứ mất nhắm tai ngơ coi thường tất cả.Tây Sơn đang rình rập mộ quân, nay mai sẽ từ Phú Xuân đến Tam Điệp để chuẩn bị tấn công về Thăng Long.

Phúc Chân kêu lên:

Thế là bọn Sĩ Nghị sắp mặt vạn rồi Nguyễn Huệ khởi nghĩa từ lúc mười tám tuổi vào Nam ra Bắc như vào chốn không người. Bọn Xiêm La thất trận bây giờ lại đến bọn nhà Thanh. Phúc Khang An lại được đề bạt lên làm Tổng đốc Lưỡng Quảng đến nơi. Việc mưu tính của đại huynh thật cao kiến, tiểu đệ xin.bái phục.

Hôm nay xin giã từ, mai sau dù đi đường nào rồi chúng ta cũng gặp lại nhau.

Mạc Thiên Hùng gọi từ bảo đến thanh toán tất cả tiền rượu thịt rồi cùng Phúc Chân chia tay.

Phúc Chân đang để tâm đến hai tên sứ giả của Trương Triều Long vì chính bọn này đã dùng kế gạt chàng đuổi theo để rồi nhận chìm thuyền bắt Phượng Trì mang về Yên Kinh.

Sau khi bọn Mạc Thiên Hùng vừa đi ra thì bọn Tiêu Hắc Quý và Mạnh Hải Công cũng theo ra. Phúc Chân vội vàng đuổi theo ngay. Hình như hai tên nọ đang trên đường về Long châu.

Phúc Chân đuổi đến một sơn thôn thì thấy hai tay này dừng ngựa trước một hàng quán nhỏ bên đường ngồi nghỉ dưới bóng cây. Chàng giục ngựa tiến

đến gần. Bọn Tiêu, Mạnh đã để ý đến chàng từ lúc chàng gặp chúng ở Quảng Tây.

Cả hai cùng đứng lên rút trường kiếm, đoàn đao ra chặn lại.

Mạnh Hải Công quát:

Phúc Chân ! Ngươi đã đến giờ tận số nên theo ta tới đây! Vậy hãy cùng ta thí xem võ nghệ đến đâu cho biết.

Phúc Chân vẫn bình tĩnh :

Các ngươi không xứng đáng đối địch cùng ta nhưng hôm nay ta không muốn gây hận với các tướng Thanh triều nên đến để cùng các ngươi nói một câu chuyện ...

Tiêu Hắc Quý hỏi :

- Chuyện chi ?

Phúc Chân đáp :

- Chuyện của vương triều nhà Nguyễn ở phương Nam. Vì chuyện này, các ngươi mau trở lại báo tin với Tôn Sĩ Nghị.

- Chuyện gì mà quan trọng thế ?

Nay lương mễ ở các đạo thuyền của họ Nguyễn Phúc đã đến Kinh Bắc để làm lễ cống hiến cho Đô đốc Tổng binh, còn sứ giả của dòng họ Nguyễn Phúc cũng đã sang châu Hoàng thượng ở Yên Kinh để báo tin thần phục Thanh triều.

Tiêu, Mạnh nghe tin liền đổi giọng :

- Thế ư ? Như thế thì Phụng Tri là ... ?

- Phụng Tri là hiền muội của ta. Mau mau thả nàng ra ...

Mạnh Hải Công nói :

Chúng ta không ngờ họ Nguyễn Phúc ở phương Nam lại quy phục thiên triều sớm thế. Việc trọng đại như vậy thì có gì hay bằng. Vậy nhà ngươi mau mau đến Yên Kinh, chúng ta sẽ về cho đại Đô đốc ở Tây Long cung hay mọi việc để đón tiếp thuyền lương của Nguyễn Vương.

Phúc Chân nói :

- Đến Tây Long cung các ngươi nhớ phúc bẩm với đại Đô đốc họ Tôn là dòng họ Nguyễn Phúc luôn luôn thần phục ... thiên triều.

Cả hai vội vã quay đi ngay. Phúc Chân nhìn theo lẩm bẩm:

- Ta biết bọn Nguyễn Phúc ánh ở Gia Định đã làm như thế Nhưng ta cũng mượn đỡ cái việc của chúng mà tự kể cho việc của ta ... miễn cứu được Phụng Tri thì thôi. Còn đại sự thì không có thủ đoạn tất không thành Quyết định xong, chàng vội quay đầu ngựa lên đường tìm Phụng Tri.

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nguyễn Phúc Chân Đi Tìm Phụng Tri Gặp Bọn Bạch Liên Giáo

Nhắc lại lúc Phụng Tri từ giả Huyền Nham lão mụ, nàng nghe lời suy đoán của bọn Bạch Liên Giáo là nên trở lại bến Tây Giang tìm Phúc Chân là do đó nàng mới gặp Đinh Hoành Sơn trên bến Tây Giang. Còn bọn Bạch Liên Giáo đi về phía Đông với ý định ra đảo Thổ Châu. Nhưng bất ngờ trên đường Quảng Đông ra đi bọn chúng gặp Phúc Chân đang đón thuyền để về bến Tây Giang Bọn này gồm có Huyền Nham lão ni. Đại Phúc sư trưởng và một người đệ tử tên Hà Hi Văn Ba người đệ độ Phúc Chân ở giữa đường ...

Huyền Nham lão ni dừng lại, dùng tay chặn chàng và hỏi:

- Phúc Chân định tìm về đảo Thổ Châu chăng ?

Phúc Chân dừng lại vì trong bọn chàng có quen biết trước với Hà Hi Văn.

Phúc Chân chào hỏi ba người rồi nói:

- Tôn Sĩ Nghị đã đến Tây Long cung, bọn vua tôi nhà Lê tranh nhau với bọn Tôn chiếm đóng các nơi trọng yếu.

Chắc là bọn này khó được Tôn Sĩ Nghị chiếu cố nhưng trong nội tình của bọn nó đã có nhiều mâu thuẫn trầm trọng Hà Hi Văn nói :

- Nguyễn phúc ánh có cho chở hàng vạn hộp hương từ Gia Định ra cống nạp bọn Sĩ Nghị nhưng hiện nay đang mùa bão lớn chưa chắc số thuyền ấy ra tới được Bắc Hà.(l) Phúc Chân hỏi :

- Thế nhân huynh đi đâu ?

- Chúng tôi định ra đảo Cổ Cốt nơi đó thuyền chiến và khí cụ có sẵn để mưa giúp Nguyễn ánh. Hà Hi Văn chợt hỏi - Việc Phúc ánh ở gia Định sao nhân huynh không về đây giúp một tay?

Phúc Chân lắc đầu :

- Tiểu đệ chưa nghĩ đến điều đó. Tuy nhiên, một lần Nguyễn ánh đã mang quân Xiêm La vào đất Nam rước lấy bao nhiêu nhục nhã. Bây giờ nghe tin quân Thanh vào xâm lăng hẳn lại vui mừng đón tiếp, thân phục và giúp lương thực.

Tiểu đệ không hề có quan hệ đến việc làm của Nguyễn ánh.

Bọn Bạch Liên Giáo của Huyền Nham lão ni, Đại Phúc sư trưởng và Hà Hi Văn này vốn đang tận tâm lực giúp Nguyễn ánh nên nghe quan điểm của Phúc Chân họ rất bất bình, khó chịu.

Hà Hi Văn cười nhạt nói :

- Đại huynh nghĩa khí ngất trời, chí lớn tài cao chắc là không muốn đại ai trên đầu, thế mà bọn tôi vô tình khồng rõ. . .

Phúc Chân cười :

Các vị chắc cũng không lạ gì tính của tiểu đệ. Đầu đội trời chân đạp đất ở đời. Thấy việc phi nghĩa thì ra tay không ngại tổn thương, còn việc lớn lao của các vị anh hùng cái thế, tiểu đệ thật không có tài vương tá như các vị.

Đại Phúc sư trưởng tính nóng như lửa, trợn mắt nạt :

- Tiểu tử kia ! Không được vô lễ với các tiền bối chúng ta như thế !

Phúc Chân cười khẩy đáp :

- Các tiền bối thì tại hạ luôn luôn kính nhi viễn chi".

Đại Phúc bị nói móc, gầm lên :

- Đồ hỗn láo ! Hắn nói như vậy là chống lại Phúc ánh rồi. Tha mạng kẻ này sau sẽ di họa, thà giết phát trừ tai hại về sau.

Hà Hi Văn mặt cũng đỏ bừng bừng nói :

Xin nhân huynh ,thứ cho cái lỗi này. Thật đường đời có nhiều ngã, nhưng không qua khỏi luật Am dương. Nếu nhân huynh thuận theo chúng tôi thì là bạn ngược lại là thù thật là khó dung dưỡng.

Phúc Chân vẫn cười nhạt :

- Tiểu đệ xưa nay có nhờ vả các vị điều chi mà đòi dung dưỡng hay không ?

Huyền Nham lão ni cất giọng the thé nói :

Đồ bất nghĩa, giết đi cho rảnh. Ngươi sang ở Vân Nam, Phúc Châu, Quảng Đông, Yên Kinh nếu .không ở nữa lữ đi của điển của thiên Địa Hội chúng ta thì còn ở đâu Phúc Chân càng cười lớn :

Phải ! nếu đệ Cổ ở Các lữ điểm của các vị ... Nhưng các vị cũng thu tiền không ít kém gì các ca lâu từ điểm củ bọn mãn thanh Hà Hi Văn ngượng và giận quát :

Thối im đi đồ khốn !

Phúc Chân chuyển qua giọng cười gằn :

- Các ngươi chó cạy đồng xem thường một mình ta.

- A, thằng tiểu tử này lại còn ra mặt thách thức nữa Đại Phúc sư trưởng hươi thiên trọng vút qua đầu Phúc Chấn là người chưa nếm mùi Thiết còn thiên trọng" của thiếu lâm tự Phúc Chân vẫn giữ ý ung dung:

Ta không ngờ Thiếu lâm Tự sinh ra hàng hà sa số bọn đệ tử không ra gì như các người. Ngày trước Chí Thiện thiên sư và Lão Mai lão ni có đâu như vậy !

Chớ nói càn !

Đại Phúc sư trưởng hươi côn lên vun cút rồi nhắm ngay vai Phúc Chân mà bổ xuống. Phúc Chân lách nhẹ sang bên rồi nhảy vào xuống lưng tuấn mã và nói - Các người giỏi đánh bộ, ta hãy thử tài đánh bộ với bộ với ba người một phen - Nói xong, chàng rút thanh kiếm báu bên mình ra sẵn sàng tiếp chiến. Gậy sắt của Đại Phúc sư trưởng múa vèo vèo đánh đến cùng một lúc mười tám thế liên châu thiết trọng mạnh như bão táp. Phúc Chân dùng Vô ảnh kiếm của Thiếu Lâm Tự đối pM lại. Điều này khiến cho Đại Phúc sư trưởng giật mình kéo côn sắt lại mà hỏi :

Vô kiếm ! Người học của Vô Ngôn Vô Đề đại sư chùa Thiếu lâm phải không?

Phúc Chân cười :

Ta chẳng học với ai cả. Đây chỉ là một bài kiếm tầm thường ta thấy trong sách "Vô ảnh kiếm" nên đem ra múa với người cho vui đó thôi.

Huyền Nham lão ni nạt lớn :

- Tên tiểu tử này ngỗ nghịch thật, học với Vô Ngôn Vô Đề đại sư mà chối rằng không. Trên đời này sao lại có kẻ dám khinh thường sư phụ như thế được.

Tội đáng chết thật.

Phúc Chân sự thật chẳng học với sư phụ cả, có một lần chàng ngao du sơn thủy đến hồ Lăng Bạc thì gặp một lão tăng đang múa kiếm dưới trăng, chàng liền mang kiếm ra đánh cợt đùa với lão. Nhưng chàng có một trí nhớ lạ lùng, vừa giao đấu vừa học các thế của đối thủ cho đến hết cả 108 thế kiếm quý đó và chàng đã thuộc lâu rồi cứ tập luyện cho đến khi thành thạo sử dụng được. Điều đó chứng tỏ chàng có một năng khiếu võ học lạ lùng ít ai bì kịp. Nay chàng đem các thế này ra đối đầu với nhà sư Thiếu lâm tự và lão ta gán cho đó là Vô ảnh kiếm. Mới sử dụng cái sở học lóm về kiếm pháp mà Huyền Nham lão ni cũng đã giật mình, lão ni cũng tự thấy khó mà "huốt trời" tên tiểu tử này lắm, nên tìm cách thoái lui :

- Thôi bấy nhiêu cũng đủ hiểu nhau rồi. Cần độ chiến làm chi nữa cho mắt lòng lão tiền bối.

Đại sư nhà ta cũng dọa :

- Để ta mách lại với lão tiền bối Vô Ngôn Vô Đề đại sư sẽ có cách trị tên nghiệt đồ ... cần gì đến chúng ta phải gờ võ công ra mà đối đầu với hắn.

Riêng Hà Hi Văn có vẻ bất bình :

- Chẳng lẽ cả ba ... người mà lại để cho một tên vô danh xem thường hay sao?

Phúc Chân vẫn khiêm tốn :

- Tôi đâu dám xem thường đại danh của các vị.

Hà Hi Văn vẫn còn hung hăng :

- Dù sao tiểu đệ cũng xin bái lĩnh đại huynh vài chiêu để xem thế nào. Dẫu có thua đi nữa cũng là thua ... đệ tử Vô Ngôn Vô Đề đại sư thì chẳng mất thể diện gì. Mong đại huynh chấp nhận cho !

Nói dứt, rút ngay đoản đao bên hông ra.

Phúc Chân cười nhạt :

Đây là do ý muốn của đại huynh chứ tiểu, đệ hoàn toàn bị bắt buộc.

Hà Hi Văn lẳng lặng khai đao.

Phúc Chân đưa báu kiếm lướt ra thành một đạo hồng quang chặn ngay thế đao của họ Hà. Nhưng thế đao đã biến chuyển dồn dập hoa cả mắt.

Bỗng nhiên ngọn kiếm của Phúc Chân tiết ra một luồng ánh sáng mờ mờ xanh biếc. Hà Hi Văn giật mình thu đao nhảy ra xa la lên :

- Lại Vạn ánh kiếm ... người vừa sử dụng các chiêu thức trong bài Vạn ánh kiếm của Thần Long đàn chủ ở Triết Giang đó chăng ?

Phúc Chân bực mình nạt :

- Thanh kiếm của ta tự tiết ra đạo thanh quang ấy chứ có phải là Vạn ảnh kiếm gì đâu. Bọn ngươi có lẽ ... điên cả rồi sao ! Sợ hãi đến những cái bóng và gió kiếm của ta!

Huyền Nham lão ni cau mặt :

- Hần ... vừa nói đến ... Phong kiếm của Bạch Liên Giáo?

Rồi quay sang hỏi gần :

- Ngươi cũng biết Phong kiếm nữa ư ?

Phúc Chân đáp :

- Ta đâu biết gì những thứ ấy ! Có giỏi thì cứ giao đấu, còn muốn chắc thắng, cả hai cùng tấn công ta một lúc cũng được.

Đại Phúc sư trưởng nạt nộ :

Chúng ta đều là những kẻ thành danh trên chốn giang hồ, ai lại cật động hiệp kê vô danh. Thôi, ta tạm tha cho đây!

Phúc Chân còn trêu :

Tạm tha ... nghĩa là sao ?

Huyền Nham gạt đi :

- Hơi đầu mà tranh biện lời thôi. Chúng ta đi gấp vì bọn Tiều Phụng còn chờ ở Quảng Đông.

Hà Hi Văn bây giờ mới biết khó hơn được Phúc Chân nên giả là :

- việc vừa rồi chẳng qua là ... đùa nhau chút thôi. Hiền huynh không nên để tâm làm gì. Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau tại Thăng Long thành sau này. .

Phúc Chân cũng nói :

- Phải, xin hẹn gặp lại nhau khi Quang Trung Nguyễn Huệ đã tổng bọn Mãn Thanh ra khỏi nước Nam.

Thật ra trong thâm tâm chàng khó tin Nguyễn Huệ có khả năng đối đầu với Tôn Sĩ Nghị vì hiện nay Nguyễn ánh đã làm chủ được vùng Gia Định rồi.

Thành phú Xuân nay mai chắc cũng về tay chúa cựu Nguyễn mà thôi. Ngoài Quang Trung Nguyễn Huệ, Nguyễn Nhạc vô tài lại thiếu đức Nguyễn Lữ nhút nhát và Đỗ Thanh Nhơn, Lý Tài đang uy hiếp miền Nam rất nặng.

Phúc Chân hỏi với theo :

- Các ngươi chống Mãn Thanh sao lại theo Nguyễn ánh thần phục Mãn Thanh ? Hoặc giả cuộc đời là cái gì mụ cười chẳng ?

Hà Hi Văn gượng nói :

- Đường ai nấy đi, ngươi chớ nhiều lời. Để cuối cùng xem ai thắng ai cho biết !

Đúng lúc ấy có một toán người ngựa trương cờ Mãn Thanh chạy đến. Khi đến gần thấy kỳ hiệu đề tên tướng Bọn ba người Bạch Liên Giáo thấy vậy bèn bỏ đi ngay.

Phúc Chân đã nép vào một bên để tránh đoàn quân người ngựa mà còn bị một roi ngựa dài ngoằng từ xa đánh vút vào giữa mặt. Nhanh mắt, Phúc Chân lách đầu tránh khỏi nhưng đầu roi đánh trúng mõm con chiến mã chàng đang cỡi làm nó đau đớn hí vang nhảy lồng lên rồi tung bốn vó chạy đi.

Bọn Mãn Thanh thích chí cười vang lên.

Phúc Chân cứ bình tĩnh cho ngựa chạy thẳng một mạch về hướng Nam cho đến khi đến một vùng núi non hiểm trở thì chàng dừng lại:

Nhìn xuống bên cạnh, Phúc Chân thấy dưới thung lũng vô số cờ xí cắm la liệt.

Quan sát kỹ một lúc lâu sau Phúc Châu phát hiện đây là một trận đồ theo hình "Bát Quái" của Khổng Minh Gia Cát Lượng.

Trong trận đang nghi ngút khói bốc lên để nghi binh, tuyệt nhiên không thấy một bóng quân lính nào cả. Luồng khí âm hàn lúc này từ núi non bốc lên ngàn ngút, toát hơi lạnh đến tận đèo cao. Phúc Chân nhủ thầm :

Trong đám dân gian ở vùng này chắc có kỳ nhân đây, không biết lập trận đồ với ý gì ?

Nhũ rồi chàng phi ngựa nhanh xuống thung lũng.

Chương 7: Nơi Hiểm Địa Kết Nghĩa Anh Hùng

Thời mên thiếu Phúc Chân rất ham mê đọc binh thư, chàng được một dị nhân vô danh ở nước Nam cho một quyển sách Vạn Kiếp bí truyền thư của Trần Hưng Đạo đời Trần, trong đó có các loại như kỳ môn độn giáp, Tôn Ngộ binh pháp, Mạnh Đức tân thư, Khổng Minh binh pháp v.v ... đều có giảng giải rất cẩn thận. Cái phép độ số, kỳ mưu lược thao, tam lược, thiên ăn địa lý cũng có soạn đầy đủ các phần căn bản.

Phụ theo đó là cả một bí truyền về binh thư đồ trận hết sức cao diệu của Hưng Đạo đại vương Trần Quốc Tuấn, nhờ bí kíp đó mà vua tôi nhà Trần đã đánh tan đoàn quân Mông Cổ hùng mạnh nhất thế giới thời đó.

Vừa nhận ra Bát Trận đồ, Phúc Chân đã biết được cửa sinh cửa tử do Bát Quái mà Khổng Minh lập ra. Chàng từ từ bước xuống ngựa nhìn quanh rồi dắt ngựa bước vào cửa sinh đến giữa trận.

Đi một hồi chợt thấy trong hẻm núi khói lang mù mịt hiện ra một cái chòi nhỏ, cất theo kiểu nhà sàn của dân miền núi. Trên chòi có cắm một lá phướn màu đen. Chàng dẫn ngựa đến, cột vào gốc cây dương già, tăng hắng mấy tiếng rồi cất tiếng gọi lớn.

Từ trên chòi lá phướn khẽ lay động rồi có tiếng nói vọng ra :

- Có vị bằng hữu nào đến được chốn này mà thăm nhau thế ?

Phúc Chân nói dối :

- Tiểu đệ về Nam lạc đường đến đây. Chẳng biết tôn huynh là ai, xin làm lễ ra mắt.

- Ha ha !

Một giọng cười khoái cao ngao vang lên rồi từ trên chòi một gã trung niên hiện ra dáng vẻ rất phong vận hào hoa. Gã phát tay áo bước xuống khỏi căn chòi. Người này để tóc theo kiểu nhà Minh, không dóc tóc thắt bím như nhà Thanh đã bắt buộc nhiều năm nay. Vừa thấy Phúc Chân, kẻ lạ đã vòng tay thi lễ mà hỏi :

- Có lẽ các hạ là người phương Nam không phải dân bảo quốc ?

Phúc Chân đáp lễ và nói :

- Vâng ! Quê tiểu đệ ở tận hạ lưu sông Tây Giang.

- À ... à ! Vào sâu trong nội địa nước Việt ! Mời các hạ lên tề xá đàm đạo.

Phúc Chân theo người đó lên chòi cao, nhìn quanh bốn bề khói sương bao phủ mịt mù.

Người lạ mời Phúc Chân cùng ngồi trên một thảm cỏ, chung quanh chỉ thấy vài ba quyển cổ thư, một thanh kiếm gỗ và mấy loại bình rượu chén bát Giang Tây. Trên mâm có lễ nổi bật nhất là một cái hộp màu vàng vuông. Góc nhà có một bếp nhỏ trên đang đặt một ấm nước đang sôi.

Phúc Chân thật tình ca tụng :

- Sống như thế này thì tuyệt thú. Nhân huynh có thể cho tiểu đệ biết cao danh quý tánh ?

Người ấy nói một cách sáng khoái :

- Tiểu đệ dòng họ Đại Minh Hồng Võ. Nay còn có một mình sống tạm ở đây Tây Phong Lãnh này !

Nói xong vội lấy chén lớn rót rượu đầy tràn, trân trọng mời khách:

- Nhân huynh chẳng mấy khi nào đến đây, xin mời cùng cạn chén cho ấm.

Phúc Chân cũng trân trọng hai tay nâng chén uống cạn, rồi đặt xuống. Chàng khà ra một cái vì rượu quá mạnh vừa một chén đã nghe chuyển rần cả cơ thể khiến chàng hơi giật mình.

Như biết được điều ấy, kẻ lạ nói :

- Rượu ngon để chống lại lam sơn chướng khí, đây không phải là "Hắc Mộc Nhai" của bọn hắc đạo đâu mà Phúc Chân cười đáp :
- Tuy nhiên vô tình bị hãm vào chốn ... tuyệt địa này kẻ cũng đáng sợ thật!

Người lạ đáp :

- Đôi khi tuyệt địa cũng là sinh địa đấy đại huynh ạ.

Nói rồi lại cười vang lên rót rượu ân cần mời mọc :

- Chẳng mấy khi có khách quý vãng lai, thật là thú vị biết bao. Tiểu đệ ở đây mười năm rồi mà không hề nói với ai một tiếng nào cả.

Rồi lại nói to một cách hả hê :

- Hôm nay người duy nhất đến đây là đại huynh, chúng ta hãy cạn chén giao tình.

Nói rồi bỗng nhiên cất tiếng ngâm.

Nhất thiên minh nguyệt giao tình tại Bách lý thiên sơn chính khí đồng
Ngoài trăm dặm cũng tình người với nhau Phúc Chân chợt hỏi :

- Ủa, chào ôi ! Sao đại huynh lại biết hai câu thơ ấy ?

- Phải, đó là hai câu thơ của một danh sĩ phương Nam. Và chẳng thơ hay thì có biên giới nào mà ngăn được nó xâm chiếm vào tận lòng người ! Phải không bạn tân tri kỷ của ta ?

Phúc Chân uống liền một lúc ba chén đầy nên cũng ngà ngà say nói :

- Phải, phải ! "Rượu ngon trùm thiên hạ" thật !
- Đây ! Đây ! Uống nữa đi, bạn tân tri kỷ của ta ...

Rồi ngâm lớn :

- Rượu ngon phải bạn, ngàn chung ít Phúc Chân đọc theo :
- Lời chẳng vừa tai, tiếng nhiều !

Cả hai lại cùng rót rượu uống say tràn tít cung mây, cười nói hết sức khoái hoạt.

Người lạ đã khá say bèn lấy cái hộp vàng vuông xuống vừa gõ nhịp vừa hát bài theo điệu thơ tứ tuyệt của Gia Cát Lượng Đại mộng thủy tền giác Bình
sinh ngã tự tri Thảo đường xuân thủy túc .

Song ngoại nhật trì trì.

Nghe mấy câu thơ Phúc Chân chợt tỉnh lại hỏi :

- Có phải đây là thơ của Gia Cát Không Minh chỉ cái Bát Trận đồ này chẳng ?

Người ấy nghe nhắc đến "Bát Trận đồ" cũng tỉnh rượu:

- Ờ ... ờ ! Vừa rồi đại huynh vừa nói đến ... Bát Trận đồ?

Bình sinh ta biết thôi Ngoài song trời đã hừng Lều cỏ giấc mộng vui Phúc Chân biết mình lỡ lời nên tránh :

- Thì ... tiểu đệ có đọc qua bản "Lương phủ ngâm" của Gia Cát Không Minh trong đó có thuật chuyện người làm ra bát trận nên mới hỏi thế thôi.

Người lạ gằn giọng :

- À ! Đời nay làm gì có ai biết được Bát Trận đồ thế mà ... nhân huynh dắt ngựa vào tận chốn này được. Té ra nhân huynh đâu phải là hạng tầm thường ?

Phúc Chân lắc đầu cười lớn :

- Tầm thường hay phi thường cũng thế thôi ... Trên đời này biết bao nhiêu cái loại ... thường thường như thế!. Đáng kể chi ! Ha ha !

Đợi Phúc Chân cười xong, người lạ nhìn chăm chú giây lâu rồi hỏi :

- Nhân huynh có tìm hiểu binh pháp, chắc là hiểu Bát Trận đồ cạn kẻ lắm ?

Phúc Chân đáp :

- Binh pháp Khổng Minh Gia Cát Lượng lấy điều cẩn thận làm gốc, còn việc hô phong hoàn vũ chỉ là tà thuật mà mất thiên hạ làm ngọn. Bát Trận đồ chẳng qua là một phép tà thuật đó thôi. Nhưng người đời thì lại say mê sự hảo huyền hơn là sự thực nên coi trọng Bát Trận đồ.

Người lạ cau mặt :

- Nhân huynh nói thế e lắm chẳng ? Việc thiên hạ đảo điên đâu phải sức con người tạo nên được. Và lại cái thời cái thế cũng phải do cơ trời tạo hóa mà nên.

Phúc Chân nói :

Cái cơ trời đó người nước Nam thường đùa là trò trẻ con !

Người lạ như bị xúc phạm hỏi :

- Tại sao việc Tạo hóa mà gọi là trò trẻ con ?

Phúc Chân không nói mà ngâm :

Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán Chết đuổi người trên cạn mà chơi Lò cù nung nấu sự đời !

Bức tranh vân cầu vẽ người tang thương Đấy, mọi tuồng huyền hóa dâu bể đa đoan chẳng qua chỉ là việc của Trẻ Tạo hóa làm nên đó thôi.

Nói rồi cười ngất.

Người lạ vẫn lắc đầu :

- Thợ Trời, hay con Tạo chẳng qua là do cái nhìn của con người mà ra cả. Sự nghiệp và trí lực của con người ghê gớm như tạo hóa vậy. Xét như binh pháp Khổng Minh và Bát Trận đồ này nếu không thấu triệt lẽ huyền vi thì khó mà hoàn thành.

- Phải ! Lẽ huyền vi ấy cũng ở trong Hà đồ Lạc thư và Kinh Dịch. Ngũ Hành Bát Quái từ tiên thiên đến hậu thiên gom tụ Càn Khôn từ cõi hỗn mang cho đến hình nhi hạ.

Người lạ cười hỏi :

- Các hạ vừa nói đến vũ trụ quan và lẽ biến dịch của Bát Trận đồ?

Phúc Chân cũng cười tự nhiên :

- Việc này ai mà chẳng biết. Xưa Trần Hưng Đạo vương đánh tan quân Mông Cổ cũng có dùng đến pháp thuật kỳ môn độn giáp ấy. Người dạy ba quân tướng sĩ Binh thư yếu lược còn phần cao thâm hơn, như phần thuộc về mật truyền, bí pháp thì chỉ dạy cho hàng gia tướng để bảo vệ hoàng gia mà thôi. Tuy nhiên ...

- Các hạ muốn nói đến việc gì ?

- Pháp thuật dù cao thâm đến đâu mà thời không có, lòng người không thuận thì việc an bang tế thế tất nhiên phải hỏng. Lòng trời tuy biến đổi nhưng cũng tựa theo lòng người ... Xưa nay nhân định thắng thiên cũng nhiều. Rốt lại chỉ có đạo Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín là được thiên hạ.

Người lạ gật gù :

- Thế các hạ là đệ tử của Khổng Khâu ?

- Không phải thế. Người phương Nam chúng tôi có phong tục riêng, văn hóa riêng. Xưa kia Lão Tử, Trang Chu cũng là người phương Nam, coi việc Tự Nhiên là điều tất yếu của mọi lịch sử nhân gian. Cho nên vào nơi nào đến nơi đâu cũng đều thông suốt như lẽ đạo. Riêng tôi thì từ bé đến lớn thích cuộc phiêu du như mây bay như nước chảy không có phương nào mà cũng không cần biết mình thuộc loại người nào cả ! Và đã như thế cũng có cần phải giam hãm tinh thần kinh theo chiều hướng thuận nghịch chi ở đời cho sinh phiền phức.

Hai người lại hâm thêm rượu uống trần trề túy lúy.

Người lạ nói :

- Chẳng hay tôn huynh từ phương Nam đến bản quốc làm gì ? Để tôn huynh khỏi ngại, tiểu đệ xin nói rõ :

Tiểu đệ là Chu Nguyên Lý, dòng dõi của Minh Hồng Võ Chu Nguyên Chương ... đời đời không thụ lộc của nhà Thanh.

Phúc Chân cười lớn :

- Phương Bắc có nhiều điều hay lại thêm phong thổ hữu tình, tiểu đệ thì lại ưa cảnh lịch người xinh.

Chu Nguyên Lý hỏi tiếp :

- Thế tôn huynh thích phong cảnh nơi nào ? Vạn Lý Trường Thành hay là Dương Tử Giang, hoặc Động Đình Hồ?

Phúc Chân nói :

- Tiểu đệ mong đến vùng đất của người con gái nước Sở để nâng nằng nhẹ nhàng trên bàn tay của mình.

Chàng ngâm tiếp câu thơ của Đỗ Mục :

Sở yêu tiêm tể chương trung khinh (Eo lưng thon của người con gái nước Sở nâng lên giữa bàn tay một cách nhẹ nhàng).

- Đòi này làm gì còn có loại người con gái nước Sở có lưng ong đẹp như thế ?

- Đòi nào mà chẳng có người đẹp.

Nhân huynh làm chẳng ?

- Làm là thế nào ?

- Chữ "khinh" ở đây là nhẹ. Nhưng theo thiên ý của ngu đệ, nhẹ là nhẹ nhàng cả tâm hồn, thanh nhã cả cuộc sống, chắc không phải chỉ có cái đẹp của thể xác mà thôi. Thời loạn quốc lâm than tủi hận còn đâu còn tâm hồn để nâng cái đẹp thanh khiết nhẹ nhàng ấy nữa đâu mà tìm ! Chỉ trừ khi quét sạch bọn giặc Thanh ra khỏi bờ cõi giành lại nền độc lập thiêng liêng cho Hán tộc, lúc đó mới thật sự có ý nghĩa của cuộc sống !

Câu chuyện đến đây thì đêm đã hầu tàn. Hai người bạn tự nhiên gác chân lên nhau nằm ngủ một giấc đến sáng. Từ hôm đó họ trở thành đôi bạn thiết thân.

NGỌC TỶ MINH TRIỀU VỀ TAY PHÚC CHÂN Đây hiền huynh, đêm qua hiền huynh nói đến việc đi tìm người con gái nước Sở. Đó là câu chuyện vui trong cuộc rượu hay là chuyện thật ?

Phúc Chân vỗ vai bạn cười lớn đáp :

- Phải ! Người con gái nước Sở của đệ tên là Phụng Trì, con gái của nước Việt, nằng nhẹ nhàng và thanh tú rất mực. Nàng đeo bên mình một báu kiếm là Bạch Quang kiếm, một đàn tỳ bà bằng loại gỗ trầm hương rất quý. Hiện nay không biết nàng ở phương nào ? Tiểu đệ chắc phải từ giã hiền huynh để trở lại vùng hạ lưu sông Tây Giang để tìm nàng.

Chu Nguyên Lý nói :

- Từ lâu tiểu đệ giam mình nơi Bát Trại đồ này, không muốn gặp ai cả, nên rất buồn. Nay gặp hiền huynh ngờ đâu sẽ được ở bên nhau lâu cùng uống chén rượu tri nhân. Nhưng hiền huynh lại phải ra đi, biết đến lúc nào mới gặp nhau lại được ?

Phúc Chân nói :

- Hiền huynh đã an thân nơi cảnh núi non hùng vĩ ở Tây Phong Lãnh này, tạm lánh cuộc đời. Như vậy là tuyệt lắm ! Dù có buồn nhưng tránh được bao nhiêu hệ lụy của cõi bụi trần gió tanh mưa máu. Cũng không nên vướng vào thế tục nữa mà làm gì nữa.

Chu Nguyên Lý chợt nói :

- Hay là nhân huynh cho tiểu đệ theo bước giang hồ một phen ?

- Việc đó không khó gì. Tuy nhiên hiền huynh xưa kia là bậc tôn quý của triều Đại Minh đến nay đã mai danh ẩn tích. Bọn nhà Thanh từ lâu đã quên đi việc truy tầm dòng dõi họ Chu, nếu hiền huynh trở lại chốn giang hồ, e bọn chúng đánh hơi được thì quả là rắc rối.

Chu Nguyên Lý nói :

- Từ lâu chúng không tìm ra chắc là đã bỏ bằng đi rồi. Nay theo bước nhân huynh cứ coi như cùng họ Nguyễn có sao đâu ? Vả lại bọn Thiên Địa Hội chống Thanh còn đầy rẫy ra đó có sao đâu ?

- Nếu như thế anh em ta kết nghĩa đệ huynh với nhau để phân biệt kẻ trên người dưới cho tiện việc xưng hô.

- Phải đấy ! Tiểu đệ sẽ lấy theo họ Nguyễn Phúc, năm nay hai mươi tám tuổi.

- Còn ... tiểu huynh lớn hơn đệ năm tuổi. Thế thì chịu ... làm em nhé ?

- Vâng, tên tiểu đệ sẽ là gì ?

Phúc Chân đáp ngay :

- Tiểu huynh là Phúc Chân ... hiền đệ là Phúc Thiện có được chăng ?

Chu Nguyên Lý gật đầu, nói :

- Nguyên Lý đổi thành phúc Thiện ... thì rất tốt !

Cả hai vui vẻ, sửa soạn hành trang xuống núi. Lúc đang cất dọn hành lý, Phúc Thiện bỗng trao cho Phúc Chân chiếc hộp vàng mà nói :

- Nay đã là anh em sinh tử với nhau. Tiểu đệ nhờ hiền huynh giữ gìn báu vật này. Đây là gia bảo của dòng họ Chu đó.

Phúc Chân cầm chiếc hộp mạ vàng chung quanh cẩn ngọc óng ánh vuông vức khá nặng hỏi :

- Trong hộp đựng vật gì thế ?

Phúc Thiện đáp :

- Hộp này là hộp đựng ấn truyền quốc của Đại Minh Hồng Võ Chu Nguyên tổ phụ đấy.

Phúc Chân sững sờ :

- Thế ra cái ấn truyền quốc ngọc tỷ nhà Đại Minh mà Mãn Thanh lấy được là ấn giả hay thật ?

Phúc Thiện cười cay đắng :

- Bọn Mãn Thanh cướp nước chế ra cái ấn truyền quốc ngọc tỷ giả thác là lấy được của họ Chu chúng tôi. Thật sự truyền quốc ngọc tỷ của Đại Minh ở trong tay hiền huynh đó Mai sau, nếu tiểu đệ có mệnh hệ gì, xin đại huynh vì nghĩa cả mà trao nó cho người xứng đáng để khôi phục cơ đồ Hán tộc thì tiểu đệ lấy làm mãn nguyện lắm.

Phúc Chân thất sắc nói :

- Việc này rất can hệ ! Tiểu huynh không dám đảm đương. Và lại, việc giữ ấn truyền quốc gia đâu phải là việc giữ một vật bình thường. E rồi giang hồ sẽ vì tranh nó mà sanh ra gió tanh mưa máu, rối loạn bốn phương trời, tai họa sẽ đến cho khách võ lâm không biết đâu mà lường được !

Nói rồi hai tay nâng hộp vàng trao lại cho Chu Nguyên Lý tức Phúc Thiện, nhưng phúc Thiện lắc đầu :

- Dù sao thì người trong hoàng tộc nhà Minh vẫn có kẻ cũng từng biết tiểu đệ còn sống đến nay. Tiểu đệ tuy sẽ cải trang mặc áo the thâm, đội mũ người phương Nam nhưng vóc dáng cũng khó thay đổi ấn ngọc tỷ này dù có biểu hẩn cho đại huynh cũng còn xứng đáng hơn là để lọt vào tay bọn bất nhân bất nghĩa.

Mong rằng đại huynh sẽ giữ cho tiểu đệ để tiểu đệ an lòng.

Phúc Chân nói :

- Tiểu huynh đã muốn tránh cuộc tranh giành với mọi người, có đâu lại muốn giữ báu vật làm chi ?

Phúc Thiện chưa chịu thua :

- Có một người trong Thiên Địa Hội trước kia là tôi thân của Minh triều nay đổi tên là Mạc Thiên Tứ trôi dạt sang nước Nam từ lâu, đại huynh có thể trao cho người ấy. Hiềm vì Thiên Tứ còn quá trẻ e chưa đủ sức giữ ngọc ấn ... Đại huynh hãy vì nghĩa cả giữ tạm một thời gian rồi xem ai xứng đáng trong hội kín những người "phản Thanh phục Minh" mà trao lại giữ tiểu đệ.

Phúc Chân nghe Phúc Thiện nói đã cạn lời đành phải cất chiếc hộp vàng vào bọc và đeo bên mình luôn. Tuy vậy, chàng cũng còn ngậm ngùi than dài một câu :

- Việc hệ lụy trong đời không tìm mà gặp ... âu cũng là định mệnh trớ trêu thật !

Rồi vừa đi xuống núi vừa ngẫm nghĩ :

"Nếu ta lấy những mảnh hoa tiên, đóng ấn vàng vào đó rồi truyền hịch đi bốn phương cuộc khởi loạn chống Mãn Thanh chắc sẽ dấy lên khắp nơi và vô cùng phấn khởi ..." nhưng rồi chàng lại nghĩ :

"Nhà Minh từ ngày Trương Phụ sang nước Nam làm nhiều điều bạo ngược đối với nhân dân ta. Nếu để cho nhà Minh quật khởi được, dòng Hán tộc sẽ bành trướng sang nước Nam gấp nghìn lần Mãn Thanh.

Thà là để người Thanh trị người Hán còn có ích cho quốc gia dân tộc hơn ...

nếu Nguyễn Huệ biết được điều đó chắc là sau trận đánh với quân Thanh, Nguyễn Huệ sẽ phải nghị hòa với nhà Thanh thì mới giữ yên được nước." Nghĩ rồi bèn yên tâm giữ gìn ngọc tỷ của Chu Nguyên Chương truyền lại. Tuy nhiên không vì thế mà chàng thù ghét Chu Nguyên Lý mà trái lại, rất thông cảm xót xa cho người trong cuộc.

Xuống khỏi Tây Phong Lãnh họ đã về đến địa hạt Cao Bằng và Lạng Sơn.

Đêm xuống, họ theo nguồn sông Tây Giang để tìm Phụng Trì. Lúc này đã gần Tết Nguyên đán, trời đang ở mùa đông rải cái lạnh xuống khắp cả vùng núi non trùng điệp mặc dù vậy vì là giữa tháng chạp nên sương khói cũng không che khuất được vầng trăng sáng vằng vặc bên sông.

Phúc Chân và Phúc Thiện tìm được một chiếc ghe nhỏ, họ thả cho nó xuôi về hạ lưu sông Tây Giang. Khi ghé dừng lại trên bến cũ, cắm sào bên hàng lau sậy mọc um tùm, Phúc Chân mới nói :

- Ngày trước cũng vào một đêm trăng, tiểu huynh đàn tỳ bà đến nửa khúc Phụng cầu Hoàng thì ngưng vì việc xảy ra cho Mạc Thiên Hùng. Rồi sau gây thêm một đoạn lại tới việc nàng Phụng Trì. Sao mà tiếng đàn lại đem đến nhiều tai họa đến thế ! Đến nay, Phụng Trì đã biệt tăm mà chiếc tỳ bà cũng mất theo nàng ... Tiểu huynh có nghe Phụng Trì đã ra khỏi Thanh cung trở về Quảng Tây. Có thể nàng sẽ trở lại chốn này nếu nàng còn nghĩ nhớ đến tiểu huynh ...

Vừa chưa dứt câu bỗng trên thượng lưu dòng Tây Giang có một chiếc thuyền lớn ào ào chèo nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chu Nguyên Lý Lộ Tông Tích

Nguyên đại ca ! Thuyền này thuộc loại chiến thuyền của bọn Tàu ô.

Chúng lướt cực nhanh đến ta kia !

Phúc Chân cả kinh nói :

- Mau mau cho ghe của ta lui vào cù lao. Chúng muốn đụng tan xác ghe ta đó !

Hai người vội nhỏ sào cho ghe nhỏ sấn nhanh vào cù lao, lúc đó chiếc thuyền Tàu ô đã đến nơi, suýt nữa đụng bể ghe. Nó dừng lại cách xa bãi một sải nước vì sợ mắc cạn. Còn Phúc Chân và Phúc Thiện thì nhảy vút lên bờ. Trên thuyền lô nhô đám thủy thủ mặc toàn đồ đen cũng như màu cờ và màu thuyền chiến của họ.

Phúc Chân nói :

- Giặc Tàu ô do Tây Sơn yểm trợ, phong tất cả là mười hai Tổng binh cho bọn chỉ huy của chúng. Trước đây chúng đánh phá vùng bờ Trung Quốc, nay lại đến tận vùng bình nguyên thì quả là liều lĩnh thật.

Phúc Thiện nói :

- Bọn Thanh đã chiếm cứ Thăng Long, Tôn Sĩ Nghị đóng cung tại Tây Long cũng như đại ca nói. Thế mà quân Lê lẫn quân Thanh không kiểm soát được Bắc Hà để bọn Tàu Ô hoạt động như vậy thật là dùng binh còn kém lắm vậy?

Cả hai đang trò chuyện thì trên chiếc thuyền Tàu ô nhảy xuống ba đại hán cỡi trần trùng trục, lưng đeo đao ngắn, thắt khăn đen ngang trán, thắt vuông vải đen ngang bụng, tướng mạo rất dữ tợn. Chúng bước thẳng về phía hai người và nói :

- Khinh chào đại công tử Chu !

Phúc Thiện tái mặt lắp bắp hỏi :

- Ai là công tử Chu ?

- Chính người này.

Một tên vừa nói vừa làm lễ ra mắt và tiếp :

- Nay Tổng binh Tần Hùng đến đây, mong được hội kiến cùng đại công tử.

Phúc Thiện xua tay :

- Các người đã làm rồi.

Ngay lúc ấy trên ghe có người nhảy như con én đáp xuống bên cạnh họ.

Người ấy lưng hùm vai cọt tiếng nói như chuông rền :

- Kính chào đại công tử ! Chúng tôi theo đại công tử từ Tây Phong Lãnh đến đây . Ngày nay quân Thanh vào nước Nam, khắp nơi phong trào "Phản Thanh phục Minh" đều theo về Tây Sơn chống giặc Thanh, có lẽ vì thế mà đại công tử rời Bát Trận đồ, xuống núi về với Tây Sơn ?

Phúc Thiện còn ấp úng chưa biết nói sao thì hần tiếp:

- Tôi là Tổng binh Tần Hùng mang quân thủy bộ đến đây mong rước đại công tử về Biện Sơn để gặp đại tướng Ngô Văn Sở và Ngô Thời Nhiệm bàn định việc lớn. Đây là cơ hội duy nhất cho nhà Minh chúng ta khôi phục giang sơn.

Phúc Thiện đành cầu cứu Phúc Chân :

- Thế nào đại huynh ?

Phúc Chân cũng không biết nói sao. Chàng yên lặng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Anh em ta gặp nhau đến đây chắc mỗi người phải chia mỗi ngã. Sự nghiệp tổ tông không lẽ bỏ ngoài tai ? Và lại họ cần có hiền đệ để nêu cao danh nghĩa chống giặc Thanh. Tiểu huynh nghĩ là hiền đệ nên theo Tần Hùng về núi Biện Sơn ngay.

Phúc Thiện trầm ngâm rồi bồi hồi nói :

- Vâng lệnh đại ca, xin giã biệt. Tuy nhiên đệ xét thời và thế thì chắc cũng là chuyện về rấn thêm chân thôi chứ chẳng nên gì đâu.

Phúc Chân an ủi :

- Gặp lúc phục nghiệp tổ tông thì cũng nên vùng vẫy kéo phí một đời. Thời, hiền đệ cầm lấy túi hành trang này mà lên đường.

Biết Phúc Chân cố ý trao túi đựng ngọc tỷ, Phúc Thiện đưa mắt lạng lẽ nhìn Phúc Chân :

- Nay chưa biết thời thế ra sao. Đại huynh hãy giữ hộ tiểu đệ chiếc túi này.

Để về sau mình bạch sẽ hay. Tiểu đệ nay đơn độc vào đất Tây Sơn, không cần hành trang gì cả Mong sau này anh em mình gặp lại. Nếu đại huynh có rảnh cũng nên đến Biện Sơn một chuyến, tiểu đệ mong nhớ lắm đấy.

Phúc Chân đành nói :

- Hành lý ... thì tiểu huynh tạm giữ cho hiền đệ, nhưng đất lạ quê người khá nên cẩn thận. Thiên Địa Hội đang giúp Tây Sơn rất gấp bó, còn Mạc Thiên Tứ thì về với nhà Cự Nguyễn ở tận phương Nam ... có lẽ nếu tiện dịp, tiểu huynh sẽ tìm đến đó thăm người rồi ra sao sẽ đình liệu.

Phúc Thiện nói với rần Hùng :

- Nay vì cơ nghiệp tiền đế ta theo về với Tây Sơn, nhưng liệu Tây Sơn đối xử thế nào ?

Tần Hùng cung kính nói :

- Tây Sơn Nguyễn Huệ là người trọng nghĩa, biết chiêu hiền đãi sĩ và hết lòng ủng hộ phong trào phản Thanh phục Minh của các nhóm Thiên Địa Hội, Bạch Liên Giáo. Đại công tử theo về sẽ được trọng dụng. Chính Ngô Thời Nhiệm đã nhờ chúng tôi tìm kiếm đại công tử lâu rồi.

Phúc Chân tìm lời khích lệ :

- Anh hùng gặp thời như rồng vượt càn lên mây chớ nên thoái chí. Hãy vững dạ, tiểu huynh sẽ luôn luôn có mặt trong những lúc hiền đệ lâm nguy, đừng e sợ gì cả.

Rồi đó Phúc Thiện cùng bọn Tàu Ô chào từ giả Phúc Chân. Nhìn theo bóng người bạn mới, Phúc Chân cũng thấy lòng lưu luyến buồn buồn ...

Đội chiến thuyền Tàu ô đã đi xa rồi, Phúc Chân cũng xô ghe ra giữa dòng nước đi một đôi rồi chèo chống sào cho ghe vào bờ. Đây là nơi chàng đã nhiều lần đậu ghe bên sông vì trên bờ có một xóm chài quen thuộc chàng vẫn thường ghé mua sắm các vật dụng cần thiết.

Đang lúi húi buộc dây giữ ghe, chợt Phúc Chân thấy trên bến đi lại ba người ăn mặc theo lối đạo sĩ Tây Tạng và võ sĩ đạo Thần Cung miếu Phù Tang ...

Nhìn thái độ bọn người này, Phúc Chân biết họ có ý gặp chàng. Họ dừng lại gọi lớn :

- Tên tiểu tử ! hãy lại đây cho tụi ta hỏi t!

Phúc Chân đoán có việc gì không lành. Bọn đạo nhân này thường đi làm nghề dạy võ thuật và tà thuật cho các vương tôn công tử, cả các bậc vương hầu và cả đến các vị Hoàng đế nhà Thanh từ Khang Hi, Ung Chính đến Càn Long ...

Họ rất có uy quyền, đứng vào hạng tôn sư của giới quý tộc nhà Thanh.

Nay Tôn Sĩ Nghị sang Thăng Long tất nhiên có bọn pháp sư võ đạo này theo để hộ vệ và cả làm quân sư nữa.

Nhưng chỉ nghĩ thoáng qua thôi, Phúc Chân vẫn tiến tới:

- Các vị là ai và hỏi tôi có việc gì ?

Một đạo nhân lên tiếng :

- Ta là Huyền Đức đạo nhân muốn hỏi người một việc.

- Việc gì ?

- Có phải người từ Bát Trận đồ ở Tây Phong Lãnh xuống đến đây ?

Phúc Chân nhìn thẳng mặt đối phương nói :

- Đúng ! Ta từ nơi ấy đến.

- Người đi cùng một tên hậu duệ Chu Nguyên Chương phải không ?

- Không ! Có lẽ đó là gã tiểu ở Tây Phong Lãnh ...

Mấy tên đạo sĩ cười hô hô :

- Láo khoét ! Người lừa bọn ta sao được ! Tên họ Chu định chôn sống mình ở ngọn Tây Phong, nay thấy bọn tôn Nguyễn đang sống với nhà Thanh nên vội vàng xuống núi mong gây dựng lại cơ đồ. Nó trốn đâu rồi, hãy nói thật cho chúng ta biết ...

Ta không biết ...

Một tên Lạt Ma Tây Tạng có vẻ nhận ra Phúc Chân nên nói :

- Tên này từng gặp bọn Bạch Liên Giáo Tứ Xuyên Đại Phúc, Huyền Nham ...

Ta nghe hán đi tàn con gái đẹp nào đó.

Rồi quay lại, hán nói với Phúc Chân :

- Chúng ta biết người đang đi tìm Phụng Trì. Bây giờ chúng ta có quyền trao đổi vì Phụng Trì đang nằm trong tay chúng ta tại Tây Long cung, hãy chỉ rõ hà tung của Chu Nguyên Lý, chúng ta sẽ trao trả Phụng Trì ...

Phúc Chân thăm hỏi :

- Về Chu Nguyên Lý quả thật ta không biết, nhưng còn Phụng Trì ta cũng không tin nàng ở Tây Long cung.

- Ha ha ! Tin hay không thì mặc người thôi, nhưng Phụng Trì đã bị bắt trong khi đang lẩn quẩn trên bờ Tây Giang và hiện đang bị nhốt trong đại bản doanh của Tôn Tổng binh. Nếu muốn cứu nàng hãy đến đó mà cứu.

Nghe tin Phụng Trì bị bắt, Phúc Chân đã díu thấy tức giận hùng lên nhưng vì tin tức về nàng liệu nằm trong tay bọn đạo sĩ này nên đành nhịn nhục để dò hỏi tiếp. Chàng bèn nói khích :

- Phụng Trì võ nghệ cao cường lại có thanh "Bạch Quang kiếm" các người làm gì được mà hòng gạt ta ?

Tên đạo sĩ cười vang :

- Ha ha ! tên này ngu xuẩn thật ! Lần trước bọn hão hán đã bắt được nàng trong tay người, lần này nàng một mình, chỉ cần một mẹo nhỏ là tóm được ngay chứ có khó gì ?

Đột nhiên, ngay lúc ấy một giọng trong trẻo cất lên trong tán cây cổ thụ bên sông gần đó :

- Bọn đạo sĩ gian tà kia ! Đừng có vọng ngữ ! Có ta đây, bị bắt bao giờ ?

Vừa dứt tiếng, từ trên tán cây một nữ nhân đẹp như tiên nữ nhảy vút xuống.

Trong nháy mắt nàng đã ở cạnh Phúc Chân :

- Đại huynh ơi ! Chớ nghe bọn dối trá này. Có tiểu muội chờ chàng ở đây đã lâu !

Bọn đạo sĩ giật mình, sau đó cười toáng lên :

- Ha ha ! Chúng ta ngỡ chỉ tóm được một tên ai ngờ quãng mề lưới này lại được cả đám cá to ! Này Phụng Trì cô nương ơi ! Đức Hoàng đế đã ân cần như thế mà còn trốn đi khiến người nổi giận giáng chỉ cho Tôn Sĩ Nghị làm cỏ cả dân Nam đấy ! Vậy nếu muốn yên dân lợi nước nàng mau mau theo ta trở về Yên Kinh. Mọi người vẫn ở điện Tập Hiền chờ nàng trở lại ...

Phúc Chân đã gặp được Phụng Trì, chàng cảm thấy phấn chấn hẳn lên bèn rút kiếm khỏi vỏ ra, nạt :

- Bọn xuẩn động kia ! Mau mau rút khỏi bến Tây Giang này ! Lần này ta tha mạng cho lũ cho các người!

Cả ba tên đạo sĩ cũng đã tuốt sẵn binh khí còn tên võ sĩ đạo Phù Tang tên là Sài Điện Thực múa thanh trường kiếm về hướng Phúc Chân quát :

- Man tặc Phúc Chân ! Hãy coi cho rõ kiếm đạo của Thần Cung miếu Phù Tang ...

Vừa nói vừa ngậm vận công lực lên hai bàn tay từ từ đưa guom lên khỏi đầu, toàn thân khí thế bốc lên ngùn ngụt.

Phúc Chân biết lần này chàng đụng độ với một võ công kiếm đạo lợi hại.

Chàng chưa hề giao đấu với kiếm gia Phù Tang nhưng đã nghe nói là kiếm đạo Phù Tang vô cùng ác liệt, bọn võ lâm Mãn Châu và Trung Nguyên thường tỏ ra sợ hãi khi chạm trán với họ. Phúc Chân định đối phó thì Phụng Trì đã rút thanh Bạch Quang kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm loé ngời đạo bạch quang xông thẳng đến Sài Điện Thực mà Phóng kiếm đánh tới .

Thế kiếm đầu tiên chỉ là dò xét hư thực nội lực của Sài Điện Thực mà thôi, nên mũi kiếm vừa chênh chếch tung ra chưa đến yết hầu Sài Điện Thực, nàng đã rùng bộ xuống hạ tấn và đổi thành một thế "phật thảo tầm xa" chém lia vào cổ chân đối phương. Sài Điện Thực không đỡ cũng không nhảy tránh. Hẳn hét lên một tiếng khùng khiếp làm chấn động cả đêm trường.

Tiếng hét dễ sợ khiến cho đường kiếm của Phụng Trì bỗng nhiên run lên, lao đảo và ngừng hẳn lại. Lúc đó thanh guom võ sĩ đạo từ trên nhanh như điện chớp chém bổ xuống. Cả đấu trường sững lại, bàng hoàng vì thấy Sài Điện Thực đã dùng tiếng hét "sur từ hồng phá vỡ kinh mạch đối phương rồi mới sử dụng kiếm đạo của mình.

Đến cả Huyền Đức đạo nhân và tên Ban Thiên Lạt Ma Tây Tạng cũng không ngờ.

Phụng Trì trong một phút kinh hoàng, đạo Bạch Quang kiếm dừng lại thì nhát kiếm của Sài Điện Thực đã xuống tới đỉnh đầu nàng.

Chợt một tiếng Hự" như cộp rỗng vang lên, rồi chỉ thấy toàn thân Phúc Chân bay vèo đến, ngọn song long cước tung ra đá trúng vào cổ tay Sài Điện Thực rồi tiếp theo thế đánh Song long xuất hải của võ lâm đất Việt núi Hồng tạt sang đánh bật ngược vào huyệt huyền cơ của đối phương thật thần tốc.

Sài Điện Thực rú lên một tiếng, ôm cổ họng lùi lại, sùi bọt mép thét vang dậy và phóng kiếm tràn chém vào Phúc Chân. Chát ! Chát ! Chát ! Ba thế guom lợi hại của Sài Điện Thực đều bị kiếm báu của Phúc Chân chặn cản lại.Chàng điềm tĩnh như núi trước sự giãy giụa thê thảm của tên kiếm sĩ Phù Tang, chàng nói :

- Ta đã nhường cho người khỏi thế công đến ba lần.Nay hãy chuẩn bị mà chặn đường kiếm của ta đây !

Nhưng Sài Điện Thực đã cúi đầu như tạ tội, kéo tay phất một cái dứt guom vào vỏ rồi đặt hai tay lên hai đùi, lưng gập xuống :

- Kiếm pháp của nước Nam quả là siêu phàm, tiểu đệ xin bái phục.

Phúc Chân cũng tra guom vào vỏ lẳng lặng đứng nhìn hẳn không nói một lời.

Chàng quay lại nắm lấy tay Phụng Trì kéo ra khỏi vòng chiến và cùng bỏ về phía bờ sông. Hai người đến một con thuyền nhỏ đậu sẵn trên bến Tây Giang. Phúc Chân dịu dàng nói với Phụng Trì :

- Chúng ta đi hết quãng sông này em nhé.

Phụng Trì lặng lẽ không đáp, gương mặt nàng lộ vẻ u buồn. Phúc Chân an ủi :

- Vừa rồi vì mãi đuổi theo kẻ địch để lỡ xảy ra việc tai biến cho hiền muội, xin hiền muội tha lỗi cho tiểu huynh.Chẳng hay hiền muội còn giữ chiếc đàn tỳ bà kia không?

Phụng Trì ngồi bên khoang thuyền nhìn xa xăm hồi tưởng lại lúc còn ở nơi Tập Hiền điện :

- Nghe người thái giám già nói chiếc đàn ngọc ấy còn đang để trong kho báu của vua Càn Long.

Phúc Chân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Hiện nay tiểu huynh có giữ một báu vật chi cần trao đổi với Càn Long thì sẽ thu hồi được chiếc đàn tỳ bà ấy.

Nhưng tiếc rằng báu vật lại không thuộc quyền sở hữu của mình.

Phượng Tri lấy làm lạ hỏi dồn :

- Vậy báu vật ấy của ai ? Và đó là vật gì ?

Phúc Chân đành đáp :

- Đó là viên ngọc tỳ truyền quốc của Đại Minh Hồng Võ Chu Nguyên Chương truyền lại đến nay. Tiểu huynh được một hậu duệ họ Chu gửi gắm, chưa biết sử dụng thế không phải. Hiện muội có nghe đến họ Mạc Cửu hay không?

Phượng Tri lắc đầu :

- Tiểu muội chưa nghe đến họ Mạc này, có liên quan gì đến Mạc Kính Cung ở Cao Bằng hay không ?

Phúc Chân nói :

- Có lẽ không.

- Tại sao nhân huynh biết ?

- Dòng họ này từ Tứ Xuyên đến Vân Nam, Phúc Kiến rồi bị nhà Thanh đánh đuổi phải chạy sang vùng Hà Tiên ở tận phương Nam nước ta, vùng này có nhiều núi non, eo vịnh đẹp như chốn thần tiên và hùng tráng hơn cả hồ Động Đình của Trung Quốc. Hay chúng ta đi về đó tìm họ Mạc thử xem ?

Phượng Tri tỏ dấu mệt mỏi, ưu tư nói :

- Chuyện của mình đã đầy khó khăn, đây thêm vào việc của người càng thêm phiền não. Theo tiểu muội thì đại huynh nên gửi viên ngọc tỳ lại cho chủ họ Chu của nó.

- Người ấy đã quyết tâm trao cho tiểu huynh để đi vào cuộc sinh tử của sứ mệnh thiêng liêng dòng họ nhà Chu. Bây giờ có lẽ người đã về đến núi Tam Điệp rồi ...

Nhắc đến Tam Điệp, Phượng Tri bỗng cau mày :

- Tiểu muội chắc phải về lại để gặp tướng phụ và tướng quân Ngô Văn Sở để phục lệnh. Chắc lần không thoát khỏi ngục hình.

Phúc Chân nói :

- Hiện muội biết điều ấy khó khăn, trở về làm chi. Nay sông nước hữu tình, ta ngao du sơn thủy bên nhau há lại không thích hơn sao ?

Phượng Tri lắc đầu :

- Tiểu muội đã đi quá xa bờ bến của đạo lý làm người rồi. Tình cảm chẳng khác nào con thuyền ra khơi mãi, biết nó sẽ ghé lại bến bờ nào ?

Phúc Chân cười nói :

- Cõi tiêu dao của con người cốt ở chỗ ấy, đạo lý mà làm gì ?

Phượng Tri đáp :

- Không phải vậy đâu ! Con người còn có gia đình cha mẹ anh em, có tổ quốc dân tộc và nước Nam. Nay giặc thù xâm lược, há nỡ bỏ gia đình, dân tộc đi vào cõi nhàn dật ngao du riêng bản thân mình thì sao cho hợp lẽ làm người.

Phúc Chân nói :

- Hiện muội có vẻ còn hoang mang lắm phải không ?

- Vâng ! Hiện nay tiểu muội rất lo âu. Quên lời giáo huấn của cha và Ngô tướng quân rong ruổi theo chàng làm tiểu muội tự thấy lạ lẫm cho mình Nói rồi đưa đôi mắt đẹp u buồn nhìn Phúc Chân một cách thâm lương vô hạn.

Phúc Chân cầm tay nàng, âu yếm nói:

- Trời đêm lạnh lẽo, tay hiện muội lạnh giá thế này, ta hãy vào khoang thuyền uống trà cho ấm kéo nhiễm hàn sinh bệnh.

Chàng cầm chặt con sào xuống chỗ nước cạn cùng Phượng Tri vào trong khoang thuyền.

Bên ngoài, dòng nước lặng lẽ trôi xuôi, con thuyền nhấp nhô trên những làn sóng biếc nhỏ nhỏ lấp xấp va vào hai bên be thuyền như những cái vỗ về, ấp yêu của dòng sông tình ái đối với người yêu nhỏ nhỏ xinh xinh. Vài ba cánh vạc ăn đêm bay ngang trời sương lạnh, để lại khoảng không gian những tiếng kêu như muốn đùa nghịch cùng sự tịch mịch của bờ bến mông muội nào.

Phúc Chân nhìn vẻ thiên kiều bá mỵ của nàng trong đêm dưới ánh sáng của ngọn lửa bập bùng trên bếp gần sau lái thuyền. Phụng Trì đã ngủ yên. Phúc Chân không muốn phá giấc ngủ của nàng. Nhưng chàng vẫn không buồn ngủ.

Chàng thấy Phụng Trì đã ngủ say bèn lấy túi hành lý, lôi ra chiếc hộp vàng giờ báu vật ngọc tỷ của nhà Minh ra xem. Sắc ngọn đỏ rực trên núm chạm thành một con rồng những hàng chữ cổ triện vừa kính cẩn vừa tinh vi đến nỗi Phúc Chân nghi hoặc không biết đây có phải do tay người thợ khéo nào đó làm ra hay đúng là do một "thiên mệnh bí mật nào đã đeo gót và ban xuống cho triều đại vua chúa kia ?

Chàng vừa xem ấn vừa nghĩ thầm :

"Cũng chỉ vì cái ấn ngọc này mà thiên hạ đổ máu đến giờ chưa dứt, âu là ta ném quách nó xuống dòng Tây Giang cho rồi.

Để cho kẻ khác đoạt lại gây thêm nhiều việc đổ máu chẳng ích gì. Và lại xét thấy số nhà Minh đã tàn. Xét lịch sử thì dòng họ này đã mang nợ máu quá nhiều cho dân nước Việt ...

Phúc Chân quả quyết bước ra ngoài khoang thuyền. Chàng ra ngoài khoang thì nghe dường như dưới nước song dọn, con thuyền dao động mạnh một cách khác thường. Phúc Chân biết là có kẻ rình lặn hụp gần bên be thuyền. Chàng vội rút ngọc tỷ vào túi. Xong chàng ngồi yên sau lái định tĩnh lắng nghe.

Một bàn tay to như hộ pháp nắm chặt vào mạn thuyền đu vút lên.

Chiếc thuyền nghiêng hẳn về một bên, rồi toàn thân một người như một con cá vượt vũ môn vọt lên đứng vững trên mũi thuyền.

Phúc Chân vẫn ngồi yên, nhưng thuyền chao động đã đánh thức Phụng Trì dậy, nàng gọi lớn :

- Phúc Chân ơi ! Chàng làm gì ngoài ấy ?

Nghe giọng Phụng Trì, người ấy cười gần :

- Thật giỏi cho con tiện tỳ mất nét, đã trao thân cho kẻ thù mau mau trở về chịu tội với Ngô tướng quân.

Người đó vừa dứt tiếng thì nghe trên bờ có tiếng gọi - Hoàng Hoa Bàng ! Người đã đến được trên thuyền rồi phải không ?

Thì ra đó là Hoàng Hoa Bàng và nghĩa sĩ Tây Sơn. Hoa Bàng đáp vọng lên bờ :

- Hãy án ngữ phía trên bờ. Lần này chớ để Nguyễn Phúc chạy thoát !

Lúc đó lại có một người to lớn chẳng thua Hoa Bàng cũng từ dưới nước nhảy vọt lên thuyền, khua đao nói :

- Ta biết thế nào chúng cũng đến đây. Chìm về tổ cũ mà, có đi đâu cho thoát.

Phụng Trì giật mình bước ra khoang thuyền. Người mới đến không ai khác hơn Bùi Trọng Sơn. Còn mấy kẻ trên bờ chắc là Lê Bối và Nguyễn Trường Nghĩa cùng đi với một đại cao thủ Tây Sơn là Mã Phi Hùng, người này vốn là bọn Thiên Địa Hội ở Quảng Đông sang theo đầu tướng Ngô Văn Sở để chống nhà Thanh, được tướng Sở rất tin dùng vì võ nghệ hần cao cường ...

Bùi Trọng Sơn gọi :

- Phụng Trì hiền muội ...

Phụng Trì vẫn đứng yên.

- Phụng Trì hiền muội ! Có nghe lời của ta không ?

Phụng Trì vẫn đứng như pho tượng đá.

- Hiền muội quên nghĩa trọng, theo đuổi một mối tình bất chính !

Phụng Trì cảm thấy xót xa đau khổ không biết biện bạch ra sao, nàng chỉ ú ớ.

- Tiểu muội ... tiểu muội ... ơ ơ ...

Bùi Trọng Sơn càng oán trách :

- Nợ nước thù nhà, quên cha phản chúa. Nàng có vui vẻ gì mà làm việc ấy cho đành ?

Phượng Trì chưa biết trả lời ra sao thì Phúc Chân đã cười lạt :

- Nhà ngươi lấy quyền hạn gì mà bắt bẻ ? Con người đã đến tuổi trưởng thành có quyền chọn cho mình một cuộc sống chứ.

Mã Phi Hùng nạt :

- Ta từ tỉnh Tứ Xuyên bên Trung Quốc mà còn nghe tiếng thom Nguyễn Huệ về đầu dưới trướng, bọn người ở nước Nam sao nói hồ đồ với vị anh hùng trong thiên hạ. Thôi Búi đại ca chớ nói nhiều, để tiểu đệ bắt quách chúng mang về Tam Điệp sơn trị tội.

Lê Bối cũng nói :

- Hiền muội nên về lại với chúa cũ, không nên sống đời gió bụi giang hồ như thế này. Vừa rồi bá phụ và Ngô tướng quân nghe tin hiền muội bị bắt đã cho người tìm khắp nước, đến cả Tây Long cung nơi đóng quân của Tôn Sĩ Nghị rồi lại nghe giải về Yên Kinh. Ngô tướng quân đã khổ công liên lạc với nhóm Thiên Địa Hội để quyết tìm cho ra hiền muội ...

Lời Lê Bối có vẻ thiết tha triu mến, không một câu trách cứ Phượng Trì khiến lòng nàng lại cảm thấy hối hận nao nao ...

Phúc Chân nạt :

- Các người về lại Tam Điệp bám với Ngô Văn Sở rằng:

hiện nay quân Thanh xâm lấn hãy dồn sức mà lo chống lại ngoại xâm, đừng mượn cớ chống Thanh mà ức hiếp bắt buộc mọi người phải cúi đầu trước quyền uy thống trị của Tây Sơn ...

Lê Bối nhìn Phượng Trì với mắt đầy đau khổ như van nài nàng hãy đồng ý quay về. Trong số nghĩa sĩ Tây Sơn, Lê Bối xấp xỉ tuổi nàng và tâm hồn cũng cởi mở rộng rãi đã dành tình cảm đẹp với nàng nhiều hơn hết. Thấy Phượng Trì vẫn còn lưỡng lự chưa dứt khoát, hấn đau khổ buông một câu than dài :

- Phượng Trì có nhớ nơi cũ chăng ? Hay quên cả người bạn chí thân của mình ?

Phúc Chân bỗng nói :

- Các người mau rời thuyền của ta. Một là ta không mời. Hai là Phượng Trì với ta đã giao du từ lâu rồi. Van gọi để làm gì ?

Phượng Trì đưa mắt nhìn khắp lượt rồi thu hết can đảm nàng nói :

Thôi các đại huynh hãy về đi ... Tiểu muội ngày nay không còn là tiểu muội ngày nào nữa ... Hãy để tiểu muội đi hết con đường gian nan ... mặc tình gió sương đau khổ ... cũng đành thôi !

Lê Bối đứng trên bờ la lớn lên :

- Đã gặp lại nơi này, hôm nay hiền muội không thể ra đi được nữa !

Phượng Trì khẽ mỉm cười :

- Con chim có tổ, con người có tông. Lễ nào tiểu muội chẳng bao giờ trở về với gia gia hay sao ? Các vị hãy cứ về trước, tiểu muội còn vài việc xong sẽ về sau.

Nguyễn Trường Nghĩa có vẻ cáu tiết nói :

- Lê huynh chớ đổ dành nài nỉ cho mệt lòng. Bất chúng đem về cho rồi.

Mã Phi Hùng chờ đôi co sết ruột tán đồng ngay :

- Phải đó, tóm cổ chúng cho xong !

Phúc Chân quay lại Phượng Trì :

- Có lẽ không thể nào tránh được cuộc giao chiến, hiền muội nên vào trong khoang thuyền để mặc tiểu huynh tự liệu.

Phượng Trì vẫn không nhúc nhích.

Phúc Chân hét lớn :

- Bọn võ sĩ Tây Sơn hãy lên tất cả đây mà bắt ta !

Tây Sơn trên bờ không đợi Phúc Chân dứt tiếng liền cả bọn nhảy vọt xuống thuyền.

Phúc Chân như một con én liệng nhảy vào đến rút phất chiếc sào dài đưa thuyền ra giữa dòng nước Tây Giang đang cuộn cuộn chảy.

Sóng bủa ì oạp và bỗng nhiên đất trời bờ bến như tối sầm lại báo hiệu một trận cuồng phong sắp đến. Thuyền vọt ra xa, lao đảo dữ dội lật úp sang một bên.

Phượng Trì chỉ kịp la lên một tiếng thất thanh rồi biến mất trong sóng nước Tây Giang. Nàng hôn mê không biết bao lâu đến lúc chợt nghe bên tai có tiếng mơ hồ gọi :

Hiền muội ơi, hiền muội hãy tỉnh lại !

Phượng Trì khẽ hé mắt nhìn lơ lảo chung quanh rồi mê hoảng kêu lên :

- Đây có phải là Tập Hiền điện chăng ?

Phúc Chân ngồi bên nàng cúi đầu xuống nói khẽ :

- Không phải đâu hiền muội ơi. Đây là đền thờ tổ phụ chúng tôi ở Côn Sơn, tiểu huynh đã đưa nàng đến đây trong ba ngày đêm nàng hôn mê đấy.

Phượng Trì gượng ngồi lên nhưng nàng choáng váng rồi ngã ngửa xuống.

Phúc Chân đã đỡ sẵn, từ từ đỡ nàng dậy nói :

- Ở đây tuy gần Thăng Long thành nhưng hoang vắng nên bọn nhà Thanh và cả Tây Sơn cũng ít khi dòm ngó đến. Nàng hãy yên tâm mà thith dưỡng ...

SÓNG GIÓ KÉO ĐẾN CÔN SƠN Sau khi bị Phúc Chân nhận chìm thuyền rồi mang Phượng Trì thoát khỏi bến Tây Giang nghĩa sĩ Tây Sơn bị sóng nước cuốn trôi đi thật xa mới mon men lên bờ được mà trở về Thăng Long:

Nhắc lại sau khi cùng Chu Nguyên Lý ra đi, bọn Thiên Địa Hội đã tìm biết được Phúc Chân đang giữ được ngọc tỷ của nhà Minh. Chúng lập tức báo tin cho Lý Tài lúc này là lãnh tụ của Thiên Địa Hội đeo theo Nguyễn ánh ở Gia Định, Lý Tài bèn tụ hội tất cả các võ sĩ Thiên Địa Hội lại mà bàn bạc tìm đủ mưu chước, truy tầm cho ra Phúc Chân, Phượng Trì để đoạt lại truyền quốc ngọc tỷ.

Tại thành Trấn Biên Lý Tài ngồi trên ghế bọc da hổ. Thiên Địa Hội là bọn lúc thì theo họ Nguyễn chống Tây Sơn lúc lại theo Tây Sơn chống Nguyễn ở phương Nam:

Họ Lý ngắt ngừng nói với các tùy tướng :

- Nay Nguyễn Phúc Chân không theo Nguyễn Ánh không theo cả Nguyễn Huệ, cũng không theo nhà Thanh mà lại chiếm đoạt ngọc tỷ của Minh thế tổ như vậy hần mưu định gì đây ?

Võ Hồng, viên dũng tướng núi Côn Lôn nói :

- Dường như tên này có tính phiêu lưu, chỉ ưa tiêu dao với hào kiệt làm vui chứ không có ý đồ chi cả, cho nên hần không theo phe cánh nào mà thường sống trên sông dưới chợ, không dựa vào núi để cát cứ hùng trấn cùng các tay võ lâm mưu việc thiên hạ.

Lý Tài nói :

- Nay ta phái Võ Hồng đi với Lịch Đạo Sơn hai người cô lừng ra Phúc Chân đem viên ngọc tỷ về đây. Nếu cần thì cứ giết luôn hần đi cho tuyệt hậu hoạn.

Lịch Đạo Sơn nói :

- Tôi có tên đệ tử võ công đệ nhất nước Tây Hạ là Kim Nhất, hần có vợ là Kim Bà Bà. Cả hai người này nội công có thể phá vỡ núi bà, sức địch muôn người. Kim Bà Bà có chiếc thiết phiến ba tiêu, cây quạt sắt đã từng sát tướng đoạt thành, hiện nay có mặt trọng đoàn quân Tôn Sĩ Nghị nhưng hần đang theo tướng Sầm Nghi Đống dưỡng quân tại ngoại vì thành Thăng long Lý Tài cười nói :

- Nếu thế tướng quân nên đưa thư cho họ cùng mưu trừ Phúc Chân đoạt ngọc tỷ đem về dâng Nguyễn Ánh thì còn chi bằng. Đó là công trạng của bậc khai quốc công thần đó !

- Còn tên Chu Nguyên Lý thì sao ?

- Hần ta đã ra khỏi Bát Trận đồ theo nhóm đạo gia về Nam đến đảo Thổ Châu thì bị chìm thuyền ...

- Thế ra hần đã chết ?

Lý Tài gật gù :

- Kề sống sót báo lại với chúng ta, trước khi chết hần có nhắc tới viên ngọc tỷ do Phúc Chân giữ. Hần nhờ người Thiên Địa Hội cố gắng trao lại cho lãnh tụ đất Hà Tiên ...

Lịch Đạo Sơn nói :

- Vậy chúng ta phải đoạt được ngọc tỷ thì cơ đồ mới chắc nắm trong tay.

Lý Tài dặn dò :

- Võ nghệ Phụng Trì không phải tầm thường. Lại có Bạch Quang kiếm lợi hại thuật phi kiếm của ả chỉ có Ngự Nương và Lã Tử Nương của Thiếu Lâm tự biết được mà thôi. Còn tên Phúc Chân vào ra Bát Trận đồ như đi dạo. Hai tay này kết thành đôi kỳ hiệp đã lừng danh thiên hạ. Võ sĩ Tây Sơn mấy lần chạm trán đều không làm gì nổi. Đến các cao thủ Mãn Thanh và Thiên Địa Hội cũng chẳng chạm được cái gấu áo của hắn ...

Lịch Đạo Sơn gạt đi :

- Tướng quân quá khen người làm nhục nhục khí của ta. Phen này gặp Phúc Chân tôi quyết bắt hắn mang về đây cho tướng quân xem.

Lý Tài động viên :

- Vì ta rõ tài nghệ tướng quân và Võ Hồng nên mới cất cử đi tìm Phúc Chân chứ không dám sai các võ sĩ khác sợ hỏng việc. Các tướng hãy cố gắng đoạt ngọc tỷ mang về Gia Định cho ta càng sớm càng tốt, chớ để Tây Sơn chiếm được thì hỏng đại sự. Thôi các tướng sớm liệu lên đường.

Hắn còn dặn nhỏ :

- Nếu cần hãy hóa trang giả tông tích và tránh va chạm với quân Thanh lẫn Tây Sơn.

Võ Hồng vâng dạ :

- Chúng tôi sẽ tìm gặp vợ chồng Kim Nhất rồi tính sau.

- Tìm được Phúc Chân và Phụng Trì hãy nhớ rằng họ có Bạch Quang kiếm là thanh bảo kiếm đối địch áp đảo được Long Tuyền báu kiếm và Thái Dương kiếm của Xuyên Đảo Phương Tử nữa đó ...

Võ Hồng như chợt nhớ ra :

- Xưa kia Hồng Sơn nghĩa sĩ của Tây Sơn có thanh "Thiên Long bảo kiếm" từng tung hoành tại đất Trung Hoa như chỗ không người, không biết lâu nay đã biệt tích nơi đâu ?

Lịch Đạo Sơn đáp :

- Võ lâm có biết bao người với những binh khí lợi hại. Nghe nói Hồng Sơn tìm ra được "Chiêu Minh vương đạo" của tướng Trần Quang Khải đời Trần nên đã trao thanh kiếm quý cho Vũ Hùng. Vũ Hùng đang theo Nguyễn Tuyết, Nguyễn Lộc và Nguyễn Long, ba người lừng lẫy tài danh đã từng cầm ngọn cờ Tây Sơn tại tư dinh Tổng đốc Tôn Sĩ Nghị lúc còn ở Quảng Tây.

Lý Tài nói thêm :

- Nguyễn Tuyết hiện là Đô đốc thủy quân của Tây Sơn, hắn là bậc võ công đại tài được Kê Minh Sơn đạo sĩ tặng cho chiếc khăn mà võ lâm thiên hạ gọi là "Mao Từ Kỳ", mỗi lần rút ra không ai thoát chết được cả. Các ngươi nên cẩn thận ... Thôi, hãy ra lãnh lương tiền lên đường ngay đi, có gì cấp báo hãy dùng bỏ câu đưa về Gia Định ...

Về hai tay bộ tướng của Lý Tài này, Lịch Đạo Sơn là một võ sĩ của Phù Tang từng theo đoàn thương khách vào vùng Hà Tiên buôn bán, gặp dòng họ Mạc Cửu rồi được Lý Tài chiêu mộ làm bộ ba, tài nghệ hắn tuyệt luân, chưa ai thắng nổi nội lực kinh hồn của hắn bao giờ.

Còn Võ Hoàng là bộ hạ thân tín đã có lần cùng Lý Tài mưu đồ ở Yên Kinh suýt ám toán được vua Càn Long. Cả hai đều là những kẻ theo lược võ công ngoại hạng.

Đo nghe đồn đại hiện nay chưa ai có thể hạ thủ được Phúc Chân và Phụng Trì nên Lý Tài mới giao cho hai tên bộ tướng cao cường tâm phúc của mình nhiệm vụ mà y cho rằng hết sức hệ trọng là đoạt lại ấn ngọc tỷ truyền quốc, di vật của triều Minh để phô trương thanh thế cho công cuộc "phản Thanh phục Minh".

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gió Bão Côn Sơn

Kể lại chuyện Phúc Chân đưa Phụng Trì về dưỡng thương ở Côn Sơn, nàng lâm bệnh một thời gian vì thần kinh bị chấn động bởi những tai biến kinh hoàng trong thời gian vừa qua.

Qua hai tuần trắng, Phụng Trì đã gần như hoàn toàn hồi phục, mỗi ngày nàng đã có thể cùng Phúc Chân thao luyện võ công ngoài sân một tòa cổ miếu thờ đại thần Nguyễn Trãi.

Ngày nọ vừa tiết xuân ấm áp, hai người rủ nhau dạo xem phong cảnh xinh đẹp và hùng tráng của Côn Sơn.

Khi cùng nhau đến dưới chân đồi thông, họ dừng ngựa lại vì vừa nhận ra một đoàn người trên một cỗ xe ngựa ở chân đồi. Bọn người này mặc áo võ phục xanh đang quây quần ăn uống dưới bóng râm, trên thảm cỏ xanh mượt.

Cả hai chưa đến gần đã nghe tiếng gọi lớn từ cỗ xe vọng lại :

- Nguyễn Phúc Chân, Phụng Trì nhị vị ân huynh đi đâu thế này ! May mắn cho tiểu đệ cũng vừa đến đây !

Một người mặc áo xanh choàng khăn hồng bước về phía hai người. Phúc Chân bàng hoàng :

- Mạc Thiên Hùng đó phải không ? Hiên huynh đến đây làm chi ?

Mạc Thiên Hùng dang cánh tay còn lại như muốn ôm chầm lấy Phúc Chân :

- Quân Tây Sơn đã trốn chạy cả về Tam Điệp, đại quân của Tôn Sĩ Nghị đã chiếm đóng "Tây Long cung". Nay quân thần cũ của nhà Lê đang nổi lên khắp Bắc Hà, các nơi họ Mạc và họ Trịnh cũng đều khởi nghĩa, tiểu đệ chẳng lẽ khoanh tay mà ngồi nên am đến đây để mưu tính việc chiếm lại Thăng Long.

- Hiên huynh về Thăng Long bây giờ e bất lợi. Sao không dấy nghĩa binh ở Lạng Sơn Cao Bằng giữ thế hiểm trước có hay hơn không ?

Mạc Thiên Hùng vui vẻ nói :

- Tất nhiên là phải chiếm giữ nơi ấy rồi, nhưng tiểu đệ cần gặp vua Lê có việc hệ trọng.

Phụng Trì nghe câu chuyện bèn cất tiếng oanh vàng:

- Hiên huynh đi tìm vua Lê ở Thăng Long thành hà cớ lại đến nơi đây ?

Mạc Thiên Hùng cả cười :

- Tiểu đệ chỉ đi qua vãn cảnh hùng tráng của Côn Sơn một chút rồi sẽ tìm gặp vua Lê sau.

Phúc Chân nói :

- Muốn gặp Lê Chiêu Thống ngày nay đâu phải dễ. Hôm nay ngài đã ngự trên ngai vàng có đâu thêm tiếp bọn giang hồ thảo dã như bọn ta ?

Mạc Thiên Hùng vẫn cười ha hả :

- Ân huynh không biết dù sao đi nữa thì Chiêu Thống cũng chỉ ngồi đó mà thôi, dựa vào quân Tôn Sĩ Nghị để "đền ơn báo oán nhỏ mọn gây tiếng xấu khắp kinh thành. Lúc này là lúc cực loạn, vua thì giống bọn hát tuồng còn dân thì cúi đầu nô lệ.

Phúc Chân nghe nói ví von cũng bật cười :

- Dân tộc ta chịu tủi cực đã nhiều, nhưng không phải ai cũng như Chiêu Thống chịu cúi đầu cung phụng bọn giặc cướp ấy mãi đâu.

Mạc Thiên Hùng hỏi :

- Thế sao Nguyễn Huệ đang chiêu tập binh mã để diệt Thanh, ân huynh lại chẳng theo về giúp một tay ?

- Nguyễn Huệ thì cũng kể là anh hùng đấy. Bản chất ta là người chỉ thích tiêu dao ngày tháng, xem cuộc đời như một giấc mộng đẹp có nhiều lạc thú cần phải tận hưởng, rồi sau muốn ra sao thì ra.

Mạc Thiên Hùng định đáp gì đó bỗng nghe có tiếng võ ngựa phi nhanh tới, nhìn lại đã thấy một toán năm hảo hớn Tây Sơn. Phúc Chân kéo Phụng Trì :

- Hiên muội, chúng ta tránh mặt là hơn.

Cả hai lên ngựa bỏ đi vào khu rừng rậm rạp ở ngay đó.

Phụng Trì tò mò nói :

- Chúng ta nấp quanh đây xem họ xử trí với nhau ra sao.

Phúc Chân chiều ý nàng, gò ngựa lại nói :

- Năm dưng sĩ Tây Sơn này đã từng bị ta cho uống nước trên dòng Tây Giang ngày trước.

Phượng Trì nghe nhắc lại chuyện xưa cả thẹn, nàng nói có vẻ rầy rà :

- Họ uống nước sông thì ít, mà tiểu muối uống thì nhiều, thiếu chút nữa làm con ma da ở dưới đáy sông không biết đời nào mới ngoi lên bờ được. Suýt chút nữa lại mất cả thanh Bạch Quang kiếm và ấn ngọc nhà Minh ...

Hai người vừa leo lên một ngọn đồi cao núp dưới vòm lá cây rậm rạp quan sát bọn họ Mạc đối phó với nhóm võ sĩ Tây Sơn.

Nhóm Tây Sơn có Vũ Hùng với thanh Chiêu Minh vương đao" cùng đi với Lê Bối, Hoàng Hoa Bàng, Kim Nhất Kim Bà Bà, Võ Hồng, Lịch Đạo Sơn, Mã Phi Hùng tất cả tám người toàn những tay võ lâm đại cao thủ cả.

Lê Bối vì quyết tâm tìm cho ra Phượng Trì nên hấn ta xông xáo khắp nơi không quản ngại bất cứ khó khăn gian khổ nào để lòng cho được người con gái mà hấn đã thầm yêu trộm nhớ từ lâu. Đang thất vọng nên gặp bọn họ Mạc, Lê Bối trút giận gầm lên :

- Mạc Thiên Hùng ! Ngươi đã mất một cánh tay, còn cánh tay kia định muốn mất nốt hay sao mà vẫn mưu đồ chống chọi với nhà Tây Sơn ta ?

Mạc Thiên Hùng cũng nổi giận nạt lại :

- Tây Sơn tài cán gì mà khinh người như cỏ rác thế ! Nay ta từ Cao Bằng Lạng Sơn đến đây, bọn bây sẽ được ăn miếng trả miếng đầy đủ.

Ngày trước khi bị cụt một tay chạy về Cao Bằng, Mạc Thiên Hùng đã được một người Nùng tên Woòng Phắc Quấy là một tuyệt đại cao thủ tinh thông khắp hết các võ công thiên hạ nhất là môn phái Bạch Hạc chân truyền do Bạch Hạc thiền sư chân truyền, kinh công nhu quyền tuyệt kỹ nhất Trung Nguyên, các môn phái Bạch Mĩ, Côn Lôn, Thiếu Lâm, Võ Đang, Bạch Liên Giáo đến Thanh Thành Sơn Đông, Ngũ Mai, Thái Gia ... đều bái phục. Woòng Phắc Quấy bản tính điềm đạm, cao lớn nhưng mình gầy như hạc, rất ít nói và say mê tập luyện võ công từ lúc vừa lọt lòng mẹ. Phúc Chân cũng đã có lần gặp Woòng Phắc Quấy vượt sông Tây Giang bằng một bè cỏ khô nổi phênh trên mặt nước với môn "Thủy thượng phi", môn này hầu như chỉ còn một người ở phương Nam họ Lê Văn là được chân truyền. Môn này đầu tiên do Bồ Đề Đạt Ma Tây Tạng truyền qua Thiếu Thất Sơn (Tung Sơn Thiếu Lâm Tự) rồi sau đó lại thấy Bạch Hạc đạo sĩ dùng nó vượt hồ Động Đình cho đến Woòng Phắc Quấy vượt Tây Giang mà thôi.

Phúc Chân nhìn thấy trong bọn họ Mạc có cả Woòng Phắc Quấy liền nói với Phượng Trì :

- Nay họ Mạc có Woòng Phắc Quấy thì có thể làm chấn động giang hồ được ! Nhưng cũng chỉ có thể làm đến thế mà thôi chứ đâu đem chuyện hải hồ để xây dựng sự nghiệp như người anh hùng dân tộc Tây Sơn được.

Phượng Trì bàn :

- Tài nghệ như Woòng chắc sẽ áp đảo được võ sĩ Tây Sơn.

Phúc Chân đáp :

- Võ học Tây Sơn cũng lợi hại lắm, nó có hai phái là Nam và Bắc phái, Nam nhu và Bắc cương.

Phượng Trì hỏi :

- Tại sao Tây Sơn chia ra Nam và Bắc phái ?

- Tại sao thì sau này tiểu huynh sẽ nói, chỉ biết Nam phái thuộc nhu có "Bạch Vương Nhận" lãnh đạo, còn Bắc phái thì do các võ sĩ Tây Sơn dưới quyền lãnh đạo của ba anh em Nguyễn Huệ.

- Bạch Vương Nhận là ai vậy ?

- Là một nương tử anh hùng đã từng học võ Tiên với Nguyễn Huệ ở núi Tiên vùng đất Tây Sơn. Nàng có môn nhu công của Nam phái Tây Sơn nhận kỳ bí khôn cùng ...

Lúc này cục diện cục chiến đang diễn biến. Mạc Thiên Hùng định xông đến thì Woòng Phắc Quấy đã lướt ra nói:

- Việc đối phó với Tây Sơn để tiểu đệ ra tay, cần gì Mạc gia phải tốn công mệt sức.

Về phía Tây Sơn, Lịch Đạo Sơn cũng lướt ra nói :

- Quân Thanh lần cỡi, dòng họ Mạc ngày xưa đã từng áp bức vua Lê rồi lại phủ phục trước quần giặc cướp nước mình. Nay quân Thanh đến Mạc Thiên Hùng định theo Mãn Thanh chăng ?

Mạc Thiên Hùng nói :

- Ta nghe giọng nói các ngươi không phải là dân Nam, cách ăn mặc lại lượt thướt như là bọn Phù Tang tam đảo. Có phải bọn Thần đạo ở Thần Cung miếu từ Bắc Hải Đạo đưa người xuống đột nhập vào Tây Sơn để mưu đồ độc bá vô lâm chăng? Nhà ngươi hãy mau mau khai tên họ trước khi ta động thủ.

Lịch Đạo Sơn vung bàn tay to như hộ pháp cười nói, giọng ồ ồ như thác đổ :

- Ta chính là Lịch Đạo Sơn ở Bắc Hải Đạo đây ! Tài cán gì lũ người mà định chống Tây Sơn ?

Woòng Phắc Quấy quát lên :

- Hãy trở tài ta xem !

Lịch Đạo Sơn thấy trước mặt mình là một người mặc bạch bào, đi hài trắng, thắt lưng trắng cầm ngang thanh gươm bạc lấp lánh, tướng đi nhẹ nhàng như hạc bay, cốt cách rất thanh kỳ thì lấy làm lạ hỏi :

- Ngươi là người ở đâu sao lại đến với dòng họ phản chúa hại dân này mà không biết !

- Chớ có nói nhiều. Từ lâu đã nghe võ thuật Phù Tang hơn người, ta ước ao được tiếp chiến vài hiệp xem đúng hay sai.

Lịch Đạo Sơn lừ lừ tiến tới, hần đưa bàn tay chop lấy cổ tay Woòng Phắc Quấy định bẻ gãy xương nhưng Woòng đã quay bàn tay chop ngay lại hần.

Hai người, một to như hòn núi, một gầy như hạc cùng đứng yên không nhúc nhích. Hai bàn tay đều vận thần lực, gân cốt chuyển răng rắc, toàn thân Lịch Đạo Sơn như dồn sức lại cả vào bàn tay, còn Woòng Phắc Quấy cũng vận kinh lực ẩn mạnh vào cổ tay đối phương.

Cuộc trì sức theo lối cầm nã thủ càng lúc càng quyết liệt. Bên vòng ngoài cả phe đều vây quanh người của phe mình vừa coi cuộc đấu lực ghê gớm vừa hồi hộp lo âu.

Cả hai đối thủ đều không ngờ tới địch thủ của mình lại có thể có được nội công cao diệu đến vô cùng, càng lúc nội lực càng tuôn ra ào ạt như có những nguồn sức vô hình chuyển vào hai bàn tay của họ, không ai bẻ được tay đối phương và có vẻ cũng không có ai áp đảo được ai cả.

Bên Tây Sơn, Kim Nhất thấy thế bèn tìm cách ngăn trợ Lịch Đạo Sơn. Hần lừ lừ bước vào vòng chiến, đưa tay chop lấy bàn tay trái còn lại của Woòng Phắc Quấy. Woòng vẫn không nao núng. Hai tay vận kinh lực đối phó với hai cao thủ Tây Sơn, thế đứng của Woòng vẫn vững vàng như bàn thạch.

Đột nhiên Woòng hự lên một tiếng, hai cánh tay khảng khiu chột dao động lồi cả người hần như một chiếc chong chóng xoay từ từ. Càng lúc càng giống như chong chóng gặp gió mạnh càng quay hai đối phương nhanh hơn, cho đến một lúc sau cả hai người bị quay vòng nhanh vùng vut. Bên ngoài ban đầu còn trông rõ rồi càng sau càng mù mịt không ai thấy bóng cả ba người ra sao hết, chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù, cát bụi và cỏ cây quanh đây như bị một cơn trốt xoáy cực kỳ dữ dội bùng tung cả lên cao rải ra bốn phía. Cuối cùng người ta chỉ còn nghe tiếng thét, tiếng hậm hự, tiếng gầm vang dậy của ba người mà không ai có thể đoán được thắng bại ra sao cả.

Phúc Chân nói với Phượng Trì :

- Hiền muội xem lực của họ ghê gớm biết chừng nào!

Phượng Trì áy náy :

- Tất cả hai bọn này đến đây tất nhiên là đã để ý đến viên ngọc tỷ rồi chứ chẳng chơi. Theo tiểu muội, chúng ta nên đi nơi khác phải hơn.

Phúc Chân chột nẩy ra ý lạ :

- Bây giờ chúng ta đến viếng bọn Tôn Sĩ Nghị ở Tây Long cung xem chúng đang làm gì, mặc cho hai nhóm này giết nhau ở đây !

Hai người âm thầm xuống mé núi bên kia, ra rồi cho ngựa phi nước đại về hướng Thăng Long thành.

TÂY CUNG RỰC LỬA, CHIÊU THỐNG KINH HOÀN Hiền muội ơi !

- Gì thế đại huynh ?

- Chúng ta vào hoàng cung thăm Lê Chiêu Thống chơi đi!

- Đầu canh năm đêm qua Lê Chiêu Thống đã xử chặt chân mấy người trong hoàng tộc vì tội theo Tây Sơn, đã thế còn giết hại rất nhiều người chống lại việc rước voi về giày má tổ. Tội hần đáng để ta thăm trước lắm !

Phúc Chân nói tiếp :

- Chiêu Thống vừa hèn lại vừa ác và nhỏ mọn. Trả thù báo oán khắp cả kinh thành, đã đốt cháy cung điện chúa Trịnh khi xưa!

- Đó cũng vì bọn Lê Quỳnh xúi giục một phần. Nay chúng ta đột nhập vào điện Cần Chánh trước rồi sau đó vào vườn thượng uyển đến tầm cung xem hần ngự nơi nào mà cảnh cáo một phen.

Hai người vừa đến Càn Chánh, bỏ ngựa đi dọc theo bờ hoàng thành. Thấy có quân gia canh gác bên ngoài cổng thành khá đông, Phúc Chân nói :

- Chúng ta đi lối này không tiện, vậy mau đổi hướng kéo chúng sinh nghi để phòng. Hiền muội hãy chờ đây để tiểu huynh dò xem tên "U vương" này ở đâu trước đã.

Nói rồi men theo một tên quân cầm đèn lồng xách giáo dài đi qua. Một lúc đến chỗ có bóng tối, tên quân đưa cao ngọn đèn lên soi rọi như tìm kiếm vật gì rồi lại đi vào một ngõ khác hình như là một lối đi bí mật vào trong hoàng cung.

Phúc Chân ngoác tay cho Phụng Trì cùng tiến theo tên quân cầm đèn lồng. Thì ra đây là một tên nội giám từ một ca lâu tửu điểm ngoài hoàng cung ở Thăng Long đi vào. Dường như bọn cầm giáo đứng gác những nơi cổng hậu hoàng cung đều biết mặt hắn nên khi hắn đi qua đều đứng im không ngăn cản gì hết.

Phúc Chân thấy nội giám quan vừa đi qua một cánh cửa bí mật chỉ có duy nhất một tên quân cầm giáo canh giữ. Chàng bèn phóng nhanh tới, đưa tay ấn vào á huyết của hắn khiến tên này đứng tro ra không kêu được một tiếng.

Phụng Trì hất một cái, hắn té nhủi vào bóng tối rồi cả hai lướt qua cửa ấy đi theo tên nội giám vào trong.

Hết đường ngầm là gặp ngay một hồ bát giác và lầu nghinh xuân. Hai người theo tên nội giám được một lúc thì đến một cái đền rất kín đáo, quân gia cầm vũ khí canh gác rất đông.

Hai người lập tức núp vào bóng tối rồi nhảy tót lên nóc tòa chính điện nhìn xuống.

Dưới ánh đèn đuốc sáng rực, Lê Chiêu Thống đang chễm chệ trên long sàng, hai bên có ước mười tên võ sĩ đứng dàn ra, tên nào cũng cao lớn, râu ria dữ tợn.

Dưới thềm có một người bị trói nằm sấp, máu me nhuộm đỏ đầy mình.

Bấy giờ Chiêu Thống đang xét xử Lê Duy Cường là hoàng đệ của hắn đã theo Tây Sơn chống quân Thanh bị bắt ở Lạng Sơn vừa điệu về đến. Ngoài hoàng đệ, còn một số đông bị trói thúc kẻ bò nằm la liệt như những con vật sắp bị chọc tiết, đó là bọn tôi thân của Lê Duy Cận mà lúc Tây Sơn rút lui không chạy theo kịp về Tam Điệp.

Giữa đêm khuya tiếng quát tháo, tiếng kêu van, tiếng roi vọt, cùm xích khua rộn rang. Bọn tay sai họ Lê như đang lập cảnh địa ngục ở trần gian trong hoàng cung đầm máu oan cừu của tên vua Lê cuối cùng.

Phúc Chân cả giận nói với Phụng Trì :

- Chiêu Thống đã gặp bước đường cùng lại còn nhẫn tâm giết hại anh em và triều thần của các vị vua cũ độc ác như vậy, thật đất trời khó dung cho hắn được.

Phụng Trì bàn :

- Ta nên cảnh cáo hắn để hắn chừa bớt gian ác.

Phúc Chân tán đồng, chàng xé vạt áo, cắn ngón tay cho chảy máu rồi thay bút đề mấy câu chữ ngôn :

Là vua của trăm họ Lòng tin của muôn dân Thế mà nguoi độc ác Giết hại cả tôi thân Chạy theo loài nghịch lỗ Quân phạm đến triều cương Nhân dân đầy thảm khố Xương máu rải đầy đường Khắp kinh thành khói lửa Người đói gầy trơ xương Trẻ già đều oán than Máu thịt còn kêu thương An nã đã muộn Tan tành nghiệp đế vương.

Rồi chàng bẻ ngói cuộn lại và ném vọt vào Lê Chiêu Thống. Vua Lê bị ném một cái mạnh trúng mặt tóe lửa, kinh hãi kêu lên gọi bọn Lê Quỳnh đến soi đèn đọc bài ngũ ngôn. Bấy giờ cả bọn mới kinh hoàng hô hoán :

- Có thích khách ! Có thích khách !

Nhưng Phúc Chân và Phụng Trì đã rời khỏi đại điện ra đến tòa cung miếu bên hướng Tây, đó chính là Tây Cung mà Chiêu Thống thường ngự đến yến tiệc hoan lạc với một ái phi tuyển chọn được từ "thiên quốc" mang về.

Phúc Chân châm lửa trên nóc tòa Tây Cung đến lúc ngọn lửa bốc lên cao ngất, chàng với Phụng Trì mới theo đường cũ chạy thoát ra khỏi hoàng cung để đến Tây Long cung, nơi đóng đại bản doanh của Tôn Sĩ Nghị.

Bọn võ sĩ họ Chiêu Thống vội vã báo tin truy tầm thích khách đến Tây Long cung ở phía Tây Nam thành Thăng Long.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Tôn Sĩ Nghị sau một đêm trong hoan yến tiệc vẫn còn chưa thức, đến khi quân tể tác vào báo đêm qua có bọn thích khách đến "ám toán" Chiêu Thống, Tôn mới giật nảy mình vội vàng cho thiết trưởng điều bát quân binh phòng giữ các nơi trọng yếu trong Tây Long cung - Hắn thăm đoán thế nào rồi các thích khách Tây Sơn cũng sẽ tìm đến. Trước đây, đã một lần từ dinh của hắn ở Quảng Tây bị cấm cản Tây Sơn khiến cho hắn mất mặt với quan lại khắp nơi. Công trạng đó là do các nghĩa sĩ Nguyễn Tuyết, Nguyễn Long, Nguyễn Lộc đã vào tận hang ổ của bọn giặc quấy rối khiến họ Tôn đến nay vẫn còn vờ mặt.

Phúc Chân và Phụng Trì đến bến Tây Long, xuôi dòng nước từ từ neo lại gần bãi cát mông mênh bên dòng sông bát ngát làm nơi duyệt Thủy Binh của vua Lê chúa Trịnh thừa xưa.

Thuyền đỗ lại bên đám phi lau um tùm bên dòng nước, vài loại trái chín cuối mùa rụng trôi bập bênh ra bề cả.

Nhìn khoảng trời nước mênh mang, Phúc Chân chợt cảm thấy xúc động bên người bạn đồng hành khả ái. Chàng cất giọng ngâm mấy khổ thơ :

Vì mà có chán đời Lên núi nhìn chim bay Chưa chắc lòng đã thỏa Vì thiếu một bóng người Trên dòng sông dọn sóng Nước trôi đến vô cùng Vẻ đẹp nào thoát hiện .

Xao xuyến nét thu dung Gươm đàn nay đã lờ Nhuộm chút U bụi hồng Mượn nước sông rửa sạch Tấm lòng kẻ cô trung Nghe giọng ngâm sang sáng của chàng, Phụng Trì càng thấy cảm động bồi hồi. Chờ cho tiếng âm vang dứt hẳn, nàng ngâm ngùi nói :

- Phải chi nước non không phải nạn binh đao, không còn bóng tên giặc thù nào, chúng mình được thanh thoi an nhàn bên nhau cùng trôi theo sông nước hưởng một đời với bến bờ thoáng đãng như thế này để tận hưởng cái kho báu của đất trời thì thú vị xiết bao ...

Phúc Chân tiếp lời :

- Người ta đi tìm sự vinh danh, tìm vinh quang trong quyền lực, nhưng vinh danh và quyền lực nào hơn được cái danh cái lực của trời đất ? Thế mà trời có nói gì đâu phải không nàng ?

Phụng Trì nói :

- Riêng ở cuộc sống này ta tự tại, mặc tình hành sự theo ý mình cũng là đã thoát ra ngoài vòng kiềm tỏa của bọn quyền thần vua chúa rồi.

Hai người đang đàm luận với nhau chợt nghe tiếng nước khua rì rào một chiếc chiến thuyền nhỏ vượt sông lướt đến. Trên thuyền có một gã đại hán giắt đoản đao trần trụi, lưng quần dài lụa đỏ như máu, cùng đi với hắn có đến năm sáu tay chèo. Thấy có đôi trai gái đậu thuyền bến Tây Long, hắn cho chiếc thuyền đến gần lên tiếng quát:

- Các ngươi không biết trên bến này là Tây Long cung của Tổng đốc Tôn hay sao ?

Phúc Chân vội vã chấp tay vái :

- Quả thật tôi không biết.

- Thế thì mau mau đi khỏi bến này !

Phụng Trì vẫn cố tình im lặng, cúi đầu giấu đi bớt vẻ đẹp của nàng, tuy vậy vẫn không tránh được đôi mắt cú vọ của tên đại hán :

- Ái chà ! Một nữ lang tuyệt sắc ! Nếu ta bắt về dâng cho chúa công ắt sẽ được ban tặng ngàn vàng chó chẳng chơi !

Hắn ta vừa nói vừa đảo mắt nhìn nàng không chớp. Lúc ấy Phúc Chân định đẩy thuyền ra xa, hắn bèn đưa tay chặn lại và đòi ngay giọng nói :

- Các hạ không biết thì thôi, hãy từ từ mà đi, ta cũng không chấp nhất.. Phúc Chân làm ra vẻ sợ sệt :

- Không ngờ đây là bãi sông cấm ...:

khéo mắt đầu như chơi . Thôi để tôi mau cho thuyền nơi khác vậy.

Gã đại hán chống nạnh hỏi :

- Hai người ở đâu đến đây ?

Chúng tôi theo nghề thương hồ từ nhỏ, hai anh em tôi lớn lên trên bến Bạch Đằng, sau đó lưa lác đến Vạn Kiếp, sông Tây Giang bây giờ mới đến đây.

Các người nói gì quanh co quá ... tuy nhiên ... hiện muộn đây việc gì phải sống bập bênh nơi sông sâu nước lớn chài lưới kiếm ăn cho cực nhọc. Nếu các người muốn trở nên giàu có sang trọng thì nên nghe lời ta. .

Phúc Chân cười hỏi :

- Giàu sang ai chẳng muốn nhưng làm sao được ? ...

- Hãy neo con thuyền này lại đây. Cả hai theo ta lên bến Tây Long. Ta đây là cháu của Lê Quỳnh đang coi việc thu thuế và cai quản bến sông này, ta vào ra nơi đại binh của ngài Tổng đốc Tôn Sĩ Nghị hằng ngày ... Nếu bằng lòng các người cứ tạm giả làm em họ ta. Ta sẽ giới thiệu ...cô nương đây với ngài Tổng đốc. Lúc ấy giàu sang muôn vạn mặc sức vông lọng ngựa xe. Có thích không ?

Phụng Trì cúi đầu im lặng để mặc cho Phúc Chân đối đáp. Chàng cũng vờ vịt nói theo :

- Chúng tôi nghèo khổ chỉ có chiếc ghe nhỏ này chèo chống buôn bán qua ngày, nay được đại nhân ra tay tiếp dẫn đến ngài Tổng đốc thì ân huệ nào dám quên.

Tên họ vênh vang :

- Có gì đâu ... với vẻ đẹp như cô nương thì dù có đến Tây cung hoàng hậu cũng còn là ... chưa xứng đáng.

Tuy nhiên sau này được lên voi rồi ...thì đừng đập vào ta đấy.

Hắn vừa nói vừa cười tự mãn vì câu nói đùa dí dỏm của mình. Phúc Chân cũng cười :

- Nhưng thế thì lúc nào ngài tiến cử cho ?

- Ngay đêm nay thôi. Hãy sang thuyền lớn của ta, bỏ quách chiếc thuyền kia đi.

Phượng Trì vờ hỏi :

- Bỏ rồi khi không nên việc gì lấy thuyền đâu mà ở ?

Gã đại hán cười to :

- Xưa nay Lư Nghia này nói đâu là đúng đó:

Và lại ta tiến cử mỹ nhân cho Đô Đốc .. ngài mà trông thấy cô nương là nhất định thỏa mãn thôi. Ta đã làm việc này nhiều lần rồi.

Phượng Trì đưa mắt nhìn Phúc Chân :

- Lần này tiểu muội tiến cung lần thứ hai đây ...

Lư Nghia lấy làm lạ :

- Tại sao lại tiến cung lần thứ hai ?

Phúc Chân cười lấp liếm :

- À cái này ... là hồi trước tiểu đệ trong lúc cao hứng lập ra một phường chèo hát vờ Tây Thi, em gái đệ nó đóng vai Tây Thi cặp với Phạm Lãi rồi đem dâng hiến cho Ngô vương Phù Sai làm nghiêng đổ ngài vàng vua nước Ngô ...

Lư Nghia mừng rỡ :

- Như thế thì cô nương đây cũng là hàng ca kỹ có nghề lại hiểu biết chút nghi lễ triều đình, như thế thì nhất định Tôn Đô đốc sẽ phải điên đảo thôi ... Tiến cử được một đào nương giỏi giang như vậy Tôn Đô đốc sẽ vừa lòng lắm. Mà tôi cũng được hưởng bổng lộc của ngài nữa:

Phượng Trì nói :

- Nói thế chớ dễ gì được ngài Đô đốc để mất tới, trong hồ trưởng thiếu chi hạng con vua cháu chúa tài sắc tuyệt trần, và ai lại chẳng muốn được gần ngài Tổng đốc ?

Lư Nghia có vẻ vội vàng :

- Thôi đêm đã gần tàn, ta còn phải đi tuần giang kéo bọn Tây Sơn trà trộn dò thám thì nguy cho ta. Các người hãy lên thuyền đi tuần giang một vòng với ta rồi sẽ trở lại bên Tây Long, sáng mai tạm ở nơi quan thuyền của ta để sửa chữa y phục, phải trang điểm cẩn thận mới dễ xiêu lòng Đô đốc ...

Hai người bằng lòng bỏ thuyền nhỏ lên thuyền lớn. Bọn quân Thanh trên thuyền khi thấy Phượng Trì đều tấm tắc về sắc đẹp của nàng.

Sáng hôm đó Lư Nghia sai bọn gia nhân đem đủ mọi thứ xiêm y son phấn lại để nàng trang điểm rực rỡ, hắn cũng cho Phúc Chân một bộ y phục Mãn Thanh mà vuốt ve:

- Nhân huynh thế nào cũng được thiên triều trọng dụng, vậy hãy mặc y phục này để ra vào Tây Long cung cho tiện, cứ coi như là trong hàng thủy quân của Lư Nghia này vậy !

Lại đưa thêm cho Phúc Chân một cây giáo dài, khi thấy Phúc Chân có đeo bên mình kiếm và bọc vật dụng lớn, y hỏi :

- Các hạ cũng biết dùng kiếm sao ?

Phúc Chân nửa đùa nửa thật :

- Người nước Nam ai mà chẳng võ vẽ chút võ nghệ ... đeo kiếm để phòng ngừa bọn gian manh nhàn nhàn ở trà đình tửu điểm, bên đường dưới sông ...

Lưu Nghĩa có vẻ khoái trá :

- Tiểu đệ đây cũng biết múa kiếm. Để khi nào xong việc anh em ta sẽ "lượn kiếm" với nhau một phen chơi.

Phúc Chân cười theo :

- Tiểu đệ đâu biết bao nhiêu ... Chỉ đeo để ... làm oai đó thôi.

Lưu Nghĩa ra vẻ hiểu biết :

- Không rành kiếm thì đừng dụng kiếm. Đeo kiếm làm oai có ngày mất mạng như chơi ! Còn cô nương kia cũng mang kiếm ư ?

Phúc Chân đỡ đòn :

- Em tôi đóng nhiều vai tuồng lắm. Có lúc làm Tây Thi gái Việt, có khi đóng vai Diêu Thuyền Lữ Bố, cũng có khi thủ vai Mạnh Lê Quân hoặc Lưu Kim Đỉnh vì thế cũng biết vài đường kiếm để đóng tuồng thế thôi.

Lưu Nghĩa nói :

- Nhưng hiện nay đâu cần đến kiếm để đóng tuồng nữa.

Phượng Trì ra vẻ thân mật nói với họ Lưu :

- Nếu muốn cho ngài Đô đốc lưu tâm thì có môn nghệ tuyệt kỹ càng tốt chứ !

Mà ngài Đô đốc là nhà chỉ huy quân sự đại tài thì việc "múa kiếm dâng rượu" tiểu thiếp.. nghĩ là môn nghệ chinh phục mà các vị võ quan đặc ý nhất.

Lưu Nghĩa cười khoái chí :

- Ôi chao là tuyệt ! Ta không ngờ đêm nay trên bến Tây Long có một mỹ nhân đẹp như tiên nữ lại có tài múa kiếm dâng rượu nữa chứ !

Phúc Chân cười nói :

- Đó .. chẳng qua là sự việc sắp xếp lớp lang giống y như các vở tuồng chèo đó thôi.

- Tuyệt ! Tuyệt ! Hai người bạn mới của ta tuyệt diệu ly kỳ thật !

Phúc Chân cũng cười lớn :

- Còn nhiều sự việc kỳ thú nữa đây ! Lần lần đại nhân sẽ hứng thú lắm !

Lưu Nghĩa đặc ý nói :

- Ủ ... ừ ... thế mà ta đâu ngờ !

- Rồi ngài sẽ thấy, không phải chỉ Tôn Sĩ Nghị say mê "tuồng tích" của chúng ta mà rồi đây đức Khâm thượng bên Thượng quốc nghe biết cũng sẽ cho vời ngài đến trình diễn cho mà xem.

Lưu Nghĩa thích quá nói :

- Nếu có dịp ấy thì thật vinh hạnh cho chúng ta vô cùng, các người cố ráng lên, phen này thành công phúc lộc chung hưởng đời đời, mặc tình ăn chơi thỏa chí.

Phúc Chân nói :

- Nhưng tiểu đệ chẳng cần chi đâu !

Lưu Nghĩa trở mặt :

- Khi giàu sang cùng hưởng với nhau, sao người nói gì lạ thế.

- Người đời kỳ cục lắm ! Lúc nghèo, hạt muối bẻ làm hai, lúc giàu cực vàng thì nuốt trọn ! Điều đó cũng là sự thường tình . Và lại đại nhân ở giai tầng khác bọn khổ rách áo ôm này.

Lưu Nghĩa gạt đi :

- Bậy ! Bậy ! Nhà ngươi chớ nói thế ! Lẽ nào ta lại thua loài cầm thú, giàu đổi bạn, sang đổi vợ sao ?

Phúc Chân đùa cợt, ghé vào tai họ Lư :

- Nay đại nhân ơi ! Gặp cô vợ vừa xấu nét vừa hung dữ ích kỷ tham lam thì ta cứ đổi chớ ngại gì.

Cả hai cùng cười xòa, Lư Nghĩa lại nói :

- Lúc đó sẽ tính ! Bây giờ thì sửa soạn cho tươm tất. Sáng nay ta vào giới thiệu các người cho ngài Tổng đốc, tối nay có buổi đại lễ thăng quan ở Tây Long cung, có cả An Nam quốc vương Lê Chiêu Thống cùng dự với các tướng lãnh Thanh triều.

- Lẽ gì thế đại nhân ?

- Lễ tấn phong của sứ giả từ thiên quốc sang. Đức đại Hoàng đế thấy quân Nam chinh chiếm được thành Đại La nên ngài vui lòng ban chiếu thăng chức cho tất cả đoàn quân viễn chinh.

Phúc Chân nói :

- Nghe nói người lập công đầu là tướng tiên phong Trương Triều Long đã đánh bại được ĐỒ ĐỐC Lân của Tây Sơn để độ quân qua sông Hồng đến đây.

- Phải ! Đúng, Trương Triều Long là danh tướng võ nghệ cao cường, nhất nhân địch vạn ! Cả cái loại "hỏa hổ" của Tây Sơn ném trúng người cũng chẳng hề hấn gì.

- Chắc Trương tướng quân có học được phép "hóa thạch" nên thân thể mới cứng như sắt vậy ?

Lư Nghĩa tự mồm :

- Võ công thâm hậu của võ thuật người Trung Quốc xưa nay vô địch, không có gươm đao gì phạm đến người được cả.

Phượng Trì chặc lưỡi nói :

- Nghe nói ở Trung Nguyên có Ngự Như Long và Lã Tứ Như Long có tài phi kiếm chém sắt như bùn ! vậy có giết nổi Trương tướng quân hay không ?

Đừng nhắc đến hai người đó ở đây. Họ là cừu địch của Hoàng đế đấy. Hai người này đã phi kiếm lấy đầu Ung Chính Hoàng đế. Còn Trương tướng quân đâu có giao tranh với hai nữ hiệp này lần nào thì làm sao mà phán đoán cho được ?

Phúc Chân hỏi :

- Nay chúng tôi tạm lên thành Thăng Long vui chơi đến xế chiều trở lại có được không ?

Lư Nghĩa lắc đầu :

- Ấy ! Ấy ! Chớ đi bậy ! Quan binh thấy người lạ lại tra xét khó lòng .

Sự thật, hần vừa bắt được Phượng Trì lấy làm mừng vì sắc đẹp của nàng, chỉ sợ quan quân thấy nâng ra chợ sẽ cướp mất của hần.

Bạn đang đọc truyện *Guom Đan Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phúc Chân Độ Sức Trương Triều Long

Đêm dạ hội tấn phong cho quan quân nhà Thanh từ tên chỉ huy cao nhất là Tôn Sĩ Nghị, Hứa Thế Hanh, Sâm Nghị Đống, Trương Triều Long ... đến một tên bộ tốt cũng được tặng phẩm hàm do vua Càn Long khích lệ ...

Đền được chói rực bên Tây Long, thuyền bè san sát không để cho một thuyền lạ nào đến gần được. Trung tâm là Tây Long cung đồ sộ uy nghiêm như một tòa thành của bậc vua Lê chúa Trịnh từng ngự đến xem thao diễn các đạo chiến thuyền. Các đoàn nữ nhạc khắp nơi được tuyển chọn về để giúp vui tung bừng cho đêm hoa đăng rực rỡ này. Tất nhiên là tất cả mệnh phụ, từ hoàng hậu nhà Lê đến các cung phi mỹ nữ, các phu nhân của hàng tướng lãnh đều được mời để làm tăng thêm mùi vinh hoa phú quý của các đức lang quân. Bọn quan ại, cựu thần nhà Lê nô nức đến dự, ra mắt rạp đầu làm lễ trước Tổng đốc họ Tôn. Hiện giờ Tổng đốc Lưỡng Quảng đã nhậm nhiệm trở thành một ông vua nhỏ ở trời Nam rồi còn gì ! Lê Chiêu Thống chỉ còn là một gã thư lại của họ Tôn không hơn không kém. Quả là nhục cho dòng dõi Bình Định vương Lê Lợi mười năm quét sạch giặc Minh ra khỏi bờ cõi Việt để rồi con cháu lại rước giặc trở về giày đạp quê hương.

Phúc Chân, Phượng Trì và một toán ba bốn người Hoa có Việt có trong gia đình Lư Nghĩa được vào cả Tây Long cung dự yến tiệc tấn phong hàm

tức cho bọn nhà Thanh. Lưu Nghĩa vốn là bộ hạ của Trương Triều Long nên bọn quan quân Mãn Thanh đều đã quen biết.

Tất cả đều đã an vị mà Tổng đốc chưa đến vì ngài còn đang bận để các nàng cung phi đẹp đẻ và các tên thái giám già ở Tây Long cung sửa soạn y quan nghi vệ cho ngài. Lưu Nghĩa ngồi gần Phúc Chân nói :

- Đại đô đốc sắp ra nên có hai hàng giáp sĩ giăng thành hai đội nghiêm trang túc trực bên ngài đấy.

Bên trong điện, kẻ đứng người ngồi tán gẫu lỏ nhỏ đông nghịt.

Lũ quan tướng xâm lược cấp cao thì ngồi ở hàng ghế bọc da hồ, lũ thấp bé hơn thì ngồi hàng dọc hàng ngang và vòng tròn cả ngoài hành lang tòa cung điện.

Đèn đuốc vẫn sáng rực.

Bỗng tiếng nhạc thiều tấu lên inh ỏi, cờ quạt cũng phát cao. Phụng Trì thốt lên :

- Tây Long cung đêm nay thật huy hoàng !

Lưu Nghĩa nói :

- Đại Đô đốc còn dự định khi nào đánh xong núi Tam Điệp tiến đến Phú Xuân, ngài sẽ đóng đại bản doanh ở Trung đô của Nguyễn Huệ.

Phụng Trì nghe nói lấy làm khó chịu giận đỏ mặt :

- Việc ấy chắc là không dễ đâu !

- Có gì khó ! Thăng Long thành chiếm trong nháy mắt thì đất Trung đô có sức gì mà chẳng chiếm được.

Phụng Trì đáp lại :

- Trung đô thế hiểm, nhiều kẻ đại tài và lại là nơi Bắc Bình vương đóng đô, phải đâu như Thăng Long thành này bỏ ngõ mà dễ vào lấy !

Lưu Nghĩa nhìn Phụng Trì chăm chú :

- Giọng của mỹ nhân e không phải là giọng nói của đào nương mà giống ả đào say độ nào !

Phụng Trì thốt lên :

- Ả đào say ?

Lưu Nghĩa gật đầu :

- Phụ nữ Thăng Long dữ như hổ cái !

Phụng Trì cười nhạt :

- Dữ với quân xâm lược nhưng ngoan ngoãn với chồng con thì có sao ?

Phúc Chân vội gạt đi :

- Ô hay ! Chuyện đó của ả đào say đâu phải chuyện của mình với ngài đại Đô đốc sao em nói nhảm thế ?

Phụng Trì hiểu ý chuyển hướng :

- Em nói giật Minh đòi Lê Lợi chớ đâu có nói chuyện ngày nay.

Lưu Nghĩa còn lăm bằm :

- Xưa và nay ... cũng thế thôi. Cô em chớ nói hàm hồ như thế thấu tai Đô đốc hay bọn quan lại quanh bàn tiệc kia thì khó lòng lắm đấy.

Một tên thái giám chạy ra báo tin ngài Tổng đốc đã tới, rồi hẩn biến mất. Kế đến trong hàng tướng lĩnh bước ra một viên đại quan hét lớn :

- Tất cả im lặng ! Đại đô đốc ra tiệc !

Tất cả đều đứng nghiêm im phăng phắc. Thế rồi âm nhạc trỗi lên. Tôn Sĩ Nghị oai vệ tay vịn đốc kiếm bước ra. Sau hẩn, các vị văn thần võ tướng cao cấp lục tục đi theo, cuối cùng mới đến vua quan Lê Chiêu Thống.

Tôn Sĩ Nghị cất giọng :

- Ta cho tất cả miễn lễ !

Tiếp ngay đó, một viên văn quan tiến ra đọc Chiếu chỉ sắc phong của Hoàng Đế Càn Long ban tước phẩm cho các tướng xâm lược và cho cả vua tôi Chiêu Thống nữa.

Phúc Chân nói khẽ bên tai Phụng Trì :

- Tiểu huynh sẽ chờ dịp thách đánh với Trương Triều Long còn hiền muội lo "thanh toán" tên giặc Tôn Sĩ Nghị. Xong đâu đấy vượt Tây Long cung chạy lên bên Tây Giang. Nếu có lạc thì cứ đến đó mà chờ nhau.

Phụng Trì khẽ đáp :

- Cần nhất là chúng ta cùng chiến đấu bên cạnh nhau.

- Đó là lẽ đương nhiên.

Sau một tuần rượu, các viên quan lớn nhỏ đều làm lễ chúc tụng và phụng lãnh phẩm hàm. Xong đâu đấy họ tiếp tục say vui trong chén rượu ngon, vui chơi cợt nhả với bọn nữ nhạc, tự mãn với những phẩm hàm vừa được thiên triều ban cho.

Tôn Sĩ Nghị ngất ngưỡng ngôi cao, bọn Chiêu Thống luôn mồm chúc tụng, cung đón, mời mọc ân cần. Lúc ấy Lưu Nghĩa mới bước lên thêm vòng tay quỳ làm lễ và nói:

- Kính tâu Đô đốc, nay tiệc vui hiếm có ai nấy đều được hưởng ơn mưa móc của Thiên triều Hoàng đế, tiểu tướng có một ả đào nương tài sắc vẹn toàn xin múa kiếm dâng rượu để chúc ngài Đô đốc được phúc thọ trường cửu.

Tôn Sĩ Nghị nghe có gái đẹp múa hát dâng rượu thì gật gù nói :

- Hay lắm! Nếu nàng múa hay hát giỏi ta sẽ tặng thưởng!

Lưu Nghĩa lập tức xuống chỗ mình nói :

- Cô nương mau múa hát dâng rượu trước ngài Đô đốc. Nhớ giữ gìn cẩn thận chớ thất lễ mà chết đó.

Phụng Trì nhoen miệng cười, áo nàng tung bay như bảy sắc cầu vồng, thanh kiếm Bạch Quang vừa rút ra khỏi vỏ đã tiết ra một luồng ánh sáng lạnh buốt rợn người.

Nàng múa một bài Lê Hoa kiếm theo điệu của người Hán tộc rồi tiếp theo là "vũ khúc nghệ thuật" pha lẫn Mai Hoa kiếm ... lúc như hoa mai trước gió, lúc như đào lý đón xuân. Kiếm quang tỏa sáng ngời chung quanh người ngọc như một làn sóng bạc dồn dập vô cùng.

Chợt có một giọng ồ ề vang lên :

- Đào nương chỉ biết múa kiếm của Thiếu Lâm tự thôi hay sao ? Là người nước Nam mà không biết tuyệt chiêu nào của nước Nam ư ?

Phụng Trì dừng tay nhìn về hướng có tiếng nói. Thì ra đó là danh tướng Trương Triều Long của nhà Thanh. Từ lúc kéo binh sang Nam phá thành cướp ải đều thắng lớn chưa hề chịu lùi một bước cho nên hấn ngợ nước Nam không có đối thủ. Thấy Phụng Trì chỉ múa các bài kiếm quen thuộc của Thiếu Lâm nên hấn khinh mạn, buông lời chỉ trích người nước Nam không có kiếm pháp, chỉ theo đòi học ở võ thuật Trung Quốc mà thôi. Phụng Trì dừng tay đáp :

- Tiểu nữ múa kiếm mua vui trong lễ nhận tước hiệu của các vị chứ nói đến kiếm thuật thì tiểu nữ không biết nhiều chứ đâu phải người nước Nam không biết kiếm thuật.

Trương Triều Long càng cao ngạo, quay về nói thẳng với các triều thần nhà Lê :

- Trong các vị ai là người biết kiếm thuật bản xứ, xin mời ra múa vài bài xem thử.

Thấy cả bọn trơ mặt lạng thính, Trương cười ha hả :

- Quả nhiên nước Nam không có tay kiếm thuật nào cả! ta lấy làm tiếc thật.

Vừa dứt lời từ bàn rượu của Lưu Nghĩa, Phúc Chân bước ra, nói lớn :

- Xin cho tôi múa vài đường kiếm nước Nam thử xem đại quan có vừa ý chăng. Mấy tên quan Thanh vẫn kiêu ngạo khích thêm :

- Ngươi hãy ra múa kiếm thử xem !

- Kiếm pháp nước Nam mà cũng có bài à ?

- Chắc là giống môn Thái Cực kiếm hay Lê Hoa kiếm!

Trương Triều Long cũng nói :

- Nhà ngươi tên họ là gì ? Có phải là bộ tốt của Lưu Nghĩa chăng ?

- Thưa đúng thế ! Tiểu sinh tên là Lưu Nghi.

- Ta chưa hề nghe nói Lưu Nghĩa có tay võ công nào biết múa kiếm cả.

Người mới đầu quân ở Thăng Long chăng ?

- Thưa phải.

- Thế ngươi múa kiếm ta xem !

Lưu Nghi, tức Phúc Chân nói :

- Tiểu sinh múa kiếm một mình cũng không vui gì. Xin đại quan cùng múa với tiểu sinh cho vui.

Trương Triều Long nạt :

- Tên này lão thật! Tài cán gì ngươi dám thách ta đấu kiếm?

Phúc Chân đáp :

- Nếu ngài chê tiểu sinh bất tài thì thôi !

Thấy Trương Triều Long có vẻ không bằng lòng, Lưu Nghĩa bước ra nói :

- Xin tướng quân bớt giận, hấn mới vào hàng ngũ thủy quân của thuộc hạ chưa biết thượng tướng của thiên triều nên nói năng bất kính.

Phượng Trì lúc ấy cũng thốt tha đến xen vào :

- Bồi đại ca tiểu thiếp nghe danh tiếng tướng quân vô địch nên muốn thử kiếm đó, nhưng đại nhân còn sợ tước vị hơn người mà không dám "luận kiếm" với kẻ vô danh thì thôi Trương nghe nói càng tức khí hơn :

- Ngươi cầm kiếm ra sân ngay. Ta xem kiếm pháp nước Nam ra sao cho biết !

Phúc Chân mỉm cười, ung dung ra giữa nền sân rộng, bốn bên có bốn cái cột rồng chạm trổ tinh vi và một chiếc đỉnh lớn hình con voi phục do sứ thần Xiêm La (Xiêm - Thái Lan) đem tặng đặt giữa sân.

Phúc Chân tuốt kiếm khỏi vỏ chờ đợi.

Trương Triều Long cũng rút thanh kiếm báu bên mình ra nói :

- Ngươi đối kiếm với ta đủ ba chiêu ta sẽ bãi phục, bằng mắt mạng chó trách ta độc ác. Có ngài Tổng đốc đây chứng giám.

Tôn Sĩ Nghị đang lom lom nhìn Phượng Trì với đôi mắt đỏ ngầu mồm mép sắc hơi men, hấn có vẻ không thèm quan tâm đến cuộc đấu, lẽ nhè bảo Phượng Trì :

- Nàng ... tên họ là chi ? Vẻ đẹp nhận sa cá lặn như vậy thật là đệ nhất mỹ nhân. Nay nàng về Tây Long Cung với ta thì thật là đại phúc.

Thanh kiếm báu trong họ Trương vẽ một đạo hồng quang xuống đỉnh đầu họ Nguyễn.

Phúc Chân bước xéo một bước, đưa thẳng mũi kiếm vào huyệt "yếu hầu" của họ Trương, đâm ngược lại. Trương Triều Long cũng tới một bước, chém tạt ngang qua người Phúc Chân trả lại một chiêu, thế này là thế "hoành bộ như bình" của kiếm pháp Thái Hành sơn. Luồng kiếm tạt ngang như điện chớp. Phúc Chân hoành thân, đưa kiếm mình chặn lại rồi đâm luôn với thế "đàn áp" đối phương trong bài Bạch Long kiếm của võ phái Gia Lâm phương Nam, Võ phái này xuất hiện trên đỉnh Hồng Lĩnh mịt mù, vừa đỡ vừa công chỉ một động tác.

Trong công thủ bất ngờ khiến họ Trương bất buộc phải lùi một bước. Quan khách xem giao kiếm bỗng vỗ tay rộ lên khen ngợi khiến Trương Triều Long đỏ mặt cả giận tung một lúc năm sáu thế tấn công ào ạt.

Phúc Chân ung dung chặn đánh như đùa như giỡn. Bấy giờ một đàn như hổ la non, một đàn như phụng múa nhẹ nhàng, thoát hiện thoát biến. Càng lúc Bạch Hạc kiếm càng vi diệu vô cùng, bao bọc những ánh kiếm lờ mờ cử tọa.

Trận giao tranh đã tới hồi gay go quyết liệt. Bỗng một tiếng cười khanh khách vang lên rồi một lão đạo sĩ phát tay áo rộng lướt vào vòng chiến. Lão này tuy mặc áo đạo nhân màu đỏ có vòng tròn Thái cực ở giữa ngực và sau lưng nhưng râu dài tới bụng, nét mặt xanh lè, mắt nhỏ như mắt lợn, tay dài như

vượn, bước đi như beo. Lão ta thoạt trông qua đã vô cùng quái dị nhất là tai rủ rượi xõa xuống tận lưng Lão quát :

- Hiền đồ mau lui ra khỏi trận Bạch Long kiếm cho mau!

Trương Triều Long đang chỉ có đỡ chứ không hề mở được thế công, nay nghe sư thúc Trương Triệt gọi mừng rỡ lập tức phóng ra ngoài xuống ghế, miệng còn lẩm bẩm:

- Quả nhiên là lợi hại !

Phượng Trì cười mỉa :

- Kiếm pháp phương Nam... tầm thường thế đấy !

Trương Triều Long giận lắm, nhưng liếc nhìn cử tọa đang chăm chú theo dõi trận giao tranh của Phúc Chân và Trương Triệt nên đành bậm bực làm ngơ.

Lúc này trong trận chiến, mỗi thế kiếm tung ra đều hết sức nguy hiểm cho đối phương.

Đã mười lăm hiệp nữa mà lão đạo nhân Trương Triệt vẫn không hạ được tên tiểu tốt. Đây là Trương Triệt, cùng với Mạnh Tường Bá đều là thầy của Trương Triều Long lúc nào cũng có mặt bên Trương để giúp y về mặt võ học. Lão này rất được các võ tướng trọng vọng vì danh vị của lão từng nức tiếng ở phía Nam sông Trường Giang.

Phúc Chân đột nhiên đổi từ Nhu kiếm sang Cương kiếm.

- Choeng ! Choeng !

Hai tiếng vang lên là do họ Trương đưa kiếm chặn hai nhát chém cực kỳ nhanh vào người lão.

Tay lão lung lên và hồ khẩu đã bị xé toạc. Lão đành ôm bàn tay nhỏ máu đau đớn.

Phượng Trì thấy tất cả đang theo dõi trận đấu liền bước nhanh về phía Tôn Sĩ Nghị. Nhưng họ Tôn ngồi quá cao. Nếu hy sinh tung kiếm lên thì có thể đâm trúng họ Tôn nhưng Phượng Trì thấy ngồi dưới họ Tôn có hai lão đạo nhân một lão ác tăng đang giương mắt theo dõi hành vi của nàng vì thế Phượng Trì ngại phi kiếm sẽ bị các tay cao thủ này đỡ kịp không kết liễu được tính mạng của họ Tôn và lại dễ mất cả Bạch Quang kiếm.

Nàng bèn rút đầy một chén rượu lớn mang đến Tôn Sĩ Nghị vừa cặp kiếm vào nách. Nàng làm vẻ kính cẩn dâng rượu cho họ Tôn rồi thừa cơ chém ngã hẳn. Nhưng hành động đó không qua khỏi cặp mắt cẩn thận đề phòng của các hiệp khách bảo vệ Tôn. Tên Lạt Ma Tây Tạng ngồi gần Tôn Sĩ Nghị cảm phát trần bằng sắt lấp lánh nạt Phượng Trì.

- Mỹ nhân làm gì thế, hãy đứng lại !

Phượng Trì vẫn nâng chén rượu cúc cung đến.

- Tiệp nữ xin dâng ngài đại Đô đốc chén rượu mừng chiến thắng.

Tôn Sĩ Nghị cười ha hả, vô tình đưa tay đỡ lấy chén rượu. Nhưng tên Lạt Ma Tây Tạng đã phát tây áo rộng một cái, chiếc phát trần điểm tới huyết khúc Trì của nữ nhân.

Phượng Trì đánh phải dùi đốc kiếm đỡ vệt phát trần ra đánh "keng" một tiếng vang rền cả tòa điện. Bạch Quang kiếm lờ ra một tia chớp tấn công vào tên Lạt Ma Tây Tạng. Trong lúc ấy hắn nhảy vọt tránh khỏi đường kiếm ác liệt đó rồi múa phát trần đánh phủ xuống. Chẳng mấy chốc trong Tây Long cung biến thành một trường hỗn chiến dữ dội.

Kiếm quang lờ sáng !

Tiếng va chạm, roi vờ và tiếng thét rú đau đớn kinh hồn. Các bà mệnh phụ phu nhân mặt đầy son phấn nay đã xanh ròn chạy quanh quất kêu la inh ỏi.

Bọn võ sĩ hộ vệ Tôn Sĩ Nghị đã đứng vây quanh hắn, tốp khác bao bọc hai nam nữ nghĩa sĩ vào giữa. Đường kiếm tung ra, vài kẻ võ công tầm thường vô tình nhảy vô vòng chiến đều bị mất tay, mất chân hoặc rụng luôn đầu, máu tươi vọt khắp tòa tiền sảnh lai láng.

Trương Triều Long đốc xuất bọn võ sĩ Mãn Thanh cố vây chặt hai người vào giữa, Phượng Trì mấy lần vọt lên đến bệ thứ năm, còn bốn bậc thang cấp nữa mới đến chỗ Tôn Sĩ Nghị ngồi nhưng nàng vẫn không tiến lên được nữa. Một rừng Lạt Ma Tây Tạng võ nghệ cao cường xông xáo bao quanh nàng quyết bắt cho được, Tôn Sĩ Nghị mặt tuy không còn hạt máu nhưng luôn mồm quát :

- Hãy bắt hai tên thích khách cho ta ! Đừng để chúng chạy thoát !

Bỗng một tiếng hét vang như sấm :

- Hãy tránh ra xa để ta bắt hai tên phản nghịch này !

Tiếng hét là của một lão hán đầu trọc thân trần thất lưng vàng, đi hài đỏ, cầm trên tay một vương lụa xanh.

Tay này lưng lấy đất Hồ Nam là chủ bảo tiêu cục ở Tứ Xuyên trôi dạt đến đất Yên Kinh được bọn Mãn Thanh chiêu dụng làm bộ hạ để diệt bọn Thiên Địa Hội ở Tứ Xuyên, hắn ta đã từng giết rất nhiều hội viên hội này ở khắp nơi. Vì có công lớn nên hắn được nhà Thanh phong chức quốc sư Hãn độ hơn năm mươi tuổi, nội công cực kỳ thâm diệu.

Thấy có lão các võ sĩ và hộ vệ quân tránh vệt về một phía. Lão quát :

- Cô à trẻ nít hãy xem Công Tôn Hạo hà thủ, ả là ai mà vào làm lộng chốn quân cơ ?

Phượng Trì quát mất nạt lại :

- Ta là gái nước Nam, thấy bọn cướp nước ta làm những việc bạo ngược, ta bèn ra tay trừ loài dê chó các ngươi.

Phúc Chân nói thầm vào tai Phượng Trì :

- Ta hãy tìm cách thoát thân. Quả bất địch chúng tung hoành bao nhiêu cũng đủ rồi !

Phượng Trì nói :

- Đại huynh mở đường đi trước, tiểu muội theo sát một bên, đánh loạn chiến mà ra.

Phúc Chân nói :

- Hiền muội ơi ! Ráng giữ gần theo anh nhé !

Nói rồi cô hai chân phóng vút lên cao từ trên cao dùng thế "Đại bàng triển dực" phóng chém xuống một kiếm.

Lão ác ma Công Tôn Hạo rung dài lụa xanh thành một đạo thanh quang xoắn chặt lấy ngọn kiếm của đối phương.

Phúc Chân liếc mắt thấy tên cận tướng của Tôn Sĩ Nghị là Hứa Thế Hanh đang cầm ngang ngọn thanh long đao. Chàng nghĩ, kiếm pháp không thể phá vòng vây trùng trùng điệp điệp này được, lập tức chàng tìm kế đoạt lấy thanh long đao của hắn.

Chàng cho tay vào bọc vải, lấy ra một ngọn phi hạt nhãn yết hầu tên Hứa Thế Hanh mà lao tới.

- Vút !

- Keng !

Hứa Thế Hanh nghe tiếng gió vèo đến, kéo đốc đao lên đỡ vệt qua. Mũi phi hạt văng tạt vào một tên tiểu thái giám gần đó, hắn rú lên một tiếng gục ngay xuống.

Tiếp theo đó, Phúc Chân nhảy vèo tới lia một kiếm chém vào cổ chân Hứa Thế Hanh, hắn cả kinh nhảy vọt lên tránh khỏi. Lúc này một ngọn Kim tiên cước cướp thế đá trúng vào ngực hắn, Hứa Thế Hanh lao đảo buông cả thanh long đao rút xuống.

Phúc Chân tra kiếm nhanh như cắt vào vỏ, lập tức cướp thanh long đao chém nhào vào tên ác ma vừa chạy tới Phượng Trì cũng tung Bạch Quang kiếm về thành luồng sáng bạc vì vu vừa bao bọc quanh mình vừa chạy nhào ra cửa Tây Long cung. Nhưng đến nơi ba lớp cửa sắt đã đóng chặt lại. Phúc Chân nói nhanh :

- Phượng Trì đoạn đầu, để anh phá rào sắt mà ra.

Lúc này Hứa Thế Hanh đuổi theo ra lệnh :

- Hãy buông tấm bùng sắt ngoài cửa cung xuống.

Phượng Trì mau nhảy ra ngoài !

Lúc này Phượng Trì vừa bị chúng đuổi đến, nàng chặn tên ác ma lại để vừa thoát ra khỏi tấm bùng. Phúc Chân thấy tên ác ma xông đến còn bọn quần quan nhà Thanh thì không tên nào dám lại gần. Lập tức chàng buông tấm bùng ra ...

Ầm ! ầm ! Tấm bùng rơi xuống chấn động cả Tây Long cung. Ngay những tiếng chấn động ấy vừa dứt, từ bến Tây Long nhiều tiếng hòa hồ nổ rền như trời long đất lở. Cả tòa Tây Long cung rung chuyển như sắp sụp đổ tới nơi. Bọn quan quân Thanh lúc đó nhón nhào như ong vỡ tổ Chúng la lớn :

- Tất cả chuẩn bị nghinh chiến !

- Hòa hồ của bọn Tây Sơn đấy ! Chúng đã đến bến Tây Long rồi !

Phúc Chân và Phượng Trì vừa chạy ra tới bờ sông liền gặp ngũ hổ tướng Tây Sơn. Lê Bối nói :

- Phụng Trì và Phúc Chân đại ca, mau mau xuống thuyền về Tam Điệp sơn.

Chúng ta cùng nhau sát cánh chiến đấu đuổi bọn quân Mãn Thanh. Đức Quang Trung Hoàng đế đã mang đại quân xuất phát từ Tam Điệp sơn đến rồi đây.

Phúc Chân mừng rỡ :

- Thực là đại phúc cho nước nhà ...

Nhưng sau đó chàng đổi giọng :

- Nhưng tiểu đệ chưa về được vì còn chút ân cừu với Chiêu Thống.

Quay sang Phụng Trì, chàng nói :

- Phụng Trì tiểu muội hãy về trước, tiểu huynh phải quay lại có chút việc riêng với Chiêu Thống, hẹn gặp lại ở bến Tây Giang ...

Phụng Trì kêu lên :

- Phúc Chân hãy cho em theo với ...

TIẾNG GUƠM ĐÀN TRỞ LẠI BẾN SÔNG XUA Khi Phúc Chân dẫn Phụng Trì trở lại Thăng Long thì cũng vừa lúc vua tôi Chiêu Thống tan yến trở về hành dinh. Phúc Chân xin ra ,nắm Chiêu Thống

Chiêu Thống tiếp Phúc Chân và Phụng Trì trong một mái đình nhỏ ở ngoại vi thành Thăng Long. Phúc Chân đã được tin cây tỳ bà của chàng bỏ lại Yên Kinh đã được Càn Long ban tặng cho Chiêu Thống vì chút công hân mã đem đại quân thiên triều dễ dàng chiếm nước Nam, Phúc Chân bệ kiến Chiêu Thống xong, tâu :

- Kính mong đại vương ban ơn cho tiểu thần được xem lại cây tỳ bà, rồi tiểu thần sẽ xin trình bày về lai lịch cây đàn này.

Chiêu Thống vui vẻ nói :

- Nếu nhà ngươi cho ta biết rõ lai lịch cây tỳ bà này ta sẽ ban thưởng ngay cho chủ nhân của nó.

Phúc Chân tâu :

- Đại vương chớ được nhìn cây tỳ bà cũng là đại phúc rồi, tiểu thần đâu dám đòi nhận bổng lộc ... Chiêu Thống hạ lệnh cho viên thái giám :

- Đem ngay cây đàn tỳ bà ra đây !

Viên thái giám ra đi một lát rồi đem lại cây đàn cung kính dâng hai tay trước mặt Chiêu Thống.

Phúc Chân chợt nhìn thấy cây đàn yêu quý của mình nét mặt chàng biến đổi ửng đỏ như vừa uống trăm ly rượu. Hỡi ôi ! vật quy cổ chủ, người quy cố hương, đó là điều mà chàng vẫn ao ước trên đời. Phúc Chân từ lâu xa cách chiếc tỳ bà quý giá như mất một người bạn đời thanh nhã, nay nó lại nằm trong tầm tay, chàng quá xúc động rung rung nước mắt. Chiêu Thống nhẹ nhàng trao đàn cho Phúc Chân và yêu cầu chàng hãy dạo một khúc mà chàng yêu thích nhất.

Phúc Chân so dây và búng nhẹ trên những đường tơ. Tiếng đàn ngân lên, du dương lúc trầm như đàn cá thông dong lặn sâu dưới nước, khi bổng như cánh nhạn cao ngất lưng trời, khi nỉ non như giọng thương nhớ của Chiêu Quân ... hay như chàng Tống Ngọc thương tưởng đến tình nhân trăm chiều luyến ái. Rồi đột nhiên, Phúc Chân gảy khúc "Phụng cầu Hoàng".

Lúc này Chiêu Thống và bọn triều thần lắng nghe dần, trong lòng như ngội hân con diên loại chiến chinh, ngẫm nghĩ đến trăm họ điều linh bổng nhiên kẻ nhiều tham vọng nhất cũng ít nhiều xao xuyến còn Phụng Trì ngồi lắng nghe, tay nàng bỗng nắm chặt đốc kiếm như nắm chặt lấy mối tình đã có chiều mong manh tan vỡ.

Đàn dứt ! Tiếng tơ im bất khiến lòng ai nấy đều bàng hoàng. Phúc Chân giữ chặt cây đàn tỳ bà, còn Phụng Trì vẫn chưa buông đốc kiếm.

Viên thái giám già đặt bàn vào chỗ cũ trong khi Chiêu Thống giục già :

.

- Tiếng đàn của khanh quả là lỗi lạc nhất là khúc Phụng cầu Hoàng ... hãy kể cho ta nghe về lai lịch của cây đàn ...

Phúc Chân ngậm ngùi nói :

- Chiếc đàn này của một người tên là Phúc Chân trên bến Tây Giang, gã đã gảy khúc Phụng cầu Hoàng cho một kỳ nữ là Phụng Trì nghe ... nhưng kỳ nữ ấy đã bị bắt dâng cho vua Càn Long. Sau đó nhờ một cơ duyên nàng thoát khỏi Yên Kinh xuôi về Nam gặp lại Phúc Chân.Đàn này cũng đã lọt vào tay Càn Long, nhưng tiếc vì trao tơ không phải lứa nên Càn Long đã phụ đàn từ bấy đến nay ... Còn Phúc Chân và Phụng Trì, hai kẻ đàn và nghe đàn

đang ở trước mặt bệ hạ đây !

Chiêu Thống đứng bật dậy run rẩy :

- Các người là Phúc Chân và Phụng Trì đã đại náo Tây Long cung lại cũng là tên cựu oán của Yên Kinh thừa nào ... chúng ta đang truy tầm các người ... mà các người lại dẫn xác đến đây nạp mạng ! Âu cũng là số mệnh vậy.

Nói rồi đập "chát" chung rượu xuống sân đá hoa thét bọn ngự lâm quân đến bắt bọn Phúc Chân.

Tên Điện tiền chỉ huy sứ là người có nhiều công trạng nhất được ban tên họ là Lê Trung Chánh nhưng thật ra hắn cũng chẳng trung chánh gì cho lắm; hắn vừa là tôi thân của Chiêu Thống lại vừa là tôi thân của Tôn Sĩ Nghị, vì Tôn vốn là kẻ đa nghi hơn Tào Tháo không muốn bị sơ sẩy chút gì khi xâm chiếm nước Nam.

Lê Trung Chánh dư biết Phụng Trì là con chim phụng "bằng vàng" mà chính Càn Long cũng yêu vì và cho lệnh triệt để truy tìm. Nghe Chiêu Thống hạ lệnh, hắn đã tung mình nhảy vọt đến bên nàng, Phụng Trì xoay mình tránh kịp, ngọn Bạch Quang kiếm chớp lóe ánh thép. Một tiếng rú hãi hùng vang dội khắp cấm cung. Cả người Lê Trung Chánh run lên bần bật và té gục xuống nằm bất động. Tên thái giám già run lập cập nhưng cố chạy đến giữ chặt lấy chiếc đàn tỳ bà. Phúc Chân co chân đá mạnh vào hắn một cái như trời giáng. Chiếc đàn văng bắn lên cao, chàng nhảy vọt theo chặn lấy khi chiếc đàn chưa kịp rơi xuống đất.

Hai tay chàng nâng chiếc đàn tỳ bà cần ngọc lên miệng hôn một cái thật dài như một thanh niên si tình ôm hôn người bạn lòng khao khát cách biệt bấy lâu nay. Phụng Trì đã vọt ra ngoài cửa điện, Phúc Chân cũng ôm đàn vội vã chạy theo. Cả hai ra khỏi cửa Bắc, lên yên ngựa cùng nhau chạy đến vùng Hưng Hóa rồi vượt đến bên Tây Giang.

Đêm ấy dòng Tây Giang như muôn đời sóng vẫn vỗ hồi hồi như một cung đàn bất tuyệt

Trên một chiếc thuyền bé nhỏ như chiếc lá thu lững lờ trôi có đôi bóng người ngồi bên nhau lắng nghe nhịp khúc tâm tư trôi dạt trong lòng. Phúc Chân xúc động ôm cây tỳ bà búng nhẹ lên mấy dây tơ cất tiếng ngâm.

Năm tháng bên sông chảy đã mòn Tình ta nay lại bến trăng tròn Nhịp đàn xưa bỗng rơi khuya khoắt Cho tình thấm lại với Tây Giang Tiếng ngâm vừa dừng thì Phụng Trì cũng vừa là vào sát ngực Phúc Chân.

Cả hai lặng đi như đã gửi hồn vào bóng trăng khuya đang từ từ mọc lên sáng rực ở chân trời. Hết

Bạn đang đọc truyện *Guom Đàn Nửa Gánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.